SPOR KENTİ KOCAELİ

"Dünden Bugüne"

KOCAELİ BÜYÜKŞEHİR
ÇALIŞINCA OLUYOR

SPOR KENTİ KOCAELİ
“DÜNDEN BUGÜNE”

SPOR KENTİ KOCAELİ
"DÜNDEN BUGÜNE"

Editörler

Prof. Dr. Haluk SELVİ

Prof. Dr. Levent ATALI

Prof. Dr. M. Bilal ÇELİK

Doç. Dr. Ali YEŞİLDAL

KOCAELİ BÜYÜKŞEHİR BELEDİYESİ
ÇALIŞINCA OLUYOR

2026 - Kocaeli Büyükşehir Belediyesi
Kültür, Sanat ve Sosyal İşler Dairesi Başkanlığı Kültür Yayınları : 81

SPOR KENTİ KOCAELİ "DÜNDEN BUGÜNE"

Genel Koordinatör:
Dr. Hayri BARAÇLI

Editörler:
Prof. Dr. Haluk SELVİ
Prof. Dr. Levent ATALI
Prof. Dr. M. Bilal ÇELİK
Doç. Dr. Ali YEŞİLDAL

2026 - Kocaeli Büyükşehir Belediyesi, Kültür, Sanat ve Sosyal İşler Dairesi Başkanlığı Kültür Yayınları

Bu kitabın her türlü basım, yayın ve telif hakları Kocaeli Büyükşehir Belediyesi, Kültür ve Sosyal İşler Dairesi Başkanlığı'na aittir. Başkanlığın yazılı izni olmadan elektronik, mekanik ya da diğer yollarla basılamaz, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

ISBN Numarası • 978-625-90546-1-2

1. Baskı • Eylül, Kocaeli, 2026

Dizgi/Mizanpaj • Gazi Kitabevi
Kapak Tasarımı • Gazi Kitabevi

http://www.kocaelitarihisempozyumu.com
Eposta: kocaelitarihisempozyumu@kocaeli.bel.tr

İÇİNDEKİLER

Başkan Sunuşu.....vii
Önsöz.....ix
Uluslararası Kocaeli Spor Tarihi Sempozyumu Açılış Programı.....1
Kocaeli'den Dünyaya: Şampiyon Sporcular.....11
Kocaelispor.....27
Kocaeli'de Doğa Sporları Tarihi.....43
Kocaeli'de Su Sporları Tarihi.....63
Kocaeli'de Spor Başarıları Tarihi.....83
Kocaeli'de Amatör Spor Tarihi.....95
Kocaeli'de Basın Spor Tarihi.....111
Kocaeli Spor Tarihinde Kadın Sporcular.....129
Kocaeli'nin Spor Hazıfası Ve Türkiye'nin Spor Tarihine Katkıları.....141
Geçmişten Günümüze Tepük Oyunu Ve Kocaeli Üniversitesi Spor Tarihi Çalışmaları.....155
Sempozyum Kapanış Oturumu.....167

Değerli Hemşehrilerim, Kıymetli Bilim ve Spor İnsanları,

Spor, bizim için kazanılan kupaların, tutulan takımların ya da skor tabelasında yer alan rakamların çok ötesinde bir anlam taşır. Spor; mahallelerimizde neşeyle koşuşan çocuklarımızın gülümsemesi, gençlerimizin kötü alışkanlıklardan uzak durarak kendileri için kurdukları güzel bir gelecek hayali, parklarımızda sabah yürüyüşü yapan büyüklerimizin yaşama sevincidir. Kocaeli'de spor; komşuluğu, dostluğu ve omuz omuza olma duygusunu diri tutan ortak dilimizdir.

İşte bu yüzden Kocaeli Büyükşehir Belediyesi olarak attığımız her adımda, hayata geçirdiğimiz her tesiste ve açtığımız her kulvarda tek bir pusulamız var: insanımız, vatandaşımız.

Biz istiyoruz ki bu kentin her bir ferdi, sporu hayatının merkezine koysun. Yuvacık'ın temiz havasında yürüyen bir hemşehrimiz de Kandıra'da dalgalarla buluşan genç bir sörfçümüz de salonlarımızda ter döken evlatlarımız da kendilerini bu büyük spor ailesinin bir parçası hissetsinler. Şehrimizin dört bir yanını modern spor tesisleriyle donatırken yürüyüş yollarından doğa parkurlarına, mahalle sahalarından su sporları merkezlerine kadar Kocaeli'nin her köşesini, vatandaşlarımızın spora kolayca erişebileceği yaşam alanlarına dönüştürüyoruz. Güreş ve okçuluk gibi geleneksel sporlarımızdan dağcılık ve yelkene kadar her alanda gençlerimizin elinden tutmayı kendimize görev biliyoruz.

Elinizdeki bu eser, sempozyum kapsamında gerçekleştirilen açılış konuşmaları, paneller, özel oturumlarla Kocaeli'nin spor tarihini ortaya konulan bilgi ve birikimi kayıt altına alan; gelecekte Kocaeli'den çıkacak şampiyonlara ve sporu yaşam biçimi edinecek nesillere bıraktığımız en canlı miraslardan biridir.

Kocaeli'yi adım adım "Sporun Başkenti" yapma yolculuğumuzda en büyük gücümüz ve ilham kaynağımız sizlersiniz. Sizlerin sporla yükselen enerjisi, bu kenti daha sağlıklı, daha mutlu ve daha dinamik bir geleceğe taşıyacaktır.

Bu müstesna eserin ortaya çıkmasında emeği geçen; bilgileriyle ve alandaki birikimleriyle kentimize katkı sağlayan tüm panelistlere, sporculara, duayen spor basın çalışanlarına mesai arkadaşlarıma ve spora gönül veren tüm hemşehrilerime yürekten teşekkür ediyorum.

Kocaeli'nin sporla yazılan köklü tarihini ve geleceğe uzanan güçlü vizyonunu yansıtan bu eserin, araştırmacılara ve geleceğin şampiyonlarına ilham vermesini temenni ediyorum.

Doç. Dr. Tahir Büyükakın

Kocaeli Büyükşehir Belediye Başkanı

ÖNSÖZ

Kocaeli, sanayisi, üniversiteleri, doğal ve kültürel zenginlikleri kadar spor alanında ortaya koyduğu birikim ve başarılarıyla da Türkiye'nin önemli kentlerinden biridir. Ancak bir kentin spor tarihini bilmek, yalnızca kazanılmış madalyaları, şampiyonlukları, kulüpleri veya yetiştirdiği başarılı sporcuları bilmekten ibaret değildir. Spor tarihi; aynı zamanda insanların emeklerini, mücadelelerini, anılarını, kulüplerin kuruluş hikâyelerini, antrenörlerin ve yöneticilerin katkılarını, spor basınının tanıklığını ve bir kentin spor kültürünün nasıl şekillendiğini anlamaktır.

Kocaeli Spor Tarihi Sempozyumu kapsamında gerçekleştirilen paneller, kentin spor geçmişine farklı pencerelerden bakma imkânı sağlamıştır. Doğa sporlarından su sporlarına, spor başarılarından amatör spora, spor basınından kadın sporculara; Kocaeli'nin spor hafızasından Türkiye spor tarihine yaptığı katkılara ve Tepük oyunundan Kocaeli Üniversitesi'nin spor tarihi çalışmalarına kadar uzanan geniş bir yelpaze, bu kitapta bir araya getirilmiştir.

Bu çeşitlilik, aslında Kocaeli'nin spor tarihinin ne kadar zengin ve çok katmanlı olduğunu da göstermektedir.

Sempozyum sürecinde ortaya çıkan en önemli sonuçlardan biri, spor tarihimizin yalnızca yazılı kaynaklarla değil, sözlü tarih ve kişisel tanıklıklarla da kayıt altına alınması gerektiğidir. Çünkü geçmişin önemli bir bölümü; sporcuların, antrenörlerin, yöneticilerin, gazetecilerin ve sporun farklı alanlarında emek veren insanların hafızasında yaşamaktadır. Bu tanıklıklar kayıt altına alınmadığında, yalnızca bir kişinin hatırası değil, kentin ortak hafızasının önemli bir bölümü de kaybolmaktadır.

Özellikle spor alanında elde edilen başarıların arkasındaki mücadele hikâyeleri, gelecek kuşaklar açısından son derece değerlidir. Bir sporcunun yalnızca kazandığı madalyayı değil; çalışmasını, sakatlıklarını, başarısızlıklarını, yeniden ayağa kalkmasını ve vazgeçmemesini anlatmak, gençler için çok daha güçlü bir ilham kaynağıdır. Bu nedenle Kocaeli'nin yetiştirdiği başarılı sporcuların hikâyelerinin daha fazla görünür kılınması ve gençlerle buluşturulması, bu sempozyumun ortaya koyduğu önemli sorumluluklardan biridir.

Aynı şekilde amatör sporun tarihi de kentin spor ekosisteminin temel unsurlarından biridir. Bugün ulusal ve uluslararası düzeyde elde edilen birçok başarının arkasında, yıllar boyunca büyük özveriyle çalışan kulüp yöneticileri, antrenörler, gönüllüler ve sporcular bulunmaktadır. Kocaeli'nin spor alanındaki gücünün sürdürülebilir olması; sporcu yetiştirmenin yanı sıra yöneticilik, antrenörlük, spor basını, akademi ve spor diplomasisi alanlarında da güçlü bir yapı oluşturulmasına bağlıdır.

Nitekim bu kitabın en değerli taraflarından biri de son söz olmamasıdır. Aksine bu çalışma, Kocaeli spor tarihinin daha kapsamlı biçimde araştırılması için bir başlangıç niteliğindedir.

Tarih çalışmalarında eksiklerin bulunması kaçınılmazdır. Ancak bir konu kayıt altına alındığında, yeni tanıklıkların ve yeni bilgilerin ortaya çıkmasının da önü açılır. Bugün bu kitapta yer almayan bir branş, bir sporcu, bir kulüp veya bir olay; yarın yeni bir araştırmanın konusu olabilir. Böylece bir çalışma diğerini doğurur; bir kitap başka bir kitabın kapısını açar. Kocaeli'nin spor tarihinin bütünlüklü biçimde ortaya konulması da ancak bu süreklilik içerisinde mümkün olacaktır.

Bu bakımdan Kocaeli Spor Tarihi Sempozyumu ve bu sempozyumun ürünü olan kitap, yalnızca geçmişi belgelemekle kalmamakta; aynı zamanda geleceğe yönelik bir çağrı da yapmaktadır: Kocaeli'nin spor hafızasını birlikte korumak, araştırmak ve gelecek kuşaklara aktarmak.

Kocaeli'nin sahip olduğu spor birikiminin önemli bir başka boyutu ise kentin kendisine emek veren insanlarıyla kurduğu bağdır. Bu kentte spor yapan, eğitim alan, kulüp yöneten, antrenörlük yapan, gazetecilik yapan veya akademik çalışmalar gerçekleştiren herkes, zaman içerisinde Kocaeli'nin spor hikâyesinin bir parçası hâline gelmiştir. Bu insanların bilgi ve deneyimlerini kentle yeniden buluşturmak, geçmişin birikimini geleceğe aktarmanın en anlamlı yollarından biridir.

Bu kitap aynı zamanda Kocaeli'nin Türkiye spor tarihine yaptığı katkıların daha görünür hâle gelmesine de hizmet etmektedir. Kocaeli'nin yetiştirdiği sporcular, antrenörler, yöneticiler ve spor insanları yalnızca kentin değil, Türkiye sporunun da ortak değerleridir. Onların hikâyelerinin kayıt altına alınması, yerel olanın ulusal spor tarihindeki yerinin anlaşılmasına katkı sağlayacaktır.

Bu çalışmanın ortaya çıkmasında emeği bulunan panelistlere, moderatörlere, sporculara, antrenörlere, yöneticilere, akademisyenlere, spor basını temsilcilerine, arşiv ve belge paylaşanlara ve sempozyuma katkı sunan tüm katılımcılara teşekkür etmek gerekir. Her bir tanıklık, Kocaeli'nin spor hafızasına eklenen değerli bir parçadır.

Ayrıca böyle kapsamlı bir çalışmanın hayata geçirilmesine katkı sağlayan Kocaeli Büyükşehir Belediyesi'ne ve akademik paydaşlara teşekkür etmek gerekir. Yerel yönetimlerin kentin kültürel ve sportif mirasına sahip çıkması, bu mirasın bilimsel çalışmalarla buluşturulması ve kalıcı yayınlara dönüştürülmesi açısından son derece kıymetlidir.

Temennimiz, bu kitabın Kocaeli spor tarihi üzerine yapılacak yeni araştırmalar için bir kaynak olması; bugün kayda geçirilen bilgilerin yarının araştırmacılarına, sporcularına, öğrencilerine ve spor insanlarına yol göstermesidir.

Kocaeli’nin spor geçmişinden geleceğine uzanan bu yolculuğun, yeni çalışmalarla, yeni tanıklıklarla ve yeni kuşakların katkılarıyla büyüyerek devam etmesi dileğiyle...

Spor Kenti Kocaeli’nin dününü anlamak, bugününü değerlendirmek ve yarınını birlikte şekillendirmek dileğiyle.

Editörler

ULUSLARARASI KOCAELİ SPOR TARİHİ SEMPOZYUMU AÇILIŞ PROGRAMI

Sunucu:

Kıymetli misafirlerimize, bizleri sosyal medya adreslerimizden takip eden izleyenlerimize teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Evet, misafirlerimiz yerlerini alırken şu kıymetli bilgileri paylaşmak istiyoruz sizlerle. Kocaeli Büyükşehir Belediyemiz 2014 yılından bu yana, "Kurucu Beylerin İzinde Kocaeli Tarihi" üst başlığıyla uluslararası nitelikte sempozyumlar düzenleyerek, şehrin kültürel hafızasına önemli katkılar sunmuştur.

Gazi Akça Koca'dan, Orhan Gazi'ye, Kara Mürsel Alp'ten Çoban Mustafa Paşa'ya uzanan tarihi yolculukla, güçlü bir akademik birikim ortaya koyulmuştur. Bugün bu değerli geleneğin yedincisini gerçekleştiriyoruz. Bu kez Kocaeli Spor Tarihinin izini sürüyoruz.

Kocaeli yalnızca sanayisi ve üretimiyle değil, spor tarihine, spor kültürüne ve yetiştirdiği değerli sporculara kattığı zengin mirasla da ülkemizde özel bir yere sahip. Bu köklü mirası bilimsel bir zeminde değerlendirmek, geleceğe daha güçlü bir spor vizyonu bırakmak amacıyla bir aradayız. Sizleri Uluslararası Kocaeli Spor Tarihi Sempozyumumuzun açılış töreninde ağırlamaktan büyük bir mutluluk duyuyoruz. Bir kez daha saygıyla selamlıyoruz efendim.

Sayın Başkanım, kıymetli misafirlerimiz program akışını aktarmak istiyoruz sizlere. Programımızı açılış, saygı duruşu ve İstiklal Marşı'yla başlatıyor olacağız. Ardından program özel video gösterimimiz gerçekleştirilecek. Düzenleme kurulu adına, Prof. Dr. Sayın Haluk Selvi tarafından sempozyum bilgilendirmesini takip ediyor olacağız.

Açılış törenimizde birlikteliğimiz selamlama konuşmalarıyla devam edecek ve ardından çok özel bir ana şahitlik edeceğiz. Suudi Arabistan'ın Riyad başkentinde gerçekleştirilen 6. İslami Dayanışma Oyunları'nda, ay yıldızlı bayrağımızı gururla dalgalandıran sporcularımız aramızda, şöyle alkışlarımızla selamlayalım lütfen.

Evet sporcularımız sahnemizde bizlerle birlikte olacak ve açılış törenimizi Kocaeli'nin Spor Tarihi Sergisi'ne ziyaretiyle uğurluyor olacağız sizleri.

Sayın Başkanım, yüksek müsaadenizle programımızı başlatıyoruz. Sizleri Cumhuriyetimizin kurucusu Gazi Mustafa Kemal Atatürk ve aziz şehitlerimizin manevi huzurlarında saygı duruşuna, ardından İstiklal Marşı'mızı hep birlikte

söylemeye davet ediyoruz. Saygı duruşu için lütfen dikkat.

Saygıyla, rahmetle, minnetle anıyoruz, teşekkürlerimizi sunuyoruz. Evet şimdi sempozyumumuza dair bir video gösterimimiz var. Ekranlarımız vasıtasıyla takip ediyoruz.

Sunucu:

Evet tam da şahitlik ettiğimiz üzere, bu kentin çocukları Kocaelispor'u tutar. Sayın Başkanım, kıymetli misafirlerimiz birikteliğimiz devam ediyor. Şimdi düzenleme kurulu adına sempozyum bilgilendirmesini gerçekleştirmek üzere kıymetli hocamız Prof. Dr. Sayın Haluk Selvi'yi alkışlarınızla davet ediyoruz. Sayın hocam buyrun lütfen.

Prof. Dr. Haluk SELVİ: Sempozyum Bilgilendirmesi Düzenleme Kurulu Adına

Sayın Başkanım, kıymetli akademisyenler, değerli misafirler, Uluslararası Kocaeli Spor Tarihi Sempozyumu düzenleme kurulu adına hepinizi saygıyla selamlıyorum, sempozyumumuza hoş geldiniz.

Sizleri Kocaeli'de sporun başkenti olarak tanımladığımız bu kadim şehirde ağırlamaktan onur ve mutluluk duyuyoruz. Sporun yalnızca bugünkü pratikle değil onun tarihsel sürekliliği, kültürel kökleri ve sosyal yansımalarıyla da ilgilenmeyi bir sorumluluk olarak görüyoruz. İşte bu bilinçle 2020 yılı Nisan ayında planladığımız bu sempozyumuz pandemi sebebiyle sonraki bir tarihe ertelenmiş ve bu süreç içerisinde Kocaeli Ansiklopedisi hayata geçirilmiştir. Ertelediğimiz çalışmanın ikinci sürecinde de maalesef Hatay ve Adıyaman depremleriyle yeni bir süreç yaşanmış, Kocaeli Büyükşehir Belediyesi enerjisinin önemli bir bölümünü Hatay'ın yeniden inşa edilmesine harcamıştır. Nihayet 6 ay önce başladığımız bu sempozyum çalışmaları bugün meyvesini vermiş, elimizdeki sempozyum programı ortaya çıkmıştır.

Sempozyumumuz bu programı ile geçmişle bugünü birbirine bağlayan akademik bir köprü niteliğindedir ve Kocaeli'nin zengin spor tarihini derinlemesini inceleyen 2 özel oturum, 8 panel ve 18 akademik oturumla bir bilgi şöleni sunmaktadır.

Sunulacak akademik bildirilerde ve gerçekleştirilecek özel oturumlarda; Kocaeli'nin kent kimliği ve toplumsal hafızasında sporun rolü, Kocaelispor'un efsanevi sporcuları ve marşlarının sosyal kültürel analizi, İzmit Halkevi gibi kurumların ve yerel kulüplerin spora katkıları detaylı bir şekilde incelenmektedir. Futbolun ötesinde yüzme, yelken, bisiklet ve geleneksel sporlar gibi birçok branştaki gelişim de sempozyumumuzda ele alınacaktır. Tebliğlerde İsmet Paşa Stadı, Atatürk Spor Salonu gibi kentin hafızasındaki tesisler de tarihi açıdan değerlendirilecektir.

Antik Çağ'da Nikomedia kentinde Roma İmparatorları onuruna düzenlenen oyunlar ve başarılı sporcular ile Orta Asya ve Vardar Makedonyası'ndaki spor pratikleri konuyu uluslararası bir çerçeveye taşımaktadır. Kısacası sempozyumda Osmanlı'nın son dönemindeki beden terbiyesi ve gençlik hareketlerinden Atatürk döneminde sporun kurumsallaşmasına ve Demokrat Parti dönemindeki spor faaliyetlerine kadar uzanan geniş bir tarihsel yelpazeyi ele almaktayız.

Sempozyum boyunca sunulacak her tebliğ, Kocaeli'nin ve dünya spor tarihinin çok katmanlı izlerine dair yeni bir pencere aralayacak, her tartışma, sporun sadece bir yarış değil aynı zamanda bir kültür inşası olduğunu bir kez daha hatırlatacaktır. Çünkü spor bir terbiyedir, bir ahlaktır ve bir medeniyet inşasıdır.

Sempozyumun bilimsel değerlendirme sürecinde bize katkı sunan bilim kurulumuzun kıymetli üyelerine, organizasyonun başarılı bir şekilde yürütülmesinde emeği geçen yürütme kurulu üyelerine, Kocaeli Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesi'ne, elindeki tarihi ve kültürel birikimi bizimle paylaşan ve sempozyonumuza birçok konuda katkı sunan Prof. Dr. Levent Atalı'ya ve akademik oturumların düzenlenmesinde katkı sunan Prof. Dr. Muhammed Bilal Çelik'e, bildirileri ile bu akademik şölene katkı sunan tüm akademisyen ve araştırmacılara şükranlarımızı sunuyoruz.

Programdan sonra gezeceğimiz sergi alanı, bize aynı zamanda bir pencere de açıyor. Şehrimizde bir spor müzesine olan ihtiyacı ortaya koyuyor. Aynı zamanda hem ansiklopedi çalışmalarımızla hem de bu akademik çalışmayla yerel yönetimlerin üniversitelerle iş birliğine güzel bir örneği de ülkemizde gerçekleştirmiş oluyoruz.

Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Kültür, Sanat ve Sosyal İşler Dairesi Başkanlığı çalışanlarına ve Sayın Başkanımız Doç. Dr. Tahir Büyükakın'ın şahsında ufuk ve gelecek perspektifleriyle yalnızca Kocaeli'de değil ülkemizde büyük izler bırakmaya devam eden Kocaeli Büyükşehir Belediyesi'ne teşekkürü bir borç biliriz.

Sempozyum boyunca verimli tartışmalar, yeni keşifler ve kalıcı akademik katkılar sunması temennisiyle hepinize başarılı ve keyifli bir etkinlik diliyor, saygılar sunuyorum.

Sunucu:

Efendim kıymetli paylaşımları için kıymetli hocamız Prof. Dr. Sayın Haluk Selvi'ye teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Kıymetli misafirlerimiz, Uluslararası Kocaeli Spor Tarihi Sempozyumumuzun açılış töreni devam ediyor. Birlikteliğimizin tam da bu bölümünde selamlaşacağız. Sporun ve sporcunun her daim yanında ve yanında olmaya devam ediyor. Şimdi hitaplarını gerçekleştirmek üzere Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Başkanımız Doç. Dr. Sayın Tahir Büyükakın'ı alkışlarınızla sahneye davet ediyoruz.

Doç. Dr. Tahir BÜYÜKAKIN: Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Başkanı

Evet saygıdeğer protokol, sayın hazirun sizleri saygıyla muhabbetle selamlıyorum. Biliyorsunuz geçtiğimiz günlerde üst üste talihsiz kazalar yaşandı. Şehitlerimiz var, her birini rahmetli anıyoruz. Vatan sağ olsun diyoruz, ailelerine ve milletimize sabırlar diliyoruz.

Az önce değerli hocam hakikaten çok güzel, tüm boyutlarıyla sempozyumdan bahsetti. Arkadaşlarımız da sizlere iletmem için bana bir dizi notlar hazırlamışlar. Şurada şu yapıldı, burada bu yapıldı, şu kadar tesis açıldı, şu kadar organizasyon yapıldı gibi. Bunlar güzel şeyler, önemli şeyler. Kocaeli, sporun başkenti olsun diye yapılan şeyler. Bunların hepsini bir kenara bırakıyorum. Asıl önemli olan hususta bahsedeceğim. Aslında hocamın konuşmalarının arasında ben hepsini tek tek yakaladım. Bir akademisyen olduğum için, o satır araları benim için çok anlam ifade ediyor.

Geçmişle geleceği bağlamak, gelenek. Aslında bunların sportif başarı, sportif başarının şehrin, topyekûn başarısı açısından anlamı. Bütün bunlar üzerinde durmak lazım ve birkaç şey söylemek istiyorum:

Belki herkes söyleyince fark edecektir ama normalde bir spor dalında başarılı olmak için, esasen ve genellikle bir geleneğin olması gerekir. Orada bir çevre, mesela güreşte başarılı olan şehirler vardır. Karatede başarılı olan şehirler vardır. Orada birisi bir başarı elde etmiştir, bir rol model vardır. O maya tutmuştur ve etrafındaki herkesi mayalamaya başlamıştır. Şöyle bir sakin düşünün bakın, gerçekten bu böyledir. Mesela Eray karşımda, daha yeni şampiyon oldu. Babası da aynı sporu yapıyordu, çocuk yaşta başladı. Bir çevrenin içinde büyüdü.

Karate sporunun bu şehirdeki önemli isimlerden biri, bizim şu anda Kağıtspor'un başkanlığını yapıyor, İbrahim Hoca. Benim çocukluk arkadaşım, Haldun Hoca, İbrahim Hoca. Onlar bir gelenek başlattılar ve oradan büyüdü. Eray'ın babası. Bunlar aslında ilk kuşaklar. Diğerleri de öyle, güreşte de öyle. Federasyon başkanımız burada. İl Gençlik Spor Müdürümüz burada. Şampiyonlar, onların her biri birer şampiyon. Onlar da bana katılacaktır.

Aslında bu bir öncü, imrenilen, örnek alınan rol model diyoruz ya modern tabirle. Onlara, ben de onun gibi olacağım. Tuba abla gibi olacağım, Eray abi gibi olacağım. İşte altın madalyayı boynuma takacağım. İstiklal Marşımızı okutturacağım gibi ideallerle başladılar. Bu manada aslında o geleneğin oluşması ve o geleneğin herkes tarafından bilinmesi rol model olarak alınması ve bu başarı hikayelerinin şehirde bilinmesi yaygınlaştırılması, tanıtılması aslında şehrin sonraki sportif başarıları için de bir anlam ifade ediyor.

Spor üzerine, sportif başarı üzerine yazılmış kitaplarda, akademik çalışmalarda benim kendi okuma alanımdan gördüğüm birkaç şey var: Mesela hatalardan öğrenmek.

İşte Beckham, dünyaca ünlü bir futbolcu değil mi? Beckham'ın başarı hikayesi

üzerine yazılan çalışmalardan birinde babasının Beckham'la çok ilgilendiği, evin arkasında bir kale yaptığı, Beckham'ın orada sürekli şut çektiği, bir süre sonra onun sıkıcı hale geldiği, oraya bir engel konduğu ve o engeli aşarak Beckham'ın şut çekmeye başladığı ve isabetli şutlarının arkasındaki sırrın isabetsiz şutlar olduğu. Aslında her şampiyon yenilerek başlar değil mi?

Hani şair diyor ya, "Yenilgi yenilgi büyüyen bir zafer vardır." Bu böyle olur, herkes başlangıçta acemidir. Sonra sonra ustalaşır. Ustalaşmaya giden yol hatadan öğrenmekten geçer. Antrenmandan çalışmaktan geçer. Oradaki hikâye aslında bir spor çevresi. Hep ekosistem lafını biz kullanıyoruz ya son zamanlarda. Bir kuluçka ortamı gibi düşünün. Hani yumurtanın içinden civcivin çıkabilmesi için nasıl belli koşulların oluşması gerekiyorsa, sportif başarı için de aynı iklimin oluşması gerekiyor.

Aslında biz, sportif başarı, kuluçka ortamını hazırlayıp; bunun içinde tesisler var, bunun içinde sporcu yeteneklerinin analizi var, doğru spor branşlarına yönlendirmek var, o sporculara rol modelin oluşturulması var, sportif başarının imkanlar nispetinde ödüllendirilmesi var, hepsi var. Bu ekosistemi, kuluçka ortamını oluşturursak bu kentte başarı hikayelerinin sayısı artar.

Her türlü organizasyon için söylüyorum. Başarı hikayelerini anlatılır hale getirin. Az önce hocam, bir spor müzesinden bahsetti. O spor müzesinde bu kentin şampiyonlarının izleri olsun. Bunu dijital imkanlarla da destekleyelim. Belki o zaman çok daha kolay olur. Ama hani şampiyonlar şampiyonları var ya bir de. Onların, mesela mümkünse buna küratörler baksınlar. Müze konusunda uzman olanlar baksınlar. Belki balmumundan heykeller olabilir. O zaman sporculara bu ilhamı verecektir. Ben burada kendi heykelimi diktireceğim. Bak Eray abinin heykeli var burada. Bir gün benim de heykelim olacak desinler. Bu başka bir ilham kaynağıdır. Diğer arkadan gelecek olan kuşaklara ilham kaynağı olacak başarılar hikayeleştirilsin istiyorum. Bunun belki çizgi romanları yapılabilir. Belki romanı yazılabilir ama bir müzesi mutlaka olmalı. Aslında Milli Eğitim ayağında da Büyükşehir ile güzel bir organizasyon yapıp, bizim bu kentte başarılı olmuş sporcularımızı geçmişte ve bugün, onları öğrencilere rol modeller olarak göstermemiz, okullara götürmemiz, onlara konuşmalar yaptırmamız lazım. Bu manada spor tarihi üzerine yapılacak olan çalışmalar bu kentin sportif değerlerinin ortaya çıkarılması açısından da ayrı bir kıymet ifade ediyor.

Şehirler, aslında canlı organizmalar. Şehrin sadece, alt yapısı üst yapısı köprüsü yolu parkı yoktur. Aynı zamanda o köyde o şehirde yaşayan insanları vardır. Bu şehrin de bir sürü başarı hikayesi vardır. Ben mesela Kocaelispor'un yetiştirdiği, bizim de akranımız olduğu için bunu örnek veriyorum. Aslında örnek vermenin mahsurları da var. Çünkü diğerleri diyor ki; beni niye örnek vermedin. Dolayısıyla onları da atlamak istemiyorum ama. Mesela Metin Tekin. Babası çok ilgilenirdi onun sportif başarısı için. Ereğli'de yazlıkları vardı, Ereğli benim köyümdür, annemin babamın köyü. Onun koşu sporu yaparken, orada Bobby diye bir köpeğe taş atıp kendini kovalatması hikayesini ben bilirim mesela. Hızlı koşabilmek için o zaman bambaşkaydı koşullar. Bunları yaparlardı sporcular böyle imkanlar

yoktu, tesisler yoktu. Akademisyenler yoktu, nasıl çalışmaları gerektiğini anlatan. Hangi kas grubunu daha çok çalıştırması gerektiğini söyleyen. Hatta belli sporları yapmak için, belli kaslarınızı geliştirmek lazım ama belli kaslarınızı geliştirmemek lazım. Öyle bir hale gelirsiniz ki. Mesela ağırlık çalışır adam. Ağırlık çalışmanın tek başına anlamlı bir şey olduğunu zanneder. Oysa belli bir kas grubunu çalıştırması gerekir o sporcunun. Uzun kaslar vs. ayrı ayrı çalışılması gerekir. Beslenme rejimi farklıdır, onu da üniversitedeki hocalarımızla iyi bir uyum içinde sağlıyoruz.

Yani bu manada hatalardan öğrenmenin de bir anlamda bağını kuracak olan bir Spor Tarihi çalışması, geçmişle gelecek arasındaki bağı kuracak ve bugünden yarına uzanacak olan başarı hikayesinin bu tür çalışmalarda izlerini takip edeceğimizi düşünüyorum.

Hocam ve akademik heyet daha önce de bu şehirde çok güzel çalışmalar yaptı. Kendilerine o çalışmalar için teşekkür ediyorum.

Sevgili gençler, aslında en çok ne hoşuma gidiyor biliyor musunuz? İşte burada abileriniz, ablalarınız var. Biraz sonra onlara burada bir tören yapılacak. Onlar madalya kazanıyorlar ya. Harikasınız. Onlar madalya kazanınca, İstiklal Marşı'mızı okuyorlar ya. İşte en güzeli o. Aranızdan şampiyonlar çıkacağını biliyorum. Hocalarımız var üniversiteden, sporcu abileriniz, büyükleriniz var. Onlar sizler için çok güzel bir gelecek hazırlıyorlar. Yarınki sportif başarılarınız için çok çalışıyorlar. İnşallah aranızdan çok sayıda sporcu yetişir diyorum. Ve bunun ülkemiz için ne demek olduğunu, olimpiyatlarda dünya şampiyonalarında bizim bayrağımızın dalgalanmasının çok kıymetli olduğunu biliyorum. Her birinizi saygıyla, sevgiyle selamlıyorum, gözlerinizden öpüyorum. Şimdiden başarılarınızı tebrik ediyorum. Sağ olun, var olun.

Sunucu:

Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Başkanımız Doç. Dr. Sayın Tahir Büyükkakın'a, konuşmaları, katılımları, kentimizin dört bir tarafına yapmış olduğu spor hizmetleri için teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Kıymetli misafirlerimiz, birlikteliğimiz devam ediyor. Sempozyumumuzun anahtar konuşmacısı, spora dair bilgilendirmelerini gerçekleştirmek üzere bir şampiyonu davet ediyoruz. Türkiye Güreş Federasyonu Başkanımız Sayın Taha Akgül bizlerle.

Taha AKGÜL: Türkiye Güreş Federasyonu Başkanı

Sayın Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Başkanım, Sayın İl Başkanım, değerli hocalarım, sevgili sporcu kardeşlerim. Öncelikle hepiniz hoş geldiniz, sefalar getirdiniz.

Öncelikle bugün çok değerli bir programa bizleri davet ettikleri için, tüm üniversite hocalarımıza, Kocaeli Büyükşehir Belediyesi'nin tüm çalışanlarına, Gençlik Spor İl Müdürlüğümüze, herkese çok teşekkür ediyorum.

Kocaeli gerçekten bir spor şehri, Tahir Başkanımız gerçekten sporu çok seviyor, çok şanslısınız. Özellikle naifliği, gençlere yakınlığı, sporculara yakınlığı. Gerçekten bunu samimiyette söylüyorum ve her yerde anlatıyorum. Böyle çok ender belediyelerimiz kaldı maalesef.

Özellikle amatör branşların yükünü çeken, Türkiye'de genelde belediyelerdi. Ama bu, günden güne düşmeye de başladı. Kocaeli Büyükşehir Belediyemiz sadece güreş branşında değil, bütün branşlarda sporu desteklemeye devam ediyor. Sporun içerisinden gelen, sporu seven bir başkanımız var. Bunu da gerçekten samimiyetle her yerde söylemek lazım, sizlerin de anlatması, dillendirmesi lazım.

Özellikle amatör branşlar, bildiğiniz gibi sponsor desteği olmadan, kendi öz kaynağıyla; sizler de biliyorsunuz yaptığınız branşlarda, çok maalesef böyle dışarıdan destek alamıyoruz. Bizim gibi branşların, özellikle devlet kurumlarımızın, belediyelerimizin, özel sektörün desteklemesi gereken branşlarız.

Evet futbol popüler, basketbol popüler, voleybol popüler. Ama işte burada da bir Türk gençliği var, bu branşları yapan bir Türk gençliği var. Bunların umutları var, ailelerin umutları var. O yüzden her şeyde bir gelir gider dengesi gözetmemek gerektiğini düşünüyorum. Evet futbolun belki görünürlük anlamında, popülerlik anlamında bir değeri var. Yine diğer branşların da aynı şekilde. Ama burada da işte ülkemizin çocuklarının yaptığı branşlar; karate, tekvando, güreş, boks bir sürü branş var. Bunların da desteklenmesi gerektiğini düşünüyorum.

Hamdolsun bizler şu anda Türkiye Güreş Federasyonu Başkanı olarak spora ve güreşe hizmet etmeye devam ediyoruz. Çok kutsal bir görevdeyiz, gerçekten sorumluluğumuz çok fazla. Türkiye'nin en başarılı branşıyız. 100 küsür olimpiyat madalyasının 70 tanesi Türk güreşinden geldi. 41 tane altın madalyanın 29 tanesi Türk güreşinden geldi. Sonuncusu da bizlere nasip oldu. Çok tarihi bir federasyonuz, çok köklü bir branşız, ata sporuyuz. Böyle bir camianın şu anda liderliğini yapmak, başkanlığını yapmak da benim için gurur ve şereftir.

Babam 12 yaşında güreşe başlattı bizleri. Önce abimi, daha sonra beni, babam da güreş sayesinde Sivas Demir Yolları'nda işe girmiş. Sivas Seşmeşe'de işe girmiş, kadro almış ve bizi öyle yetiştirmiş birisi. Yani biz ailecek her şeyimizi güreşe boşluyuz. Hamdolsun güreş sayesinde tüm dünyayı gezdik. Madden ve manen çok güzel ödüller kazandık, biz çok şanslıydık. Özellikle her şampiyon olduğumuzda belediyemizin bizlere verdiği ödüller çok değerliydi.

Bakanlığımızın verdiği ciddi ödüller. Biliyorsunuz, bakanlığımızın ciddi ödül yönetmelikleri var. Madalya kazandığınızda derecenizine göre çok ciddi altın ödülleri veriyorlar. Aynı zamanda belediyeler, yine aynı şekilde başkanımızla, meclis kararlarıyla sporcuları ödüllendiriyorlar. Yani bizim gibi branşlarda da çocukların bir yerlere gelebileceğini ailelere, kamuoyuna anlatmamız gerekiyor. Madden ve manen, tabi bunun için maneviyatı bambaşka, orayı tabi ki hiç ötelemiyoruz. Ama madden de gerçekten güzel yerler elde edebilirsiniz. Çünkü devletimizin imkanları bu anlamda çok geniş.

Aynı zamanda biliyorsunuz, yine bir kanunu var devletimizin; bir derece aldığınızda devletimiz direkt sizlere öğretmenlik ataması veriyor. Hayat garantisi veriyor. Aynı zamanda devlet sporculuğu kanunu var, 40 yaşında maaşa bağlanıyorsunuz. Aynı zamanda en az iki kez dünya ya da bir olimpiyat şampiyonu olursanız bakan müşavirliği kadrosu veriyor. Bu anlamda imkanlar çok geniş. O yüzden sizlerin de bu bilinçte olup sonuna kadar yaptığınız işe emek vermeniz gerekiyor. Fedakârlık yapmanız gerekiyor.

Ben 12 yaşından 19 yaşına kadar hiç madalya alamadım. 19 yaşından sonra Avrupa Dünya Olimpiyat Şampiyonu oldum. Yani özellikle o 7 senelik kısımda madalyasız geçen bir sürecim var. Üniversiteye gidip üniversiteyi kazandığım bir sürecim var. Türkçe Öğretmenliği bölümünü kazanmıştım. Yani o dönemlerde belki çok zorlanacaksınız, bırakmak isteyeceksiniz ama yeteneğiniz ne zaman çıkacağı belli olmayabilir. Yani emek vermeye devam edin. Oldu da çok başarılı olamadınız veya şampiyon olamadınız. Belki çok iyi bir antrenör, belki çok iyi bir yönetici olacaksınız, yine yaptığınız spordan ve yaptığınız işten. Yani bu çok değerli.

Allah emek verenin bir şekilde yanında oluyor. Yani siz yaptığınız işe emek verdiğiniz takdirde, kesin o işten bir ekmek kapısı açılır. Ben böyle düşünüyorum. O yüzden de sonuna kadar sporunuzun peşinden koşun. Ailelere de burada çok büyük destek, çok büyük bir görev düşüyor. Hangi branşı yapıyorsa yapsın çocuğunuzu destekleyin. Yani herkes üniversite mezunu olmak zorunda değil. Herkes üniversiteyi bitirmek zorunda da değil. Yani artık gelecekte, sektörler değişiyor yapay zekâ devreye girdi.

Hani mühendislik, mimarlık artık her şeyi yapay zekadan halledir hale geldi. Her şey artık üniversiteyi bitirmekle de alakalı değil. Spor da gelecekte ölmeyecek, sanat da ölmeyecek sektörlerden bir tanesi. O yüzden çocuklarınızı desteklemeye devam edin. Onların sürekli yanında yer alın. İnşallah onların da ülkemize nice şampiyonuklar kazandıracaklarını düşünüyorum.

Kocaeli, tarihi boyunca çok fazla şampiyon çıkarmış bir şehrimiz. Bugün Kocaeli'nin Spor Tarihi konuşulacağı için şampiyonlarımız Gazanfer Bilge var, Hasan Gemici var. Yine yağlı güreşte ismini tabii ki Ahmet Taşçı'dan başlayacağımız efsanelerimiz, Ekrem Yavuzlar, çok büyük baş pehlivanlarımız var. Şu anda Faruk Akkoyun ağabeyimiz baş pehlivanlarımız, benim de ağabeyim, ustam o da burada. Çok büyük başpehlivanlar var.

Kocaeli bir spor şehri, güreşte de çok tarihi bir şehir, güreşe de çok emeği olan bir şehir. Aynı zamanda şu anda Süper Lig'de Kocaeli'nin çok büyük bir takımı var. Şampiyonluğa giden bir takımı var. Finale kalacaklar ve finalde inşallah çok güzel bir organizasyonla, özel bir organizasyonla inşallah tüm Türkiye'nin karşısına çıkacağız. Bu anlamda da Başkanımıza tekrardan teşekkür ediyorum. Bizleri buraya davet eden tüm hocalarımıza, tüm dinleyenlere de tekrardan teşekkür ediyorum. Sizleri saygıyla sevgiyle selamlıyorum.

Sunucu:

Efendim sizleri sahnede ağırlamaya devam ediyoruz. Kıymetli paylaşımlarınız için bir kez daha teşekkürlerimizi sunuyoruz.

Federasyon Başkanımıza hediye takdimlerini gerçekleştirmek üzere, Kocaeli Büyükşehir Belediye Başkanımız Doç. Dr. Sayın Tahir Büyükakın'ı bir kez daha sahnemizde ağırlıyoruz. Evet, Hereke Halısı motiflerinden bir çini tabak hediye ediliyor kendilerine.

Sayın Başkanımızı, Federasyon Başkanımızı sahnemizde ağırlamaya devam ediyoruz. Efendim yüksek müsaadenizle, ay yıldızlı bayrağımızı gururla dalgalandıran sporcularımızı şimdi sahnemize davet ediyoruz. 6. İslami Dayanışma Oyunlarında, Karate Branşı'nda, Eray Şamdan ve Eda Eltemur'u alkışlarımızla sahneye davet ediyoruz. Evet Sayın Başkanımız ve Güreş Federasyonu Başkanımız tarafından sporcularımıza çiçek takdim ediliyor.

Evet Judo Branşında, Tuğçe Beder, Buketnur Karabulut, Sıla Ersin, Muhammed Ali Demirel, Münir Ertuğ'u alkışlarımızla sahneye davet ediyoruz. Alkışlarımız devam etsin lütfen, şampiyonlarımız, sporcularımız sahnemizde. Evet Judo Branşı'nda sporcularımıza çiçekleri takdim ediliyor. Tüm sporcularımıza başarılar diliyoruz, tebrik ediyoruz bizler de.

Evet, boks branşında sporcularımızı alkışlarımızla davet ediyoruz. Ayşen Taşkın, Semih Gümüş. Lütfen alkışlarımız devam etsin, sporcularımızı sahneye davet ediyoruz.

Ay yıldızlı bayrağımızı gururla, 6. İslami Dayanışma Oyunları'nda gururla dalgalandırdılar tabi. Ülkemiz bugün aldığımız verilere göre, şu anda 97 madalya ile birinci sırada yer alıyor. Bu bilgiyi de sizlerle paylaşmak istiyoruz. Ve eşlik etmek üzere; kıymetli protokolümüzü, kıymetli hocalarımızı, Genel Sekreterimizi, İl Başkanımızı görmekteyim. Evet buyurun efendim, Kocaelispor Başkanımızı, Amatör Spor Kulüpleri Federasyon Başkanımızı, kurum ve kuruluşlarımızın kıymetli yöneticilerini, düzenleme kurulu üyelerimizi sahnemize davet ediyoruz.

Evet açılış törenimizi bir anı fotoğrafıyla nihayet erdireceğiz ama, ardından sizlere Kocaeli Spor'un tarihi formalarının yer aldığı, Kocaeli Spor hafızasının yer aldığı, Osmanlı'dan günümüze spor yayınlarının bulunduğu, Kocaeli Spor Tarihi sergimize uğurluyor olacağız. Evet katılım sağlayan tüm misafirlerimize bir kez daha teşekkürlerimizi sunuyoruz.

14-15-16 Kasım tarihinde sizleri Uluslararası Kocaeli Kongre Merkezi'nde ağırlamaktan büyük bir mutluluk duyuyoruz. Sayın Başkanımızı, sporcularımızı, kıymetli protokolümüzü, alkışlarımızla sergimize uğurluyoruz.

KOCAELİ'DEN DÜNYAYA: ŞAMPİYON SPORCULAR

Sunucu:

Özel bir oturumla sizleri ağırlamaktayız efendim. Çok kıymetli sporcularımız ve yöneticilerimiz bizlerle birlikte. Alkışlarımızla takdim etmek istiyorum; 2023 Görme Engelliler Dünya Oyunları ikincisi ve 2025 IBSA Judo Dünya Şampiyonası üçüncüsü Sayın Merve Uslu bizlerle birlikte.

Bir diğer konuğumuzu alkışlayarak devam etmek istiyorum; 2023 Dünya Karate Şampiyonası Altın Madalya sahibi, Kağıtsporlu Sayın Tuba Yakan bizlerle birlikte. 2025 Dünya Oyunları Şampiyonası ve 2020 Tokyo Oyunları ikincisi Darıca Belediyesi Eğitim ve Spor Kulübünden Sayın Eray Şamdan bizlerle birlikte. Kırkpınar Başpehlivanlarından Sayın Ahmet Taşçı bizlerle birlikte; efendim hoş geldiniz sizler de. Programımızın moderatörlüğünü için Kocaeli Üniversitesi Rektör Danışmanı, Profesör Doktor Sayın Levent Atalı bizlerle birlikte. Hocam, ben size bırakıyorum sözü.

Prof. Dr. Levent ATALI: Moderatör

Evet teşekkür ediyorum, bizler de teşekkür ederiz. Kocaeli Büyükşehir Belediyesinin düzenlemiş olduğu Spor Tarihi Sempozyumu'nun "Şampiyon Sporcular" bölümüne hoş geldiniz. İyi ki buradasınız. Aslında bu bölüm çok özel bir bölüm gerçekten; bu hikayelere ihtiyacı olan bir kitle var karşımızda; sporcularımız var, ağırlıklı olarak da Kağıtspor'dan sporcularımız var. Bu kent çok şanslı bir kent. Şu an sahnede kendi branşlarında dünyada başarı elde etmiş sporcularla beraberiz. Aynı zamanda şu an baktığım zaman sizin tarafınızda da Dünya Şampiyonları aramızda, Avrupa Şampiyonları aramızda; çok şanslı bir kentteyiz. İnşallah bu hikayelerden, bu anlatımlardan kendimize bir hikâye oluştururuz, örnek alırız, rol model oluştururuz. Bu açıdan faydalı olur diye düşünüyorum. Söz vermeden önce şöyle bir bakmak istiyorum; karate yapan kaç kişi var bir el kaldırırsa… Bayağı adayımız varmış. Judo yapan kaç kişi var? Judo yapan yok herhalde. Güreş yapan? Gökhan Müdürüm de el kaldırdı. Kendisi Avrupa Şampiyonu bir güreşçimiz. Gerçekten çok şanslı bir kentiz. İnşallah dediğim gibi size örnek hikayeler oluşturuz. Aslında buranın bir sistematiği var soru cevap şeklinde bir formal yönü var ama bugün böyle, biraz sohbet tarzında yapmayı düşünüyorum.

Tekrar aramıza hoş geldiniz şampiyonlar. İçinizde çok yakın zamanda madalya alan arkadaşlarımız var. Eray; altın madalya ile döndün, tebrik ediyorum.

Eray ŞAMDAN: Karate Milli Sporcusu

Evet Hocam, İslam Oyunları'ndaydık, daha iki gün önce döndük. Orada da altın madalya aldım. Güzel bir şekilde ülkemizi temsil ettik. İstiklal Marşımızı okutturduk. Ayağımızın tozuyla buraya geldik.

Prof. Dr. Levent ATALI: Moderatör

Ben ilk sözü Ahmet abi… Abi diye hitap edeceğim, günlük yaşamda öyle konuşuyoruz hep. Ahmet abi, hoş geldin. Nasıl başladın? Bu başarılara nasıl ulaştın? Baştan bize böyle bir bahsedersen; ara ara ben de sana bir şeyler sorarım.

Ahmet TAŞÇI: Kırkpınar Başpehlivanı

Hocam, sporu çok sevdiğim ama imkân bulamadığım için 25 yaşına kadar hem muhtelif işlerde çalışarak hem spor yaparak, öyle bir hayatım oldu. Nasıl başladığıma gelince; tesadüfen başladım, tabiri caiz ise arkadan ittiler. Ama tabii şu var Karamürsel'de ata sporumuz, Peygamber sporumuz çok değerli, çok popüler bir spor.

Aydın Demir, üç kemer almış Başpehlivanımız; Kadir Birlik ve rahmetli Gazanfer amca Olimpiyat Dünya Şampiyonu. Hem yağlıda hem minderde böyle efsanelerin olması… Bizim de spor hakkındaki, yağlı güreş hakkındaki bilgimiz biraz ileriydi yani biliyorduk. Hiç öyle bir güreşçi olmayı düşünmemiştim; ama güçlü kuvvetli yapım olduğundan, başka bir spor yapabilecek yaşı da geçtiğimden -25-26 yaşındaydım-; dediler ki "Seni Kadir Birlik'in yanına götürelim, bir denesin." O da bir çırağıyla bana antrenman yaptırdı, çırağı da aldı yerden yere vurdu beni. Kadir Birlik de dedi ki "Bu yaştan sonra pehlivan olunmaz." "Bir şey de olmaz bundan," dedi. Tabii ben de onlarla birlikte birkaç güreşlere gidince; baktım, çok iyi yapabildiğimi gördüm ve daha çok imkân ayırdım, zaman ayırdım ve bu şekilde başlamış oldum Hocam. Yağlı güreşe tesadüfen yani böyle sporu sevdiğim için başladım ama biraz tesadüf oldu.

Prof. Dr. Levent ATALI: Moderatör

Bu tesadüf dediğin sürece hangi başarılar sığdı Ahmet abi, neler var?

Ahmet TAŞÇI: Kırkpınar Başpehlivanı

Evet gerçekten çok başarılarımız oldu.

Prof. Dr. Levent ATALI: Moderatör

Böyle bunları çekinmeden söyle. Sen şimdi söylerken diyorsun ki insan kendini övmemeli ama söyle, burada örnek olsun diye söylemeni istiyorum.

Ahmet TAŞÇI: Kırkpınar Başpehlivanı

Tabii ki burada örnek olmamız için bu başarılarımızı anlatacağız gençlerimize, çocuklarımıza. Gerçekten ama ben sporda şunu yakaladım, şunu öğrendim kendi yaşadıklarımdan, çalışmalarımdan; ben günü üçe bölüyordum Hocam: sekiz saat uyku, sekiz saat çalışmak, sekiz saat de istirahat. Bu şekilde başarılı oldum diyebilirim yani gerçekten çok acılı, çok zor süreç.

Sekiz saat antrenman yapmak, sekiz saat dinlenmek, sekiz saatte uyumak gerçekten zor; ama ben bunu on beş yıl boyunca yaptım Hocam. 1985'ten 2000'e kadar bu şekilde çalıştım ve başarıyı da böyle yakaladım. Bunun yanında tabii ki on dokuz finalim oldu Edirne'de; büyük orta başaltı birinciliklerim, baş beşinciliklerim-üçüncülüklerim sonra birinciliklerim; dokuz birinciliğim var. Kırkpınar başpehlivanlığımda iki altın kemerim var. 1995 yılında Türkiye Cumhuriyeti olarak Dünya Sumo Şampiyonası'na davet edildik. Kırk sekiz ülke içerisinde ağır sıklette üçüncü oldum; hiç bilmediğimiz bir spordu. Burada tabii ki çok önemli bir şey dikkatimi çekti. Türk milleti olarak kültürümüzün, örf adetlerimizin, geleneklerimizin ne kadar değerli olduğunu düşünüyordum Japonya'ya gidene kadar. Japonya'da bizim, onların yanında zayıf kaldığımızı gördüm. Niye, diyeceksiniz. Bize bir hafta, on gün boyunca orada sumonun nasıl yapıldığını hareketleriyle, ritüelleriyle, kültürleriyle tek tek işlettiler, öğrettiler. Bir de en son şunu söylediler; aman dediler, nasıl güreşirseniz güreşin, ritüellerini eksiksiz yapın. Çünkü onların inançlarına göre, Tuz tanrısıyla Bereket tanrısından çıkmış bir spor dalı olarak, onlara saygı ve hürmetten, gelenek ve örf adetlerini, o gelen kırk sekiz ülkenin kırk yedisine tek tek gösterip, onların eksiksiz yapılmasını ve o saygısızlığı asla affetmeyeceklerini uygun bir dille bize ifade etmişlerdi. Tabii bunları duyunca, ben kendi ata sporumuzun, yağlı güreşimizin, Peygamber sporumuzun, değerli dinî inançları olan insanların temsilcisi olarak burada, Türkiye'de, bu kadar uygulanmadığını gördüm Hocam.

Prof. Dr. Levent ATALI: Moderatör

Evet şimdi Ahmet abi böyle iki dakikada çok kolayca söyledi. İşte altın Kemer, iki tane altın kemer… Ne kadar kolay söyleniyor. Ama onun arkasında ciddi bir mücadele, antrenman, çalışma, o kadar çok şey var ki onları tabii burada böyle detaylı anlatsak çok uzun sürebilir. Ben bir soru daha sorayım size Ahmet abi. Kocaeli'de güreş dediğimiz zaman, Kocaeli'deki imkânlar, Kocaeli'deki süreç, bunlardan da biraz bahseder misiniz?

Ahmet TAŞÇI: Kırkpınar Başpehlivanı

Hocam biz başladığımız zaman, Kocaeli'de belediye otobüsü ile ağırlık çalışmaya antrenmanlara Yalova'ya gidiyorduk. Yani Karamürselimiz de imkânsızlıklar içerisindeydi. Hatta kışın, antrenmanı kendi imkânlarımızla sağlıyorduk. Belediye başkanlarımızdan yardım, destek alıyorduk, sponsorlarımız oluyordu, yağlı güreşe destek veren iş adamlarımız oluyordu; gerçekten hepsinden Allah razı olsun,

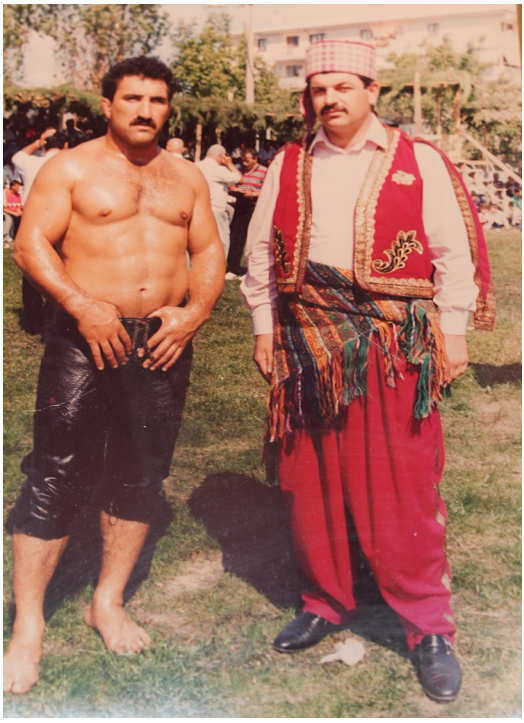

ama imkân, ülkemizde de çok yok gibi geliyordu o zamanlar. Çünkü Karamürsel gibi bir yerde salon yoktu, bir ağırlık salonu yoktu. Kapalı antrenman yapabileceğimiz bir yağlı antrenman salonumuz yoktu. Bunların hepsine sahip olduk daha sonra. Ama bu benim dediğim yıllar; 1985 yıllarıydı, 1984 yıllarıydı. Bunları 1995 yılında, artık bir kemer iki kemer aldıktan sonra… O başarıların arkasından yöneticilere olsun, işte sponsorlara olsun, onları yaptırma imkânımız da oldu. O şekilde başardık. Ama biz yetişirken Hocam, gerçekten imkânsızlıklar çok had safhada demeyelim ama gerçekten öyleydi. Ata sporu çok sevilen bir branştı Karamürsel'de Kocaeli'de.

Kocaeli'de gerçekten bu konuda geçmişe gidersek; Sefa Sirmen'den, Karaosmanoğlu'ndan, bugün Tahir Büyükakın'dan çok büyük destek görüyor sporcularımız, pehlivanlarımız. Hele son dönemlerde Tahir Büyükakın'ı gerçekten takip ediyorum, izliyorum; bayağı bir mesai harcıyor kendisi de ve bu müdürlerimle de harcatıyor ki çok sayıda başarılı sporcularımız çıkıyor burada. Bu gençlerimizin hepsinde gerçekten onun emeği vardır diye düşünüyorum. Çünkü imkân sağlanmazsa hiçbir şey olmuyor. Ama bazen imkân sağladığınız halde de bir şey çıkmıyor. İmkansızlıklarla da sporcular, başarılı sporcular çıkabiliyor. Şimdi düşündüğüm zaman bizim zamanımızdaki imkânsızlıklarla çıkardığımız şampiyonlar, bugün bu imkânlarla çıkmıyor gibi geliyor Hocam. Yani bunu da görebiliyorum.

Prof. Dr. Levent ATALI: Moderatör

Aslında Ahmet abi, bu dediğini biz de böyle toplantı aralarında konuşuyoruz. Bugün sizin şartlarınıza göre eksik olan… Aslında belki de burada genç kardeş-

lerimizin söylemesi lazım; çalışmak ve hırs, biraz hırsa ihtiyacımız var. Çünkü her şeyi elde edince de gençler herhalde diyor ki her şeyim var zaten, niye kendimi bu kadar yorayım; zaten var olmak için sosyal medyayı kullanabiliyorum diyor; oradan her şeyi paylaşabiliyorum diyor. Ama dün burada, açılışta bir cümle söylendi; düşünün ki bir İstiklal Marşı'nı okutuyorsunuz, ülkemizin gururla bayrağını çektiriyorsunuz. Bu çok büyük bir gurur ve duygu olması gerek ki buna talip olabiliriz. Evet başarılı bir mühendis olabiliriz, başarılı bir öğretmen olabiliriz, beden eğitim öğretmeni olabiliriz eğitim açısından; ama bunun yanında ülkemizi bu anlamda da temsil etmek, başarı elde etmek çok önemlidir diye düşünüyorum. Orada hırs, çalışma ve güzel bir şey söyledin. Ben gençlerde, bu ara bazen kendi çocuklarımda da görüyorum; zamanı planlama… Üçe bölmüşsün Ahmet abi.

Ahmet TAŞÇI: Kırkpınar Başpehlivanı

Evet, çalışmak, dinlenmek ve efor sarf etmek; belki bunu iyi yapmak lazım. Tabi burada şimdi biraz konuşma yaklaşımımızı değiştirdik.

Prof. Dr. Levent ATALI: Moderatör

Seyircilerimizin çoğu sporcu ve öğrenci olunca biraz o yönden gidiyoruz ama ben bir şey sorayım abi. Genç arkadaşlara en azından kim olduklarını isim olarak söylersen onlar daha detaylı bakarlar; sizin dönemden, size hocalık yapmış kimlerden bahsediyoruz? Böyle isim olarak söylersen yeterli bize. Kimleri unutmayalım? Kimlerin ciddi emeği var? Size hocalık yapmış, güreşte önünüzü açmış…

Ahmet TAŞÇI: Kırkpınar Başpehlivanı

Bu konuda benim gerçekten çok vefa gösterdiğim ve devam edeceğine de inandığım bir kişi var; Kadir Birlik. Ustam olarak çok yaşı yok, benden iki yaş büyük. Ama o günkü şartlarda, onun o mütevazı yaklaşımı olmasaydı; benim, ilerlemiş bir yaşıma rağmen gidip orada başlamaya imkânım olmazdı. Beni yanına alıp güreşlere götürmesi, gezdirmesi bu işe ısındırdı. Yani onun bize o günkü davranışlarıyla biz bu işe devam ettik Hocam. Çünkü hakikaten, 26 yaşında ve çalışan biri olarak güreşe başlayıp ne yapacağını bilmiyorsun. Ama az önce söylediğin şeyi, benim çalışma hayatımdan çıkardım ben; üçe bölmemi. Ben spora başladığım zaman iki saat, bilemedim üç saat çalışıyordum. Kendi kendime bir öz eleştiri yaptım Hocam. Fabrikada çalışırken sekiz saat çalışıyordum. Afedersin asistanı gelir, şefi gelir, müdürü gelir, azarlar veya tabiri caizse fırça atar. Bu tarafta güreşe başlamışsınız; herkes seviyor, halk seviyor, manav'ı getiriyor ikram ediyor, kasabı getiriyor ikram ediyor, halk tebrik ediyor. Buradaki ilginin karşısında iki saat çalışma, oradaki eziyetin karşısında sekiz saat çalışma. Dedim, bu terbiyesizlik, sekiz saat çalışacaksın. Günü üçe bölüp, işçi gibi, normal bir işçi gibi sekiz saati hep spor -hayatımda iddialı olduğum dönemler içerisinde elbette- hep çalıştım.

Yani yirmi altı yaşında başladım. Kırk altı yaşına kadar da aynı çalışmayı yaptım. Antrenman, sekiz saat spor. Bir kere her sabah beşte kalkıp, bizim Gökçe Tepe dediğimiz bir yer var, bir buçuk saat sürüyor, rampalı, her sabah Karamürsel'de olduğum süreçte orada koştum Hocam. Kramplardan gece yatamıyordum. Sabahları kalktığım zaman ayaklarıma basamıyordum. Buna inanın, ovuşturup, ovalayıp öyle yürüyorduk.

Prof. Dr. Levent ATALI: Moderatör

Çalışmak… Tabii şimdi Ahmet abi sekiz saat dedi ama siz sekiz saati yine bir değerlendirin. Sekiz saat spor yaparsanız bu sefer derse zaman kalmaz, başka şeylere zaman kalmaz. O şartlara göre sekiz saat gerekliydi ama bugün onu hocalarınız, antrönörünüzle tekrar gözden geçirin. Sonra buradan eve gidince hoca bize sekiz saat dedi, ders yok başka bir şey yok yapmayalım, bu önemli. Ahmet abi teşekkür ediyorum.

Ahmet TAŞÇI: Kırkpınar Başpehlivanı

Sekiz saat boyunca; mesela koşuyorsan sekiz saat koşu değil, ağırlık çalışıyorsan sekiz saat ağırlık değil. İki saatlik koşunun arkasından iki saatlik mecburi istirahat. Evet. Uyumadan dinlenebilmek. Ondan sonraki zamanlama içerisinde, ne bileyim yemeğin her şeyin planlı programlıdır. Bu biraz daha detaylı, uzun anlatabilecek bir şey ama; hayatımın, yedi günümün sekiz saati devamlı spor düşünerek, spor çalışarak, spor araştırarak geçiyordu. Yani sekiz saati spor dediğin zaman hepsi çalışma değil tabii, araştırma da var, her türlü sporun aktivitesini araştırarak geçirdiğim zaman yani.

Prof. Dr. Levent ATALI: Moderatör

Ahmet abi teşekkür ediyoruz, tekrar sana döneceğiz son sorularda. Teşekkür ediyorum güzel bilgiler anılar paylaştınız bizimle.

Eray hoş geldin.

Eray ŞAMDAN: Karate Milli Sporcusu

Hoş bulduk Hocam.

Prof. Dr. Levent ATALI: Moderatör

Seninle böyle rutin olarak bir araya geliyoruz biz, senede iki üç sefer herhalde böyle etkinliklerle. Bizi gururlandırıyorsun, çok mutluyuz, seni seviyoruz, sağ ol. İnşallah bu başarılarına devam edersin. Sana da aynı soruyla başlamış olayım.

Nasıl başladın? Bu hikâye nereden başladı? Nasıl başladı? Bize böyle bir giriş yaparsan devamını getiririz.

Eray ŞAMDAN: Karate Milli Sporcusu

Hocam biz, eski yani geçmiş dönemlere göre çok daha şanslıydık yani imkânlarımız vardı. Özellikle babamın antrenör olması benim en büyük şansımdı. Karateyle tanıştım, sporla tanıştım ve bu spora yöneldim. Yani ben aslında spor salonunda doğdum gibi bir şey oldu Hocam. Yani evden çok kulüpte zaman geçiriyordum. Çünkü annem de benim kulübümde yazıhaneye bakıyordu. Babam derslere giriyordu, evde bakacak kimse yok. Annem mesela beni uyutacağı zaman, orada koltukları sandalyeyle birleştirip orada uyutuyordu. Ben de oradan abilerimi ablalarımı görerek sürekli özeniyordum. O zamanlar Selçuk abi vardı, gençlerde dünya şampiyonu olmuştu. Serkan abimiz vardı o da büyüklerde yine Avrupa, dünya şampiyonlukları olan, yani büyük sporcularımız vardı kulüpte. Ben de bunları görerek işte, ben de öyle olacağım, ben de böyle olacağım… Hatta karate daha olimpiyatlarda değildi; diyordum yani, olimpiyatlara girsin de olimpiyat şampiyonu olayım. Hani en tepeyi her zaman hedefliyordum. Çok da hırslı bir kişiliğim vardı. Rakibim bana bir tane vuruyorsa ben iki tane vurmadan bırakmıyordum. Bu da beni her zaman yukarıya taşıdı. Yani diyelim, bir antrenmanda rakibime yenilebilirim, maç yapıyoruz yenilebilirim; bir sonraki antrenman, diyelim ertesi günün akşamı; okula gidiyordum Hocam, okulda derslerden çok düşünüyordum; akşam antrenmanda o çocuğa ne yapıp da yenebilirim. Kafamda her gün bu dönüyordu ve bu beni her zaman yukarılara taşıdı. Çünkü yenilmeyi hazmedemeyen bir kişiliktim.

Karate içinde doğunca… Allah'a şükür bir de Allah vergisi bir yeteneğim var Hocam, fiziksel uygunluğum olsun, hızım olsun, oyun zekâsı olsun hepsi yani böyle karateye uyumlu şeyler o yönden de çok şanslıydım. İmkânlarımız da vardı, güzel bir şekilde yol aldık bizde karate içinde.

Prof. Dr. Levent ATALI: Moderatör

Tamam sana da aynı soruyu tekrarlıyorum yine; Eraycığım böyle çekinmeden -şimdi çekiniyorsunuz böyle bir şeyleri sayarken- başarılarını söylersen; hem

kayda geçsin bizim açımızdan -çünkü bunu daha sonra yayına çevireceğiz- hem de genç arkadaşlarımız örnek alsın. Çünkü çekiniyorsunuz ben biliyorum, işte bunu yaptım demeye. Bu camia için bu başarılar çok önemli.

Eray ŞAMDAN: Karate Milli Sporcusu

Hocam on yedi Türkiye şampiyonluğum var ve ilk 2012’de Milli Takım’a girdim. Ümit Genç U21 olmak üzere toplamda yedi Avrupa şampiyonasına katılıyoruz; bunun altısında şampiyon oldum, bir tanesinde üçüncü oldum. Toplamda Büyükler Ümit Genç U21 olmak üzere sekiz tane Avrupa şampiyonluğum var. U21’de yine bir Dünya Şampiyonluğum var. Büyüklerde Avrupa şampiyonluğum var. Dünya üçüncülüğüm, Olimpiyat ikinciliğim, Avrupa Oyunları, İslam Oyunları, Akdeniz Oyunları, Dünya Oyunları şampiyonluğum var. Bu son geldiğim müsabaka İslam Oyunlarında altın madalya alarak, oyunlar koleksiyonumu tamamlamış oldum. Sadece Olimpiyat Oyunlarında ikincilik var, diğer hepsi şampiyonluk oldu. Bu da benim için çok güzel bir başarı oldu. En büyük başarılarım bunlar.

Prof. Dr. Levent ATALI: Moderatör

Evet, çok teşekkür ediyorum. Bizler seninle gurur duyuyoruz. Şöyle bir şey de zaman zaman söylüyorum yanlış anlaşılmasın; ya nasıl sanatçılar böyle çok popüler oluyorlar, ya şarkı söyleyenler, türkü söyleyenler veya ressamlar falan ve orada bir şımarıklık kavramı var. Ben milli sporcunun da bu başarısını bazen şımartmamız gerektiğini düşünüyorum. Yani biraz Eray’ı şımartmamız lazım, Ahmet abiyi şımartmamız lazım; çünkü ciddi işler yapıyorlar. Tuba’yı şımartmamız lazım, Merve’yi şımartmamız lazım; onlar gerçekten hem kentimiz hem de ülkemiz için çok büyük işler başarıyorlar. Sporcu arkadaşlar bunun farkındadırlar herhalde. Biz tekrar çok mutluyuz böyle başarılar elde etmenle ve devamının gelmesini istiyoruz. İnşallah yine seninle devam edeceğiz sonra.

Tuba hoş geldin.

Tuba YAKAN: Karate Milli Sporcusu

Hoş bulduk Hocam.

Prof. Dr. Levent ATALI: Moderatör

Tuba ile de böyle rutin bir buluşmamız var, böyle senede birkaç kere bir araya geliyoruz. Sen nasıl başladın? Nasıl bu süreç? İlk başlangıcında neler vardı?

Tuba YAKAN: Karate Milli Sporcusu

Ben çok hareketli bir çocuktum küçükken; sokakta futbol oynardım, eve girmezdim yani. Bizim akrabalarımızın çocukları karate sporu yapıyordu, ben de o şekilde karate ile tanışmış oldum.

2002 yılında başladım karateye. Yani 2002 yılından bu zamana kadar Mesut Kolaylı Hocamla -o da burada, sağ olsun Allah razı olsun- birlikteyiz, o şekilde başladım. Tabii başladığım anda yeteneğimi fark ettiler. Ben sarı kuşakken Türkiye Şampiyonası'nda ikinci oldum. Normalde giremezsin sarı kuşakken Türkiye Şampiyonası'na; ama o kadar yetenekli ve hani hızlı, atik, patlayıcı yani sportif yetenekleri olan biri gördüklerinde orada maça soktular; ben de Türkiye ikincisi oldum. Aslında başarım bu şekilde başladı. Bu büyük bir başarı aslında. Yani il şampiyonasına girmiyorsun, ilçeye girmiyorsun, Türkiye şampiyonasına giriyorsun; karate adına bir şey bilmiyorsun, sekiz ay antrenman yapmışsın ve Türkiye şampiyonasında finaldesin. Büyük bir başarı, yani bu şekilde bir keşfedilme öyküsü gibi aslında. Oradan bana Mesut Hocam sağ olsun sahip çıktı, birlikte bugünlere kadar geldik. Kağıtspor'un altyapısından yetişme sporcuyum. En önemlisi bu bence. Yani bu şehrimizde bizim gibi yetişebilecek bir sürü sporcu olacağına inanıyorum. Ben de sizler gibi zamanında orada oturuyordum. Burada büyüklerimizi dinliyordum. Şimdi ben burada oturuyorum, sizlere rol model olmak istiyoruz. Her sporcunun gelişime açık olması gerekiyor. Bence herkesten, her sporcudan, her başarılı sporcudan dinleyip kendilerine bir şey kazandırmayı düşünmeleri gerekiyor. Onları dinleyip nasıl yaşıyorlar, nasıl antrenman yapıyorlar, bu başarıları elde ederken neler yaşıyorlar, nelerle mücadele ediyorlar, nasıl üstesinden geliyorlar, bunları öğrenmeye çalışıp kendilerine geçirdiklerinde onların da başarılı olabileceğine inanıyorum. Bu organizasyon da bu anlamda bence çok önemli. Burada kendi başarılarımızı, kendi spor hayatımızı anlatırken hepsine örnek oluyoruz. Burada sporcu arkadaşlarımız, kardeşlerimiz var. Sizin en büyük şansınız aslında biziz; gerçekten Kağıtspor olarak burada çok başarılı bir kulübüz. Sizin abileriniz, ablalarınız çok başarılı sporcular. Sizin onlarla birlikte bir arada antrenman yapmanız, organizasyonlara katılmanız, bu başarılı insanların içinde yetişmeniz aslında sizi de başarıya iten bir etken. Bu konuda çok şanslı olduğunuzu düşünüyorum. Bize de tabii ki bu imkânları sağlayan başkanımıza, Tahir Büyükakın'a çok teşekkür ederiz buradan.

Ben 2007 yılında girdim Milli Takım'a. İlk girdiğimde, ümitlerde şimdi Kağıtspor Başkanımız İbrahim Erçin benim Milli Takım Antrenörümdü. Bizim de aslında o zamandan, 2007'den bu zamana kadar gelen, bir aile ortamı oluştu. Birlikte o kadar çok maça gittik, o kadar çok başarılar kazandık ki… En son benim dünya şampiyonluğum, onun bizim kulüb başkanlığına nasip oldu. Çok güzel bir

duyguydu; o da oradaydı, çok destekledi bizi. İkinci dünya şampiyonluğu için aslında söz vermişim ama bir sakatlık geçirdim şimdi tedavi sürecindeyim.

İnşallah iyileşirsem, geri dönersem deneyeceğim, bakalım. Şimdiki hedefim de o. Yani insan gerçekten -biraz önce söylediniz-, İstiklal Marşını okuttuğunda, o zirvede altın madalyayı aldığında, o duyguyu bir kere tattığınızda, gerçekten onu vücudunuz el verdiğince bırakmak istemiyorsunuz. O haz çok farklı bir şey. Teşekkür ederim.

Prof. Dr. Levent ATALI: Moderatör

Şimdi Tuba bir şey söyledi konuşmasının arasında; örnek sporcuların başarılarını, o yolculuğu anlatmasıyla ilgili. Fikir aşamasında ama, Kocaeli Büyükşehir Belediyemiz başarılı sporcularımızı belki okullara götürme, onların oralarda hikayelerini anlatmasıyla ilgili bir çalışma yapabilir. Zaten buna benzer şeyleri yapıyor. Kentimiz bu anlamda ciddi bir potansiyele sahip. Biraz önce söyledim; şöyle bakınca işte İl Müdürümüz Avrupa Şampiyonu bir güreşçimiz, Spor Müdürümüz aynı şekilde güreşte başarıları olan bir arkadaşımız, bir başka yönüyle Hakan abi yanımızda yıllarca sporu yazmış, öne çıkarabilecek bir abimiz, yazarımız. Bu tarafa baktığım zaman buz hokeyinde 150 kez milli olmuş bir sporcumuz var, yine basketbolda yıllarını vermiş bir hocamız var. Bu kent, bu anlamda çok şanslı. Bir araya gelmeye ihtiyacımız var ve bunu da başaracağımıza inanıyorum. Seni de çok seviyoruz Tuğba. İyi ki varsın, iyi ki Kocaeli'desin.

Evet Merve, sana geldik şimdi. Merve karşında yaklaşık olarak 400 civarında öğrenci var, katılımcı. Kağıtspor ağırlıklı. Senin bu spora nasıl başladığını merak ediyorlar. Başta söyleyeyim seni daha çok seviyoruz. İyi ki bizimle berabersin. Söz sende.

Merve USLU: Görme Engelliler Judo Milli Sporcusu

Öncelikle merhaba. Ben de hepinizi, herkesi çok seviyorum. Emin olun buradakilerin hepsi benim kulüp arkadaşım, takım arkadaşım. Yeri geliyor bana yardımcı oluyorlar. Çok teşekkür ederim genç arkadaşlarıma, kardeşlerime.

Prof. Dr. Levent ATALI: Moderatör

Spora nasıl başladın? Bu süreci bize anlatır mısın?

Merve USLU: Görme Engelliler Judo Milli Sporcusu

Ben ilk şöyle söyleyeyim, bize halk dilinde bir sıfır yenik gözüyle bakıyorlar ama bu benim için geçerli değil. Biz evet bir sıfır yenik başlıyoruz ama sporla ya da akademik başarılarla öne çıkıyoruz. Ben atletizme ilkokulda başladım. Daha sonra

Kocaeli’de Körfez Belediye Başkanımız Şener Söğüt ve Halil Osman Baş’ın teşvikiyle judoya yönlendirildim. Beni keşfeden de antrenörüm Gültekin Sevinç. Kendisine saygılarımı sunuyorum burada. Çok değerli bir antrenörümüzdür kendisi. Bütün olimpik, paraolimpik, defolimpik ve özel engelli branşlarının da antrenörüdür aynı zamanda. Gültekin Hocamın teşvikiyle judoya başladım. Daha sonra derece yaptım ve Milli Takım’a girdim.

2021’den beri milli takımdayım. Avrupa’da ve dünyada derece aldım. Kağıtspor’da birçok arkadaşım oldu. Birçok antrenörümün antrenmanlarına girdim.

Prof. Dr. Levent ATALI: Moderatör

Merve acele etmene gerek yok. Sakin ol. Biz seni dinlemeye geldik. Sizleri dinlemeye geldik. Seni şımartacağız biraz. Bunu hak ediyorsun. Sakin ol olur mu? Devam edebilirsin.

Merve USLU: Görme Engelliler Judo Milli Sporcusu

Böyle başladım yani. Atletizime ilkokulda başladım daha sonra Kağıtspor’da judoya devam ettim.

Prof. Dr. Levent ATALI: Moderatör

Eğitim olarak devam ettiğin? Onu da paylaş.

Merve USLU: Görme Engelliler Judo Milli Sporcusu

Eğitim olarak Görme Engelliler Okulu’nda başladım. Daha sonra kaynaştırma eğitimiyle normal gören arkadaşlarımızla liseye devam ettim ve Ankara Adalet Meslek Yüksek Okulu’nu bitirdim.

Prof. Dr. Levent ATALI: Moderatör

Merve aynı soruyu sana da sormuş olayım. Sen de çekinmeden başarılarını böyle madde madde söylersen bize... Benim önümde var ama senin söylemeni istiyorum ben.

Merve USLU: Görme Engelliler Judo Milli Sporcusu

2021 yılında Milli Takım’a girdim. 2022’de Antalya’da Grand Prix’de ilk altın madalyamı aldım. Daha sonra Avrupa 2022’de 3. oldum; 2022’de Dünya 7. si oldum ve bir çapraz bağ sakatlığı geçirdim. 2022’nin sonunda ameliyat olup 2023’ün yedinci ayında dünyada ilk derecemi aldım; Dünya Oyunlarında 2. oldum. Avrupa’da şampiyon oldum daha sonra 2024’de Paris Olimpiyatlarında 5. oldum 2025’te Avrupa’da 3. oldum ve Dünya’da da 3. oldum.

Prof. Dr. Levent ATALI: Moderatör

Evet, Merve çok teşekkür ediyorum. İyi ki varsın. Seni çok seviyoruz. İyi ki bizimle berabersin.

Merve USLU: Görme Engelliler Judo Milli Sporcusu

Çok mutluyum sizinle birlikte olmaktan. Sporun başkenti Kocaeli’de yarışmaktan, Kocaeli adına yarışmaktan ve Kağıtspor’da çalışmaktan çok çok mutluyum.

Prof. Dr. Levent ATALI: Moderatör

Ben de Merve hem senin adına hem bizler adına Kağıtspor’a bir teşekkür ederim. Kağıtspor gerçekten bu kentte uzun yıllardır bir rol üstlenmiş, başarı vaat eden, yeni başlayan çocuklarımız için bir alan oluşturuyor. Ciddi anlamda bu kentte katkısı var. Tıpkı diğer kulüplerimiz gibi ama Kağıtspor biraz önde gidiyor ama-

tör spor kulübü olarak. Türkiye'de de örnek gösteriliyor. Onun sayesinde sizler buradasınız ağırlıklı olarak. İyi ki bizlerle berabersiniz. Son bir tur olarak yine Ahmet abiye döneyim. Bu genç arkadaşlarımıza, bizlere hem böyle genç arkadaşlara nasihat olsun. Ahmet abi, neler söylemek istersin hem toparlamış olalım son bir cümle olarak.

Ahmet TAŞÇI: Kırkpınar Başpehlivanı

Kağıtspor'la benim de bir anım var geçmişten. Gerçekten çok eski bir kulüp, eski bir spor kulübü. Güreş de olsun futbolda olsun Türkiye'nin bayağı isimli bir spor kulübüdür Kağıtspor. Arkadaşlar beni ilk Kağıtspor'a getirmişlerdi güreş yapmam için. Orada da hocalar denemişti. Orada da antrenmanlarda yenmişti çocuklar beni, oradan da hayır cevabı almıştım Hocam. Öyle bir Kağıtspor benim var hikayemde. Yani Kağıtspor hocaları da o günün hocaları da benim için bundan pehlivan olmaz, uğraştırmayın demişlerdi. Şimdi tabii gençlere tavsiyem bir şeyi severek yapmanız. Ne yaparsanız yapın fark etmiyor. Bu spor olabilir, bir sanat olabilir, bir ne bileyim iş olur, her şey olabilir yani ama severek… Severek yaptığınız şeyde başarılı olursunuz. İnatçı ve hırslı olursanız, bu en çok da sporda gerekli olan bir şey. Yani öyle bir durum oluyor ki bıkıyorsunuz artık, çalışmaktan vazgeçiyorsunuz. İşte o vazgeçmeyi yapmamanız lazım. Yani yenilmek kaybetmek değil, kaybetmek vazgeçmektir. Vazgeçmemek lazım. Vazgeçmediğiniz sürece başarılı olursunuz çocuklar. Hırs ve inadınızı hiçbir zaman kaybetmeyin, hiçbir zaman azminizi kaybetmeyin. Hayalleriniz olsun. Eğer hayalleriniz olmazsa başarılı olmanız imkânsız. Hayal kurmak çok iyi bir şeydir. Hayallerinizle başarıya koşabilirsiniz. Ve tekrar ediyorum; yenilmek kaybetmek değildir, kaybetmek vazgeçmektir. Vazgeçmeyin hiçbir şeyden. Teşekkür ediyorum.

Prof. Dr. Levent ATALI: Moderatör

Ahmet abi biz teşekkür ediyoruz. Eraycığım, sen de son olarak neler söylemek istersin?

Eray ŞAMDAN: Karate Milli Sporcusu

Öncelikle ben bir süreçten bahsedeceğim. Oradan sonra bağlayayım. Ben Ümit Genç U21, Yıldızlar, Minikler oradan beri çok dolu dolu geldim Hocam, büyüklere kadar. Dediğim gibi 7 Avrupa şampiyonasının 6'sında altın madalya aldım. Çoğunda puan vermeden şampiyon oldum. Çok istikrarlı ve başarılı bir şekilde geliyordum. Büyüklere geçmeye yakın, büyüklerimiz bize diyordu ki işte büyükler çok farklı, çok zor. Adam, göz kırptığın yerlere bile bakıyor gibisinden. Gözümüzü biraz fazla korkuttular o zaman. İlk büyüklere çıktığım yıl 2016'da hiç derece alamadım Hocam. Ve karateye küstüm yani. Bir maçta çıkardım ellikleri ayaklıkları fırlattım, dedim ben bırakacağım yani olmuyor. Ondan sonra

hani dedim acaba harbiden dedikleri gibi mi büyükler çok mu farklı; benim başarım buraya kadar mıydı; bundan sonra yapamayacak mıyım, sadece gençlerde mi yetenekliydim, gibi düşünmeye başladım. Çıkardım ellik ve ayakları fırlattım, dedim bırakacağım. Eve döndüğümde ailemin bana olan inancını gördüm. Arkadaşlarımın beni desteklemesini gördüm. Orada dedim ki gerçekten var bir şeyler; kendi cevherimi kendim çıkarmam lazım. Kendime inanarak çıkarttım. Daha güçlü bir psikolojiyle geri döndüm. Daha iyi antrenmanlar yaptım, daha iyi hazırlandım hem psikolojik hem fiziksel olarak. Ve iki yıl sonra, büyüklerde dünya sıralamasında birinci sıraya yükseldim.

Yani içindeki cevheri, sporcu kendisi çıkartacak. Kendilerine inanacaklar. Ben yapamıyorum, edemiyorum diye vazgeçmeyecekler. Ahmet abimizin de dediği gibi asıl yenilmek vazgeçmektir; o yüzden kendilerine inanıp tüm potansiyelerini ortaya çıkarmaları lazım ki bizim sadece Kocaelimiz'de değil, tüm Türkiye'de gerçekten çok büyük cevherler var. Özellikle mücadele sporlarında. Gerçekten savaşçı bir millet olduğumuz için hepimizin kanında o mücadele hırsı var. Dediğim gibi herkesin potansiyelini açığa çıkartması için önce kendine inanması gerekiyor. İnşallah çok güzel, çok büyük şampiyonlar da hem şehrimizden hem ülkemizden çıkar. Teşekkür ediyorum.

Prof. Dr. Levent ATALI: Moderatör

Tuba senden de son bir söz alalım.

Tuba YAKAN: Karate Milli Sporcusu

Yani aslında sporcunun hayatı bir süreç. Evet o noktaya gelmen gerekiyor. Yani tam vazgeçeceğin noktaya geleceksin ki oradan bir gücün yani içinden gücün ortaya çıksın. Orada vazgeçmeyip pes etmeyip devam edeceksin. Zaman zaman sporda yaşadığın olaylar seni bu noktalara getirecek. İşte o noktalarda pes etmediğinde, tekrardan ayağa kalktığında başarılı bir sporcu olabiliyorsun. Bir kere şampiyon olabilirsin ama efsane olmak istiyorsan bunu o zincirin bir halkaları gibi düşünün. Eğitim, uyku, disiplin, antrenman, çalışmak ve en önemlisi adanmışlık. Yani sen koyduğun hedefe, yaptığın spora kendini adayacaksın ki hedeflerine, başarıya, madalyaya sahip olabilesin. En önemlisi bu bence.

Merve USLU: Görme Engelliler Judo Milli Sporcusu

Bence de spor bir yaşam. Yani ben kendi açımdan söyleyeyim. Benim bütün hayatım judo. Judo benim için bir yaşam, disiplin sporu. Her şeyden önce ben az önce de söyledim; Kocaeli sporun başkenti, gerek parolimpikte, gerek defolimpikte, gerek de özel engelli arkadaşlarımızın branşlarında. Hepsinde dünyada da olimpiyatlarda da Türkiye'ye ilk madalya getiren Kocaeli. Ben böyle bir zincirin halkası olduğum için onur ve gurur duyuyorum. Buradan başkanımız Tahir Büyü-

kakın'a ve İbrahim Erçin'e saygılarımı ve sevgilerimi sunuyorum. Çok teşekkür ediyorum.

Prof. Dr. Levent ATALI: Moderatör

Şimdi konuşmacılarımız hikayelerini anlattılar, vazgeçmemekten bahsettiler, çalışmaktan bahsettiler; bunlar bizim kulağımıza küpe olsun. İnşallah çok çalışarak, çok efor sarf ederek bizler de başarıyı elde edebiliriz. Ben şimdi burada konuşma yaparken, kızım bana oradan kalp işareti yapıyor. Kızım da benim tekerlekli patenle, hız pateni yapıyor buzda. Kalp işareti yapıyor bana; seni çok seviyorum baba diye. Ben 1-2-3'e kadar sayayım, 3 dediğim zaman siz kalp işareti yapıp, sizi seviyoruz diye bağırın olur mu? Böyle bir şey yapalım. Hem de biraz böyle enerjimiz yerine gelsin. 1-2-3…

Teşekkür ediyorum. Ve oturumu burada sonlandırıyorum. Tekrar teşekkür ediyorum aramızda olduğunuz için.

Sunucu:

Bizler de kıymetli paylaşımlarından dolayı hem sporcularımıza hem de değerli Hocamıza teşekkürlerimizi sunuyoruz. Plaket ve katılım belgesi takdimi gerçekleştireceğiz. Sizleri biraz daha sahnemizde ağırlamak istiyoruz efendim. Sayın Merve Uslu Hanımefendiye takdimlerini gerçekleştirmek üzere Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Spor Şube Müdürümüz Sayın Alparslan Arslan'ı alkışlarımıza davet ediyoruz. Sayın Tuba Yakan'a plaketlerini ve katılım belgelerini takdim etmek üzere Kocaeli Valiliği Spor Hizmetleri Müdürümüz Sayın Ziyaülhak Sarıgül'ü alkışlarımıza davet ediyoruz. Efendim Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Kültür ve Sosyal İşler Daire Başkanımız Sayın Murat Yavuz'u Sayın Eray Şamdan'a, plaket ve katılım belgelerini takdim etmek üzere sahneye davet ediyoruz. Sayın Ahmet Taşçı'ya, plaketlerini takdim etmek üzere Gençlik ve Spor İl Müdürümüz Sayın Gökhan Yavaşer'i alkışlarımızla davet ediyoruz. Kıymetli Hocamız Prof. Dr. Sayın Levent Atalı'ya da Sayın Müdürüm sizden plaketlerini takdim etmenizi rica edeceğim lütfen. Alkışlarımız sayın protokolümüz ve kıymetli konuklarımız için efendim. Bugün bizlere spor ve Kocaeli'miz hakkında değerli paylaşımlarında bulunan kıymetli sporcularımıza değerli hocamıza, kıymetli protokolümüze teşekkürlerimizi sunuyoruz efendim. Bir teşekkür de sizlere diyoruz efendim. Bugün bizlere yalnız bırakmayıp eşlik ettiğiniz için teşekkürlerimizi sunuyoruz sizlere. Programımız içeriklerimiz devam edecekler efendim. Sizleri Selim Sırrıpaşa ve Karamürsel salonlarındaki diğer oturumlarımızda da ağırlamak isteriz. Bizleri yalnız bırakmayıp tekrardan bizlere eşlik ettiğiniz için teşekkürlerimizi sunuyoruz. Sağlıklı mutlu bir gün temenni ediyoruz efendim.

KOCAELİSPOR

Sunucu:

Sempozyumun son günü, özel oturumu. Geçmişten bugüne özel bir anıyı dinleyeceğiz bu özel oturumda. Yaklaşık iki sene önceydi sanırım, Antik Kapı'da bir ramazan ayı iftar programı Kocaelispor taraftarları ve Kocaelispor sporcularımız… Orada sporcularımızın yüzüne bakarak onlara dönerek şu sözleri söylemişti Kocaeli Büyükşehir Belediye Başkanımız: "Bu kentin bu sevince, bu coşkuya, o kupaya ihtiyacı var". "O kupa bu kente gelecek" demişti. Çok şükür bu hayali gerçekleştirdik. Daha nice hayallerin gerçekleşmesi dileğiyle. Şimdi özel oturumu başlatıyoruz. Oturumu yönetmek üzere alkışlarınızla Erdoğan Arıkan'ı davet ediyoruz sahneye, oturumda anılarını hikayelerini paylaşacak.

Erdoğan ARIKAN: Moderatör

Bu güzel sunum için teşekkür ederiz. Burada olmaktan büyük onur duyuyorum ve hem sizlerle hem de böyle değerli bir grupla, sizlere hitap edebilmenin heyecanını yaşıyorum. Hepiniz hoş geldiniz. Sayın Başkanım. Kocaeli için bugün onur günü, böyle uluslararası bir sempozyumu düzenlemek ve Kocaeli'nin hem futbol hem de sportif tarihine bakmak şunu getiriyor beraberinde; bizi yaşatan en önemli değerler geçmişimiz ve geçmişten aldığımız güçle bazen derslerle yolumuza devam ediyoruz. İşte Kocaelispor da çok güzel bir geçmişe sahip. Ben sizin yaşlarınızdayken, Kocaelispor'un Süper Lig'e çıkışını ilk şampiyonluğunu yaşamış bir gencim. Şimdi burada acılar yaşamış, düşmüş, kalkmakta zorlanmış ama pes etmemiş, vazgeçmemiş, kalkmasını bilmiş ve bu sene de tekrar Süper Lige' dönmüş bir takımın üyesi olarak karşınızdayım, hepiniz tekrar hoş geldiniz. Güzel bir sohbet yapacağız.

Tahir Başkanımıza çok teşekkür ederiz bu organizasyon için. Çünkü bu değerler bizi ayakta tutuyor ve bugün, Kocaelispor'u Kocaelispor yapanlarla konuşacağız. Kocaelispor'un tarihinde iz bırakmış ve Kocaelispor'un o ilk kurulduğu yıllardan itibaren Süper Lig'de, efsane takım haline gelmesinde katkıda bulunanlarla biraz o günleri konuşacağız. Sizlerin de soruları olabilir, bunları sizlerle paylaşmak için hazırım. Sayın Başkanım, izninizle ben de oturabilir miyim artık? Konuklarımızla güzel bir sohbete başlayacağız. Mustafa Hocam, Kaan Dobra, Bülent Özer abimiz efsane yöneticilerden biri, bizimle birlikte ve Kocaelispor tarihinin en başarılı sezonunu yaşatan Teknik Direktör Güvenç Kurtar da bizimle birlikte. Mustafa Denizli Hocamızdan başlayacağız. Alkışlarınızla tabii ki. Şimdi birazdan bugünü konuşuruz. Bugüne de bir bakarız ama Hocam özellikle de Sayın Başkanımız Recep Durul ile birlikte az önce konuşurken, bu günler önemli dedik; geçmiş de çok çok önemli. Biraz sizi gerilere götürelim Hocam; Kocaelispor günlerine. Mustafa

Hocam, Türkiye'de şampiyonluklar yaşadıktan sonra Kocaelispor'a geldi ve burada da çok güzel bir ortamla karşılaştı. Benim Sabahattin abim burada işte. O yılları ben de çok iyi hatırlıyorum. Sizde ne izler bıraktı Kocaelispor o yıllarda Hocam? Ve şu anda ne hissediyorsunuz? Böyle güzel bir ortam görünce insan ister istemez çok duygulanıyor tabii ki.

Mustafa DENİZLİ: 1994-1996 Kocaelispor Teknik Direktörü

Birincisi burada olmaktan son derece mutluyum. Sayın Başkan, Sayın Rektörüm ve değerli misafirler. Kocaeli benimle ilgili ne düşünüyorsa ben de Kocaeli ile ilgili onları düşünüyorum. Ben yaklaşık 30 yıl evvel burada görev yaptım. Eğer bugün bu toplantıda, bu grubun içinde yer alıyorsam, burada bir iz bıraktım hissini bende uyandırıyor ve öyle de. Şimdi söyleyeceklerim biraz tuhaf kaçabilir ama tamamen gerçektir. Benim teknik adamlık hayatımda üzerinde en fazla iz bıraktığım takım Kocaelispor'dur. Bunu samimi söylüyorum. Ben bu kadar şampiyonluklar yaşadım yani her türlü kupada bulundum; Türkiye'de ne kupa varsa kazanmadığımız kupa kalmadı. Fakat ben burada başka şey kazandım. Burada çok önemli dostluklar kazandım. Yani aradan geçen 30 yıldan sonra, burada tekrar içinden biri olarak beni kabul etmesi… Kocaeli, Sayın Başkan ve halkının takımının… Bakın ben, ayrıldığım günden beri bir Altay'ın maçlarını takip ederim, bir de Kocaeli'nin maçlarını takip ederim.

Erdoğan ARIKAN: Moderatör

Teşekkür ederiz Hocam. Mustafa Hocamın bir özelliğini söyleyeyim, tekrar devam etsin kendisi; Türkiye'de üç büyükler dediğimiz Fenerbahçe, Galatasaray ve Beşiktaş'ı şampiyon yapan tek teknik adam ve ondan, bu güzel Kocaelispor değerlendirmesini duymak hepimiz için de onur verici tabii ki, buyurun Hocam.

Mustafa DENİZLİ: 1994-1996 Kocaelispor Teknik Direktörü

Şimdi yani burada çok ciddi futbolun dışında dostluklarım oldu. Bir kısmı burada, yani Ellibeş ailesi, Ziver, Mehmet Say sayabildiğim kadar hepsi burada. Güvenç zaten benim takım arkadaşım aynı zamanda Altay'dan. Dolayısıyla böyle bir günde aranızda olmaktan son derece mutluyum.

Kocaelispor'da iz bıraktım derken yani kendi adıma, Kocaelispor'da camialar her zaman birinci derecede önemlidir. Ben büyük keyif alıyordum. Yani takımın oynadığı futboldan büyük keyif alıyordum. Zaten hiçbir maçı oturarak seyretmedim ben hayatımda. Kocaeli maçlarını da kenarda hiç seyretmedim. Kaan'ı takip etmek, zaten ışık hızıyla gidiyordu. Yani çok güzel bir takımdık. Takım olmadan başarıya gitmek mümkün değil. Tabii o takımın üzerinde Güvenç Hoca'nın da büyük payı vardı. Ama neticede buradaki grafiğimin ne olduğunu kısaca anlatmak için… Buradan bir sonraki durağım Türk Milli Takımı'ydı. Dört yılda, Kocae-

li'den sonra Türk Milli Takımı'nda görev yaptım. İşte bu çalışmalar yani bu step by step dediğimiz çalışma, aşağı yukarı benim buradaki çalışmamın karşılığıdır diyebilirim. Onun için bu teknik adamlık hayatımda birçok kulüpte görev yaptım, şampiyonluklar yaşadım ama Kocaeli en fazla iz bırakan yerdir. Çünkü hayatım boyunca buradan ilişkimi kesmedim. Arsa aldık, dost aldık, buradan her şeyi aldık, sevgi aldık. Onun için Kocaelispor'a da Kocaeli insanlarına minnettarım, teşekkür ederim.

Erdoğan ARIKAN: Moderatör

Biz de teşekkür ederiz Hocam. Kocaeli insanı hakikaten sevince bırakmaz. Ellibeş ailesi dedi Hocam, gerçekten sevince Kocaeli insanı bırakmaz. Ben sizin otuz sene önceki dostluğunuzu da biliyorum, hala aynı dostluk devam ediyor. Sabahattin abimiz de burada. Dobrovski olarak geldi önce ülkemize ve ondan sonra hem oynadığı futbolla hem de kişiliğiyle kalplerimizi fethetti. Şimdi de artık bizden biri Kaan Dobra. Kaan Hocam neler hissediyorsunuz şu anda? Artık bizden biri olarak konuşabilirsiniz. Mustafa Hocam az önce çok güzel bir şey söyledi; ben dedi, buradaki altyapıyla Milli Takım'a gittim ve oradan Avrupa Şampiyonası'na kadar giden bir yolculuk oldu o zaten. Hocam iki bin senesinde Kaan Dobra da bizden Beşiktaş'a gitti.

Kaan DOBRA: 1994-2002 / 2005–2007 Kocaelispor Futbolcusu

Ben burada olmaktan çok mutluyum. Yani davet için teşekkür ederim. Kaan Dobra varsa Hoca sayesinde. Hoca beni Kocaelispor'a getirdi sene 1994'te. Ben yaklaşık otuz bir yıldır burada yaşıyorum; on sene güzel bir futbol, güzel bir yaşantı, güzel bir hayat yaşıyorum burada Bülent abinin sayesinde. On sene beraber kulüpte çalıştık. Güvenç Hoca zaten her yerde beni oynattı. Onun sayesinde orta sahada bile oynadım. Yani gerçekten İzmitli oldum, Kocaelisporluyum, mutluyum yani.

Erdoğan ARIKAN: Moderatör

Ne güzel. O yıllarda biz tabii gençtik ve maçlara giderdik. İşte Kocaelispor'un maçlarına. Kaan Dobra varsa sorun yok diye düşünürdük. Hocam az önce çok güzel bir ifade kullandı onun için; ışık hızıyla giderdi dedi. Bir de bu ışık hızının yanına Hocam şunu da ekleyebilir miyiz acaba? O vuruşları ve şutları, Kaan Dobra' nın topu kontrol edişi. Topla birlikte hızlı olmak bambaşka bir şey. O yılları biraz anlatır mısınız? Futbol mu yavaştı yoksa siz gerçekten çok mu hızlıydınız?

Kaan DOBRA: 1994-2002 / 2005–2007 Kocaelispor Futbolcusu

Ya futbol pek değişmiyor tabii ki şimdi daha hızlı oynanıyor komple olarak ama evet biraz hızlıydım, topa iyi vuruyordum. O yüzden herhalde Hoca beni istedi. Yani yaklaşık yüz gol attım evet iyi bir şut atıyordum, yani öyle söyleyeyim.

Erdoğan ARIKAN: Moderatör

Kocaelispor formasıyla otuz altı gol; bu yüz golün otuz altısı Kocaelispor formasıyla. Birazdan yine konuşuruz geçmiş günleri. Fazla mı attı? Mehmet Açık daha iyi bilir kaçtır, Mehmet? Birazdan öyle mi? Tamam, o zaman benim baktığım kaynak yanlış. Bu ne güzel bir yanlışlık böyle. Güzel. Böylelikle düzeltmiş de olduk. Teşekkürler Mehmet.

Ve şimdi, efsane bir yöneticiye geçeceğiz. Bülent abimize bırakacağız sözü, asla şahsi bir kavgası olmadı. Onun anılarını okudum. Hemen hemen bütün başkanlara, bütün teknik adamlara yol gösteren ve gençler için Kocaelispor için hayatını adamış bir çınar Bülent abimiz. Bülent Özer'i dinleyelim şimdi de.

Bülent ÖZER: Futbolcu / Yönetici

Teşekkür ederim. Yalnız beni bu yönde tanıyan yok. Öyle kavga etmem. Mücadele eden filan diyorsun. Biz aslında çok sessiz sakin oluruz ama sana da saygı duyuyorum.

Erdoğan ARIKAN: Moderatör

Perde arkasını anlattım ben. Anılarınızı okudum biraz. Orada anlatmışsınız yani bunu kavga olarak da kabul etmeyebiliriz. Doğruları bulmak için bir tartışma olarak da kabul edebiliriz.

Bülent ÖZER: Futbolcu / Yönetici

Çok teşekkür ederim. Ben, yani yapı olarak kendimden bahsetmek istiyorum. Eğer müsaade edersen. Kuruluş yıllarında bizim bir şeyimizi, çok özet bir arkadaşlara anlatayım; çok gençler var çünkü. 65'li yıllara döneceğiz. Biliyorsunuz o zamanlar Birinci Lig Ankara, İstanbul, İzmir oynanıyordu. Mustafa Hocam bilir zaten o zamanlar Orhan Şeref Apak… Sayın Orhan Şeref'e rahmetli Federasyon Başkanı dedi ki İkinci Lig'e şehir takımlarını davet edeceğiz. Daha doğrusu şehir ismiyle takımlar olacak dedi. O arada bizim İzmit'te zaten bir sene gecikmemizin sebebi de odur. Kağıtspor Türkiye şampiyonu olmuştu. Onlar girmek istediler, çok zorladılar, kabul etmedi. Biz şehir ismiyle takım alacağız dedi lige, o arada bizim Allah rahmet eylesin Nasut abi vardı, Nasut Kayalı, eski, herkes bilir onu, okul spor mağazasının sahibi Nasut abi, benim de top oynadığım zaman

Başpor'da bu düşünceye paralel olarak Başpor'un ismini Kocaelispor olarak değiştirdi, yani normal statü olarak. Fakat Orhan Şeref Apak bizi de kabul etmedi. Neden kabul etmedi? Genel prensip, dedi ki en az üç takım olacak amatör takımdan ve bu kavgalar, bu gürültüler, o sene bizi lige sokmadı. Üç takımın birleşmesi, evet evet üç amatör takım… Yani bizim ismimizin Kocaelispor olmasını yeterli görmedi. Iki tane de amatör takımı alacaksınız yanınıza dedi. Kağıtspor'u zaten reddetti müessese takımı olduğu için ve Kocaelispor kuruldu. Kurulurken de bu şeyi anlatıyorum çünkü bir sene geç girdik biz, 1966'da girebildik. 1965'te giremedik. Yani Bursa, Eskişehir gibi Trabzon gibi biz katılamadık o zaman. Neyse, bunu bir bilgi olarak da arkadaşlara aktarmış olalım. Takım kurulduğu zaman ben askerdim. Askerden döndüğüm zaman Kocaelispor'a geldim oranın futbolcusu olarak. Bir buçuk sezon top oynadım. Aynı zamanda belediyede çalışıyordum. Kırk sene kadar Kocaelispor'la haşır neşir devam ediyoruz. Ben altı yedi sene yöneticilik yaptım. Aşağı yukarı Sefa Bey geldikten sonra 1990'dan sonra 2020'ye kadar da profesyonel devam ettik. İdari menajerlik ve genel müdürlük de dahil olmak üzere. Ama Mustafa Hocam'ın dediği gibi çok iyi bir diyaloğumuz vardı yani. Bakma şey yapabiliyorduk ama iyiyi bulmak için yapıyorduk bazı şeyleri. Futbolcularla diyaloğumuz iyiydi. Hedef Kocaelispor'u iyi bir yerlere getirmekti. Ben Kocaelispor'un bütün şampiyonluklarında varım, kupalarında varım. Yani iyi günde, kötü günde, hepsinde varım. Teşekkür ederim beni dinlediğiniz için.

Erdoğan ARIKAN: Moderatör

Sefa Sirmen, Hikmet Erenkaya, İbrahim Saral, Serhan Gürkan, Muammer Çelik çalıştığınız başkanlar evet. Çok büyük bir istikrar. Türk futbolunda çok az gördüğümüz, özlediğimiz istikrarlardan biri. Teşekkür ederiz. Ben teşekkür ediyorum. Çok sağ olun.

Ve Güvenç Kurtar. Önce Kocaelispor'un golcüsü olarak bir alkışlayalım çünkü Süper Lig'e çıkan ilk kadronun golcüsü Güvenç Kurtar. Ondan sonra da en başarılı teknik adam olarak da Kocaeli tarihine geçmiş durumda. Güvenç Kurtar'ın şöyle de bir anısı var. Bilmiyorum kendisi bu konuda bir şey söyler mi? 1994 sezonuydu galiba değil mi Hocam? O dördüncü olduğumuz sezon. 92-93, Fenerbahçe ile bir maç öncesinde bir demeç veriyorsunuz. Kızdırıyorsunuz Fenerbahçelileri. O zaman şimdi Güvenç Hocamızdan doğruları dinleyelim. O yılları biraz bize anlatsın. Ne hissediyor şu anda? Aynı taraftar topluluğu önünde buluşmak nasıl bir duygu Hocam?

Güvenç KURTAR: Eski Futbolcu, Antrenör, 1991-1994/ 1998-2000/ 2002-2003

Ya nasıl duygu olsun! Eski günlerimi hatırladım. Sayın Tahir Başkanıma çok teşekkür ediyorum, bizi burada onurlandırdı. Sayın Rektörüme, değerli misafirlere saygılarımı, sevgilerimi yolluyorum. Şimdi burada sağdan başlıyım; Mustafa

Hocam… Başarılı darken, Mustafa Hocam da çok başarılıydı yani onu göz ardı etmeyelim, Kocaelispor'a büyük bir vizyon kattı Mustafa Hocam. Kaan Dobra; şimdi ışık hızı diyorlar, ben de bir anımı anlatayım: Trabzonspor maçına gittik, orada Gordon Milne var, işte kim varsa orada, Trabzon'un yöneticileri Mehmet Ali Yılmaz Allah rahmet eylesin Başkan falan. Daha geldim, yerime otururken bir baktım, Kaan Dobro gol attı. Daha yerime oturmadım! Ayakta gördüm golü! Düşünebiliyor musun? Işık hızı diyor Mustafa Hoca, ışınlandı herhalde oraya. Yani çok sevdiğim, karakterli, çok iyi bir futbolcu. Bülent abim benimle hiç kavga etmedi. Tahmin etmiyorum; Mustafa Hoca'yla da etmemiştir yani. Erdoğan öyle söyledi ama. Burada tabii çok güzel günlerimiz geçti. Benim tabii şöyle bir ayrıcalığım var; ben hem futbolcuyken şampiyon oldum hem de teknik direktörken Kocaelispor'da şampiyonluk yaşadım. Tabii burada olmaktan da çok mutluyum; burada eski arkadaşlarımı gördüm, anlarımızı tazeledik işte burada anılarımızı anlatıyoruz. Tabii en önemlisi biz yirmi üç puan farkla şampiyon olduk. O zaman 2. Lig'di yani 1. Lig'de. Herhalde bilmiyorum Avrupa'da var mı veya Türkiye'de başka bir takımda? Sonra lige ilk çıktığımız sene de ilk yarıyı lider bitirdik. Telefonuma çektim onu. Gösteriyorum, benim gurur tablom diye. İşte Fenerbahçe, Galatasaray, Beşiktaş, Trabzon hepsi altımızda, ilk yarıyı lider bitirdik. Hatta biraz da geçti; ilk sene, on üç hafta lider kaldık. 2. Lig üçüncülüklerimi saymıyorum. İkinci senede ben yarım devre kaldım; beş hafta da yani on toplam on sekiz hafta Türkiye Süper Liginde lider kaldık; bu da beni gururlandırdı. Tabii şampiyon olamadık ama şampiyon olmuş kadar olduk. Türkiye'de ilk, yani Kocaelispor ilk defa UEFA şampiyonasına gittik, Sporting Lizbon rakibimiz, Portekiz'e gittik. Onun adına bir anımı anlatıyım. Bobby Robson vardı o zaman, belki de dünyanın bir numara antrenörüydü, İngiltere Milli Takımından Sporting Lizbon'a transfer oldu, bir de transferler yaptı ki Luis Figo yedekti yani düşünün. Tabii gittik onları seyretmeye Hollanda'dan Mehmet Sadık Efe'yle. Ya bir seyrettik, moralimiz bozuldu. Mehmet abi de çok konuşkan bir insandı Allah rahmet eylesin, uçağa bindik konuşmuyoruz. Yani bir saat bir buçuk saat falan, en sonunda dayanamadı; bana da çok güvenirdi, "Ya biz bunları eler miyiz?" dedi. "Eleriz Mehmet abi," dedim, "merak etmeyin.". "Nasıl eleyeceğiz? Bunları getiren uçak, düşerse biz bunları eleriz." dedi işte. Hiç unutmuyorum o anımı, gülmüştük. Ama burada zorladık, berabere kaldık. Sonra işte tam takım çıkamadık falan filan, yenildik, güzelce bir anlarımız oldu. Şampiyon olamadık ama Türkiye Kupalarını aldı diğer arkadaşlarımız, hocalarımız falan. İnşallah bundan sonra olur. Yani hedef, Başkanımız da burada sağ olsun, hedefi şampiyonluk olsun. Yani büyük düşünmek çok önemli. Rahmetli Metin Oktay benim Hocamdı, hep derdi büyük düşün, büyük oyna diye. Şampiyonluklar hedeflemek lazım. Tabii oralarda Tahir Başkan'ın destekleri çok önemli yine devam edecek inşallah böyle. Burada olmaktan tekrar çok mutluyum, çok gururluyum. Teşekkür ediyorum size.

Erdoğan ARIKAN: Moderatör

Güvenç Hocamıza teşekkür ediyoruz. Ve sözü tekrar Mustafa Hocamıza bırakalım. Mustafa Hocam, biraz gerçekçi bakmakta da fayda var. Türkiye'de gerçekten hedefini şampiyonluk olarak koyabilecek Anadolu takımlarının işleri kolay olur mu? Siz burada yaşadınız ve sizin aldığınız takım çok güzel bir takımdı. Fakat çok büyük de zorluklar var, Türkiye'nin gerçekleri de var, bu konuda ne dersiniz?

Mustafa DENİZLİ: 1994-1996 Kocaelispor Teknik Direktörü

Şöyle bir değerlendirme yaptığın zaman, madden Anadolu kulüplerinden olağanüstü derecede kreatif transferler yapması lazım. Maliyeti yüksek olmayan ama kalitesi yüksek futbolcuları bulması lazım ve iyi bir takım olması lazım. Şimdi Türkiye'de bir gerçek var; Kocaeli olsun, Türkiye'deki bütün şehirler hatta futbol şehirleri olsun, yani yıllarca bu şehirde doğan çocuklar veya gençler önce Fenerbahçe, Galatasaray, Beşiktaş'tan birini tutuyordu. Ondan sonra kendi şehrinin takımı tutuyordu. Sonra zamanla bu değişti. İşte Kocaelispor, Bursaspor, Trabzon, Eskişehir, Göztepe gibi kulüpler de müthiş bir taraftar desteğine sahip oldu. Ama sadece bu taraftar desteği şampiyonluk için yetmiyor, bunu bir Trabzon başardı. İşte 2010 yılında Bursaspor başardı. Geçtiğimiz yıllarda Başakşehir başladı ama bu da ligin gidişatıyla çok yakından ilgili. Bu hafta, yani Kocaeli- Galatasaray'ın maçında, gayet samimi söylüyorum, maçtaki her üç sonuç benim için son derece doğaldı. Yani Galatasaray ciddi manada bir favori değildi benim için. Şimdi bu çıkışı yapan takımlar, işte Güvenç de bahsetti, dönemsel çıkışlar, süreklilik kazanamıyor. İşte Bursa, şampiyon olduktan sonra yıldırım hızıyla, ışık hızıyla alt liglere düştü. Yani neredeyse amatör kümeye gidecekti. Eskişehir keza aynı şekilde gitti. Bunlar Türkiye'nin en önemli futbol şehirleri, çok ciddi futbol şehirleri. Ben Mili Takım başındayken Mili Takım'ın maçlarının aşağı yukarı yüzde doksanını Bursa'da oynadım, o desteği yani taraftar desteğini bulmak için. Kulüp içerisinde yönetimle teknik heyet ve futbolcu kadrosuyla yani takımdaşlık ruhu ön plana çıktığı zaman başarılmayacak şey yoktur. Ama yani bir de gerçekler var. Şimdi Türkiye'de üç yüz, üç yüz elli milyon euroyla bütçe yapan takımlar var. Yirmi, yirmi beş milyon euroyla bütçe yapan takımlar var.

Erdoğan ARIKAN: Moderatör

Hocam 1994'e geldiğinizde Kocaelispor'un hedefi neydi? Sizden ne bekliyordu Kocaelispor o zaman?

Mustafa DENİZLİ: 1994-1996 Kocaelispor Teknik Direktörü

Yani beni getirip küme düşmeyi beklemiyordu herhalde.

Erdoğan ARIKAN: Moderatör

Mustafa Denizli'nin bir sloganı var biliyorsunuz; taraftarlar çok sever bağırmayı: "Mustafa Denizli, şampiyon yap bizi" tezahüratı. Burada bir şampiyonluk beklentisi var mıydı? Güvenç Hocadan çünkü çok iyi bir takım devraldınız. Şehrin havası iyiydi. Avrupa'da oynamış bir takım…

Mustafa DENİZLİ: 1994-1996 Kocaelispor Teknik Direktör

Ama onlar şampiyonluk için yetmiyor. Yani çok ciddi bir şekilde başarılı bir takım şampiyonluk için yetmiyor. Şimdi benim buradaki birinci amacım Kocaelispor'u Avrupa'ya taşıyabilmek yani Avrupa'ya gidecek bir derece elde etmek ama daha önemlisi, Türkiye'de ciddi manada iyi futbol oynayan bir takım izi bırakmak, iz bırakmak. Şimdi mesela öyle maçlar oynadık ki iz bırakacak maçlar İstanbul'da, Beşiktaş'a beş, Galatasaray'a dört, Fenerbahçe'ye üç atan bir takım çıktı ortaya. Ama bütün bunlardan, skordan daha önemli olan, Kocaelispor'un oynadığı futboldu. Çok iyi bir kadro vardı ve Türkiye'de yani sistemlerden bahsediliyor ama Türkiye'de, üç- dört- üç'ü en iyi oynayan takım hala. Yani Kocaelispor'un yanına yaklaşan hiçbir takım olmadı. Çünkü elindeki futbolcu profilleri bu sisteme çok uygundu.

Erdoğan ARIKAN: Moderatör

Sizin kariyerinizde de böyle midir? Sizin üç dört üçü en iyi oynayan takımı o Kocaelispor mu?

Mustafa DENİZLİ: 1994-1996 Kocaelispor Teknik Direktörü

Kocaelispor'dur; çünkü önde kenarda, iki tane uçurtma gibi dediğimiz Kaan'la, Faruk vardı. Önlerinde Saffet vardı, arkada onları inanılmaz derecede forse eden Moşe vardı. Moşe'nin arkasında Tayfur vardı. Moşe'yi rahmetle anıyoruz. Osman Zeki Turan, Yalçın ve Toprak yani o formata inanılmaz derecede uyum sağlayan futbolculardan kuruluydu. Yani ben sizlerle çalışmaya başladığım zaman bir ara hiç ağzımı açmazdım. Öyle bir ritim vardı ki yani benim konuşmam ritmi bozabilirdi. Onun için araya girmezdim. Yani o manada. Şimdi o yılları Bülent'le, Dobro'yla beraber yaşadığımız için… Sadece saha içinden bahsetmiyorum; takım olmak, saha içinde takım olmak değil, bir takım saha dışında takım olur önce. Ondan sonra o, saha içine yansır, takım olur. Bir de Türkiye'de genelde yanlış kullanılan bir tabir vardır; müthiş arkadaşlık başarıyı getirdi diye, o tam tersidir. Başarılar arkadaşlığı pekiştirir, takımda iyi sonuçlar geldiği müddetçe bütün futbolcuların birbirine olan inancı güveni artmaya başlar. O, başarıya giden yolda çok önemli bir unsurdur. Yani arkadaşlığı önce sağlayamazsın; iyi sonuçlar, takımdaki arkadaşlığı pekiştirir. Dolayısıyla biz Kocaelispor'da bunu da yaşadık. Tabii sadece biz keyif almıyorduk, izleyenler de büyük keyif alıyordu Kocaeli

maçlarından. Ben mesela inanılmaz keyif alıyordum. Yani şimdi bir egzersiz yapıyorsun, o egzersizin saha içinde gerçekleştiğini gördüğün zaman, o seni daha da keyifli hale getiriyordu. İki yıl, yani Milli Takım'dan davet almasaydım ne kadar devam ederdi Kocaeli'de çalışmam bilmiyorum ama, neticede Milli Takım ayrı, millî bir görevi bayağı yaptık. Ama işte onu da bu şehirde elde ettik neticede. Kısacası böyle Erdoğancığım.

Erdoğan ARIKAN: Moderatör

Teşekkür ederiz Hocam.

Kaan Dobra, bu şehri ne zaman benimsedin? İlk geldiğinde düşünceleri nasıldı? Polonya'dan gelmişsin, bambaşka bir şehir, bambaşka bir dünya, ama ondan sonra bizden biri oldun, sanki burada doğmuş gibi Beşiktaş'a gittikten sonar tekrar memleketine dönmüş gibi hayatına devam ettin.

Kaan DOBRA: 1994-2002 / 2005–2007 Kocaelispor Futbolcusu

İzmit'te herkes şey diyor, yani Çene Suyu içtiğin zaman İzmitli oluyorsun, burada kalıyorsun Çene Suyunu içtikten sonra değil mi? Bayağı içtim herhalde. Tabii ki Mustafa Hocam beni buraya çağırdı. İlk geldiğim zaman gerçekten çok zorlandım. Yani ilk dört ay gerçekten zordu. Her şey farklı, ben ilk defa yani Polonya'dan yurt dışına çıktım. Tabiş ki Mili Takım, Ümit Milli Takım'da geziyordum ama böyle kalıcı olarak, başka ülkeden başka bir kültürden, her şey farklı. Yani kolay değildi ama tabii ki sonra alıştım. Hocanın söylediği gibi inanılmaz güzel bir ortam yarattık ve güzel bir kaliteli bir grup vardı, iyi bir futbol oynuyorduk. Hocanın söylediği gibi yani Galatasaray'a, Beşiktaş'a böyle dört beş atıyorduk. Çok büyük bir keyif alıyorduk. Tabii ki izin günü İstanbul'a gidip herkes bizden bahsediyordu. Çok keyifliydi gerçekten, yani iyi ki buraya geldim ve komple kariyerim burada sürdü.

Erdoğan ARIKAN: Moderatör

Teşekkür ederiz.

Bülent abi siz… Bülent abinin yaptığı bir şey bu bilgi doğru mu değil mi? Hem bunu da teyit edeceğiz şimdi. Eğer doğruysa çok güzel bir bilgi. Türkiye'de takımların kadrolarında altyapıdan iki oyuncu bulundurma kuralını Bülent abi öneriyor ilk olarak Federasyon'a. Evet, biraz bunu anlatır mısınız bize?

Bülent ÖZER: Futbolcu / Yönetici

Kocaeli, Sakarya, Bursa, Eskişehir futbolcu tarlasıydı yani biz öyle diyorduk o zaman. Ama bu adamları profesyonel takımlarda oynatmak zordu. Ben o zaman, hatta bizim yönetici arkadaşlarımız bizle beraber olanlar bilirler, demiştik ki o zaman; prensip olarak on beş tane İzmitli olsun hedef, ondan sonra öbür şehirlerden de on tane, yirmi dört, yirmi beş kişi kadro zaten. O, Hocalara ve yöneticiye ait iddia, durumuna göre alınır, verilir, satılır; ama İzmit'ten on beş tane çocuğu oynatırsak, buradaki futbolcularımız oynatırsak, başarılı oluruz düşüncesindeydik. Biz bunu yakaladık beş altı sene o zaman. Tabii bir tek engel vardı; o adamların önü açık değildi. Ben Federasyon'da Başkan adına sağ olsunlar toplantılara katılıyordum. İşte bu Kulüpler Birliği falan hep bizim zamanımızda kuruldu. Ben o zaman önerdim, hatta Mustafa Hocamın dediği gibi Fenerbahçe, Galatasaray, Beşiktaş biraz karşı çıktılar bunlara. Dediler ki; biz niye iki kişi orada harcayalım? O zaman da on altı kişilik kadroydu yani on sekiz de değildi. Hayır bu iki kişiyi yazacaksın dolayısıyla alt yapıya bakacaksın. Biz ondan sonra köy çocuklarını futbolcu yaptık buradan. Karamülselli, ondan sonra Kullarlı, diğer yerlerden buradaki bizim çocuklar hepsi geldi. Mesela bir Nuri. Derince'den, bir genç takımdan almıştık o zaman. On iki sene top oynadı, takım kaptanlığı yaptı. Yani bu genç adamları kazandığımız zaman Kocaelispor mali yönden zor duruma girmiyordu. Transfere ücret ödemiyorsun. Şimdi Kaan Dobra'yla alırken oraya para veriyorsun Almanya'ya işte bilmem Afrika ülkelerine. Yani ekonomik dengeyi kurmak için bizim buranın çocuklarını oynatmamız lazım. Ve haklı da çıktık beş altı sene mesela Orhan Ak… Orhan Ak'ı on beş yaşında şeyden aldık, Karasu'nun bir köyünden, annesi babası imza Verdi. Türk futboluna faydalı, şimdi de teknik direktör oldu. Yani tabii ki düşüncelerimizin haklı olduğunu veya olacağını Federasyon'a da anlatmak mecburiyetindeydik. Mesela İlhan abi bizim Allah rahmet eylesin, o bile bizi incelemeye gelmişti bir tarihte. Yani bu Kocaelispor nasıl bu duruma geldi diye.

Erdoğan ARIKAN: Moderatör

İlhan Cavcav Türkiye'de altyapının kitabını yazmış biridir. Evet, yani siz nasıl bu duruma geldiniz diye bizi ziyaret etti, incelemeye geldi. Çok güzel. Teşekkür ederiz. Güzeldi.

Güvenç Hocam, siz iddialı bir teknik direktörsünüz. O yıllardaki bakış açınız nasıldı? Kocaelispor'a, futbola bir de içinden gelip teknik direktörlük yaptığınız, ligden düştükten sonra bir daha toparladığınız bir takımı çalıştırmak nasıl bir duyguydu o yıllarda?

Güvenç KURTAR: Eski Futbolcu, Antrenör, 1991-1994/ 1998-2000/ 2002-2003

Şimdi önce Bülent abiye bir destek vereyim. Ben futbolcuyken şampiyon olduğumuz kadroyu sayayım: kalede Müjdat, İzmitli; Zeki, Mahir, Kamil, Veli, Gürbey yani onlar bekde iki tane daha Bülent vardı, Gemici Baturman orta sahada, bir tek bizde Mustafa vardı, bir de Ahmet vardı. Geri kalan Orhan Görsen, ben, Ceyhun, yani bütün İzmit işte; Mehmet, Teoman, Beyiç, daha şimdi unuttukların varsa… Yani kardoda hemen hemen iki tane, yani İzmit dışında futbolcu vardı, bir de belki kalecimiz vardı. Yani o şekilde şampiyon olmuştuk. Bizim Ferruh abi, Ferruh Duygu vardı Allah rahmet eylesin, altyapıya çok önem veriyordu bizim Kocaelispor. Ondan sonra da bir sürü futbolcular geldi, geçti şeyden. Biz de Ferruh Hoca'ya kendimizi beğendirmek için… Ben şöyle söyleyeyim. Futbolu bıraktıktan sonra işte antrenörlük ile ilgili kurslara seminerlere falan gidiyordum. Şu Kocaelispor'a ben gelsem, şu Baturman Orhan futbolu bırakmadan gelsem diye düşünüyordum. Tabii kısmet değilmiş yani oynayanlar vardı orada, iyi oynayanlar vardı fakat onlar bırakmıştı.

Erdoğan ARIKAN: Moderatör

O zamanki seyirci nasıldı? Bir de o zamanki ortamı sorayım size. Çünkü Kocaelispor'un o zaman Türkiye'de şöyle bir imajı vardı: Görsel olarak en güzel tribün. Maçlara çıkarken konfetiler… Ya bizim tribün bambaşka bir görüntü verirdi.

Mustafa DENİZLİ: 1994-1996 Kocaelispor Teknik Direktörü

Bugünkü Kocaelispor esasında Türkiye'deki dört beş tane futbol şehrinden biridir. Kocaeli geldiğine göre hiç şüphen olmasın birkaç yıl içerisinde Bursa ve Eskişehir de gelecektir. Futbol şehri olmak başka bir şey, inşallah futbola renk de geliyor Hocam. Kocaeli'nin gelmesini bütün Türkiye çok seviyor. Bu esasında büyük avantaj ama bazen dezavantaj oluyor, yani taraftarlar o sevginin dozunu kaçırdığı zaman takıma ve kulübe zarar veriyorlar. Esasında bu şehirler büyük ölçüde onun da sonuçlarını yaşıyor. Yani taraftar, takım ve yönetim ilişkilerinde bazı görünmez çizgiler vardır. O çizgileri aştığın zaman, aradaki başarı bağlarını kopartırsın ve dengeleri de bozarsın. Bizde çok affedersiniz bir laf vardır, ayı yavrusunu severken öldürmüş, öyle bir seviyormuş ki öldürmüş onu severken, yani bizdeki taraftar sevgisi de kulüpleri amatör kümeye düşürecek derecede aşırı ve bu doz arttığı zaman da zararlı oluyor. İşte saydığım dört beş tane şehir var. Bunlardan bir tanesi Göztepe, Amatör Küme'ye kadar düştü. Şu anda ligin başarılı takımlarından bir tanesi benim kendi camiamda Altay aynı şekilde. Dolayısıyla bunlar yaşanacak ama yani gidip de dönmesi çok normal olan şehirler bunlar. Yani Bursa da dönecek, Eskişehir de. Kocaeli döndüğü gibi onlar da dönecek. Ama onların hamurunda bir futbol olgusu var. Şampiyonluk yaşayan bir takım, beş sene içerisinde birkaç tane lig falan düşer mi? Yani sempatizanı artıyor, gelir-

leri artıyor ama sportif başları tamamen ters yönde hareket ediyor. Dolayısıyla bu şey, deneyim yılları diyelim. Kocaeli ve bu şehirler için bunları hiç unutmasınlar, bir daha da böyle günler yaşamasınlar.

Erdoğan ARIKAN: Moderatör

Yaşamasınlar. Teşekkür ederiz Hocam. Bu arada Kocaelispor'un en büyük rakibi Sakaryaspor da benzer bir süreçten geçti ve Sakaryaspor, Kocaelispor çekişmesi dışarıdan bakılınca her zaman futbola bambaşka bir renk veriyor. Bu çekişmelerin artması ve heyecanın devam etmesi için de işte Bursaspor, Eskişehirspor, Karşıyaka…

Mustafa DENİZLİ: 1994-1996 Kocaelispor Teknik Direktörü

Şeyi de unuttum söyleyeyim yani Sakarya'yı da keza Karşıyaka da. Yani bunlar aşırı sevgiden lig kaybediyorlar, aşırı sevgiden.

Erdoğan ARIKAN: Moderatör

Hocam aşırı sevgi derken muhtemelen benim düşündüğümü kast ediyor olabilir. Taraftar çok istiyor ve çok fazla transfer, çok fazla masraf, çok fazla ekonomik zorluklara sokabiliyorlar takımlarını. Bunu mu, bize durmayı bilmek, olanla idare etmeyi bilmek, bunu mu anlatıyorsunuz Hocam?

Mustafa DENİZLİ: 1994-1996 Kocaelispor Teknik Direktörü

Yönetimler, taraftarları mutlu etsin diye abuk sabuk transferler ve inanılmaz rakamlar harcarsa sonuç bu olur, kaçınılmaz olur. Yani çizmeyi aştığın zaman tehlikenin içine giriyorsun.

Moderatör: Erdoğan ARIKAN

Teşekkür ederiz Hocam. Çok sağ olun.

Sayın Başkanımız Recep Durul da tabii ki dikkatle dinliyor bizi ve o, takımı geçen yıl şampiyon yapmış, bu yıl çok çok güzel yerlere taşımış bir Başkan olarak. Tabii ki taraftar isteyecek ama şu anda gidişimiz iyi. Ve biraz böyle sakin gitmekte de fayda var herhalde. Bir de teknik bir değerlendirme alalım Güvenç Hocamdan. Takım nasıl Hocam? Bizim şu anki Kocaelispor'u nasıl değerlendiriyorsunuz teknik yönden?

Güvenç KURTAR: Eski Futbolcu, Antrenör, 1991-1994/ 1998-2000/ 2002-2003

Teknik yönden bir kere tebrik ediyorum. Başkanı tebrik ediyorum; Hoca'yı aldı, o çok önemli. Hoca'yı da tebrik ediyorum. Felsefesi çok iyi. Burada santraforumuz var, çok beğendim. Kocaelispor iyi şeyler yapıyor. Oyun felsefesi çok iyi Selçuk Hoca'nın; koşan, mücadele eden bir takım yapmış. Tabii buna Recep Başkan ve Tahir Başkan da çok destek oldular, ekonomik olarak arkasında duruyorlar. Kocaelispor'un geleceği iyi, çünkü hani ekonomik yönden transfer yapılıyor. Allah korusun bir alt kümeye düştüğün zaman gelirler eksiliyor, ona da çok dikkat etmek lazım, ama bu sene Kocaelispor böyle giderse seneye de inşallah şampiyonluğa oynar. Şimdi hakikaten bu ekonomik koşullarda, Mustafa Hoca anlattı, biraz zor gibi görünüyor. O senelerde biraz daha olma şansımız vardı şimdi makas açıldı, biraz daha açıldı, ama şöyle bir şey var; Mustafa Hoca'nın zamanında da mesela ben Kaan'a o kadar fazla para verildiğini düşünmüyorum. Çünkü ben Kocaelispor'a en son geldiğimde bir takım vardı. Biz lige çıktığımızda Ömer Öviç, Kuzmanovski, Mirkoviç'i alırken beş yüz elli bin marka almıştık. Bülent abi hatırlar biliyorsun, tabii bazıları hatırlar. Kulüpler dahil beş yüz elli bin marka transfer etmiştik. Yani öyle fazla bir bütçemiz yoktu, tesis yoktu. Yani transferde biraz daha dikkatli olunur. Şimdi bundan sonra takım oturuyor. Bundan sonra oraya ilaveleri gidip araştırmak lazım. Ama yani şimdi Hocanın işi var, yönetcilerin belki işi var, ama bir scout ekibi, işi bilen, bir sürü de programlar var. Dünyanın neredesindeki adama istersen bakıyorsun yani seyrediyorsun. Gidip bir canlı seyredin. Daha ucuza, yani adam on milyon yirmi milyon euro etmeden de işte üç yüze beş yüze alınabilir. Böyle ekonomik olarak da takım düzlüğe çıkar.

Erdoğan ARIKAN: Moderatör

Teşekkür ederiz Hocam. Bir de şu var; hele bugünkü Kocaelispor'da bunu çok daha net gördük. Şehir bütünleşmezse iş çok zor, şehrin bütünleşmesi çok önemli. Yani belediyenin, diğer unsurların olayın dışında kaldığı yıllarda, ben Kocaelispor'un ne kadar yalnızlaştığını, takımın ne kadar zorluklar yaşadığını biliyorum. Ama şimdi bugün çok büyük bir birlik ve beraberlik var, bu birlik ve beraberlik, taraftar, belediye, valilik, işte Sayın Başkanımızın sağladığı bu birlik beraberlik, takımın çok daha iyi gitmesini sağlıyor. Eski bir yönetici olarak ne diyeceksiniz Bülent abi?

Bülent ÖZER: Futbolcu / Yönetici

Şimdi biz, daha doğrusu kendimden bahsediyorum herkes adına konuşmam uygun olmaz ama, benim şahsen felsefem şu; bir yere gittiğim zaman ayaklarım gitmez, kafamı da götürürüm, yani herkes böyle bakarsa olaya, oraya bir şeyler vermesi lazım. Mutlaka doğruları bulur, iyileri bulur. Bulmak için araştırma yapar, yani biz bunun faydalarını gördük. Şimdi demin söylendi ben kaleci antrenörü

mevzunda da federasyona çok büyük şeylerde bulundum. Yani neden, faydası var, inandığım için söylüyorum. Şimdi bakın Türkiye'deki kalecilere hep Türk kaleciler; eskiden hep yabancı kalecilerdi. Çünkü eskiden kaleci antrenörü yoktu. Yoktu yani zorunluluk yoktu. Kulüplerde bulundurma zorunluluğu yeni geldi. Önce A takımında yukarıdaki takımda, sonra aşağıdaki takımda, bazı kulüplerde de her kategoride koydular. Yani beş tane futbolu bırakmış kaleci de buradan ekmek yiyor şimdi bir kulüpte. Yani doğru olduğuna inandığınız şeyde ısrar edeceksiniz. Tabii onay görürse mutlaka değerlendirilecektir yani.

Erdoğan ARIKAN: Moderatör

Teşekkür ederiz. Ve Kaan Dobra'dan da takımımızın bir değerlendirmesini alalım. Bugünkü Kocaelispor'u nasıl buluyor Kaan Dobra?

Kaan DOBRA: 1994-2002 / 2005–2007 Kocaelispor Futbolcusu

O kadar futbolu bilmiyorum. Tabii ki şu anda Kocaelispor'u çok beğeniyorum. İyi bir kadro, iyi bir teknik heyet, iyi başkan, iyi yönetim; yani tebrik ediyorum. Zor günler yaşadık. On altı sene Süper Lig maçı izlemiyorduk. Buradan şimdi herkesi tebrik ediyorum ve başarılar diliyorum.

Erdoğan ARIKAN: Moderatör

Devre arası bir takviye gerekiyor mu Kocaelispora? Ne düşünüyorsunuz?

Kaan DOBRA: 1994-2002 / 2005–2007 Kocaelispor Futbolcusu

Belki bir iki tane futbolcu gerekiyor ama yani gerçekten o kadar futbolu bilmiyorum o yüzden hiçbir şey söylemem.

Erdoğan ARIKAN: Moderatör

Kaan Dobra'nın bunu söylemesi çok ilginç değil mi? Arkadaşlar bizde herkesin teknik direktör olduğu bir ülkede, Kaan Dobra bize bunu söylüyor.

Kaan DOBRA: 1994-2002 / 2005–2007 Kocaelispor Futbolcusu

Bilmiyorum, yani benim komple hayatım futbol, ben her zaman futbolu sakin izliyordum, haddini bilerek, yani hiçbir zaman ben bu işi biliyorum veya daha iyi biliyorum, sen az biliyorsun diye yaklaşmıyordum. O yüzden öyle hala öyle yaklaşıyorum. Pek tartışmıyorum. Futbolu yani maçı yalnız izlemeyi seviyorum.

Erdoğan ARIKAN: **Moderatör**

Yalnız izlemeyi seviyorsunuz. Teşekkür ederiz. Bugün bizimle birlikte olduğunuz için çok teşekkürler.

Sunucu:

Türkiye’de yenilmeyen takım yoktur, Kocaelispor’la oynamayan takım vardır. Bu da son mesaj olsun.

KOCAELİ'DE DOĞA SPORLARI TARİHİ

Dr. Cem KABA: Oturum Başkanı

Katılımcılar konulardan bahsedecekler. Hep birlikte onlarla birlikte olacağız. Sizler de soru sormaktan çekinmeyin lütfen. Enine boyuna bu konuları konuşalım, tartışalım. Çünkü amaç şu: Sayımız ne kadar az olsa da bir kitapçık yayınlanması, Kocaeli Spor Tarihiyle ilgili diyorum.

İsmail Şahinbaş, *Kartepe* dergisinin yayın yönetmeni. İsmail Bey bana bir özgeçmiş gönderdi. Herhalde zamanın kısıtlı olmasını göz önüne alarak kısa ve mütevazı bir özgeçmiş olmuş. Aslında tanıyanlar bilir. Burada yazdığından çok daha fazlası tabii ki. Belgesel film yapımcısı, yayıncı ve turizmci. Kocaeli dahil ülkemizin pek çok yerinde uluslararası ve ulusal kurumlar adına doğal ve kültürel rotalar hazırladı. Kocaeli'de yayın yapan *Kartepe* dergisinin ve internet haber sitesinin Yayın Yönetmeni. Kocaeli dışında üç derneğin başkanı ve Kocaeli'de iki derneğin yönetiminde yer almakta. 2010 yılında büyük bir outdoor fuar şirket tarafından doğa sporlarına verdiği emeği takdir eden önemli bir hizmet ödülü aldı.

2012 yılında bir ilçenin fahri hemşehrisi oldu. Kocaeli adına beş belgesel film çekip beş belgeseli de hazırlayıp bizzat sundu. Halen *Kartep*e dergisi Yayın Yönetmeni ve belgesel yapımcılığına devam etmektedir. Lütfen sizi sahneye davet ediyorum İsmail Bey.

Şöyle yapalım isterseniz. Ben tüm konuluklarımızı çağırayım. Ardından sizlere söz vereyim.

Tuğberk Atar. 1981 Kocaeli doğumlu. Ön lisans mezunu. Özel sektörde proje yönetisi olarak çalışmakta. 1996-1998 yılları arasında bisiklet takımı sporcusu olan Atar, 2000-2002 yıllarında branş değiştirerek Kocaeli Sualtı Sporları Kulübünde monopalet ve sualtı ragbisi sporcusu olarak spor hayatına devam etti. Geçmiş yıllarda tekrar bisiklet sporuna dönerek bu defa yönetici pozisyonunda Kocaeli Bisiklet ve Doğa Sporları Kulübünde üç dönemdir başkanlık görevini yürütmektedir. Sayın Atar, sizi de buraya davet ediyorum.

Mehmet Demir Bey'i de Dağcılık İl Temsilciliği döneminden tanıyorum; aynı branşta olduğumuz, dağlara çıktığımız ve emek harcadığımız için. 1975 yılında İzmit'te doğdu. 2000 yılında Kocaeli Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Öğretmenliği Bölümünden mezun oldu. Bir dönem, orta öğretimde Beden Eğitimi ve Spor Öğretmenliği yapan Sayın Demir, İstanbul Aydın Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesinde Öğretim Görevlisi olarak dağcılık, spor tırmanış, macera sporları branşlarında ders verdi. İzcilik ile başlayan doğal sporları serüvenine,

1996 yılında, okul arkadaşları ile birlikte Kocaeli Üniversitesi Dağcılık ve Doğa Sporları Öğrenci Kulübünü kurmaları üzerine başladı. Okul yıllarından sonra, Kocaeli Doğa Sporları Kulübü Derneğinin Dağcılık ve Doğa Sporları Kulübünün kuruluşunda bulundu. Bir dönem dağcılık il temsilciliği de yapan Mehmet Demir, 2007-2016 yılları arasında Türkiye Dağcılık Federasyonunda teknik kurul, eğitim kurulu, spor tırmanış hakem kurulunda görevler aldı. Şu an, Kocaeli Dağcılık ve Doğa Sporları Kulübü Başkanlığını yürüten Mehmet Demir, faal olarak dağcılık ve spor tırmanış antrenörlüğü yapmaktadır. Buyurun Sayın Demir. Sizi de sahneye davet ediyorum.

Osman Şengül, Motor Sporları 2017 ATV S1 şampiyonu.1996 Kocaeli İzmit doğumlu. 2019 Yıldız Teknik Üniversitesi Makine Mühendisliği lisans bölümünden mezun oldu. 2014 yılından beri kendi işini yapmakta olan Şengül, Kartepe ATV markası altında motosiklet, ATV, UTV'lerin satış ve satış sonrası hizmetlerini vermektedir. 2012'de başlayan motor sporları konusundaki merakı 2016'da Kartepe Motosiklet Kulübü sporcusu olarak yarışmaya dönüştü. 2017 yılında Türkiye Motor Sporları Federasyonunun düzenlemiş olduğu Enduro ATV yarışlarında ATV S1 kategorisinde şampiyonluğa ulaştı. 2018 yılında düzenlenen Düzce Baje Rallisi'nde ATV klasmanında şampiyon olarak bu başarısını devam ettirdi. 2019 yılında ATV yarışlarındaki kariyerini bırakıp Enduro ve Spor Enduro yarışlarına katılarak iki tekerlekli motosikletlerle yarışmaya başladı. Halen ticarete, Kartepe Motor Sporları Kulübündeki sporculuk hayatına ve organizasyonlara destek olmaya devam etmektedir. Sayın Şengül sizi sahneye davet ediyorum. Hoş geldiniz.

Evet tüm konuklarımıza hoş geldiniz diyerek panelimize başlamak istiyorum. İlk olarak doğa sporlarına birçok alanda hizmet eden; işte belgesellerle, gazete haberciliğiyle, dergi yayıncılığıyla, Kocaeli'deki doğa sporları tarihini genel bir çerçevesini çizmesini istediğimiz Sayın İsmail Şahinbaş'a söz vermek istiyorum. Onun için de sorularım var. Özellikle bu sorular üzerinden hareket edersek çok memnun olurum.

Doğa sporlarına olan ilginizin kaynağı nedir? Temeli nereden geliyor? Doğa sporları nasıl belgesel, dergicilik, turizm gibi konulara evrildi? Kocaeli'nin bundaki etkisi hangi seviyede? Kocaeli'den örnek bir rol modeliniz var mıydı? Kocaeli'deki doğa sporlarında ve sizde iz bırakan bir anınız var mı Sayın Şahinbaş?

İsmail ŞAHİNBAŞ: Belgesel Yapımcısı, Kartepe Dergisi Yayın Yönetmeni

Sayın Başkanım, değerli katılımcılar, değerli konuklar, hepinizi sevgi ve saygıyla selamlıyorum. Hepimiz hoş geldik. Pek çok alanda iş yaptım. 36. yıldayım. Yani 36 yıldır aynı işle meşgulüm. Ara ara, zaman zaman farklı işler yapsak da genel anlamda bu işlerle uğraştık. Bugünkü konuşmamı üç başlık altına topladım. Yani sonuçta Kocaeli spor tarihini anlatacağız; ama öncesinde bunun gerçekleştirilmesi için bir süreç vardı, o süreci anlatacağım.

Şimdi 2005 yılında, yani günümüzden yaklaşık işte yirmi sene önce bu işleri yapmıştık, bu boyuta geldi. Şimdi yürüyüş parkurları ya da doğa parkurları, yani rotalar diyelim; genel anlamda iki başlıkta toplanıyor: Birincisi kültürel rotalar, öbürü doğal rotalar. Aynı zamanda kültürel ve doğal rotaların şöyle özelliği var. Bisiklet ve yürüyüş sporlarından oluşuyor. Şimdi kültürel rotaları anlatmaya başlamadan önce. Anadolu'da Asur Ticari Kolonileri Devri'ni bilmemiz gerekiyor. Günümüzden 3500-3800 yıl önce Asur'dan Mezopotamya'dan Sivas, günümüzdeki Sivas-Kayseri yolu üzerinde Kaniş Karum'a yani günümüzdeki Kültepe'ye gelen ticaret yol ağından bahsediliyor. Eğer bir kültürel rota yapacaksanız Kaniş Karum'a gelen bu yolu, onunla birlikte gelip de Kapadokya'da 9 tane yerleşimi iyi bilmemiz gerekiyor. Çünkü bu, dünyanın ilk kültürel rotalarından bir tanesi. Belki daha eskileri vardır. Ama bizim topraklarımızdaki en eski yol Asur Ticari Kolonileri Devri yolu. Onun dışında yine kültürel rota yapılırken dikkat edilmesi gereken konu; Truva Savaşı'nı çok iyi bilmek gerekiyor. Çünkü Truva Savaşı bu topraklar için dönüm noktası olmuştur. Truva Savaşı'yla birlikte batıdan bu topraklara çok sayıda insan göç etmiştir. Yani şu an ilk dönemlerde batıdan gelenler, daha sonra hem batıdan hem de Kafkasya'dan ve Türkistan'dan gelenlerle oluşan bir gen havuzu var Türkiye'nin, ülkemizin. Onu bildikten sonra yine kültürel rota yapmak için, denizcilik tarihini ve Karadeniz'in kolonizasyonunu çok iyi bilmek gerekiyor. Neden? Sebebi şu; denizcilik tarihini bilmezseniz, Truva'dan sonra gelen göçü, nereye gelebileceğini bilemezsiniz. Günümüzdeki Kerpe Limanı, İzmit Körfezi, Dilovası, Hersek -Altınova'daki Hersek-; bunlar doğal liman olduğu için kültürel rotaların bu limanlara göre oluşturulmuş olduğunu görüyoruz. Yani gelen koloniciler ya da insanlar bu limanlara gelip buradan yol aldılar. Mesela, Hersek'e gelen Dragon Vadisi'nden İznik'e gitti; İzmit Körfezi'ne gelen burada yerleşti, Megaralılar dediğimiz bir millet. Daha sonra Nikomedia olup sırtlara çıktı. Kerpe'ye gelenlerin daha değişik bir boyutu var. O işin, Anabasis'in "on binler dönüşü" ile ilgili alakalı bir takım şey var. Karadeniz'in ticaretiyle ilgili önemli bir şey var ki; Kerpe'de bir su altı müzesi yapılıyor. Bilmem duydunuz mu, bilemiyorum, çok sayıda eser çıktı. Eğer bunları bilmezseniz kültürel rota oluştururken, yani kentinize hizmet ederken eksik kalır bazı şeyler. Roma Dönemi'ne bakacak olursak, Roman'ın daha değişik bir yol ağı vardı. O da kültürel rota. Roma'nın peşinden İpek Yolu, onun arkasından Bizans Ordu Yolu, onun arkasından daha öncesi Haç Yolu. Bunlar aynı rota üzerinden giden yollar. Bunları iyi bilmek gerekiyor. Nasıl işte; Haç Yolu mesela Üsküdar'dan başlayıp işte Bağdat Caddesi üzerinden Selami Çeşme'den, Gebze, Çoban Mustafa Kemal Paşa Külliyesi'ne, oradan bir kol Dilovası'na başka bir kol bu rotadan, Tütünçiftlik'ten işte Kadıköy Bağdat Caddesi vardı bilirsiniz, o da aynı bu yolun güzergâhında, Canfeda Hatun Köprüsü'nün orada. Kilezdere Köprüsü'nün orada yol ikiye ayırılıyor; yol Kazıklı Kervansayı'na gidip Gölcük'ü aşıp Karamürsel tarafından İznik'e gidiyor. Bir yol da İpek Yolu'nu takip ederek Sapanca'nın üzerinden Geyve'deki köprüye ya da Geyve Boğazı'ndan devam ediyor. Ya da Adapazarı üzerinden işte Kargalı Han Baba vardır, duymuşsunuzdur, çok komik bir isim var, Kargalı Han Baba, işte han han takip ederek gidiyor. Bizans Yolu da aynı şekilde devam ediyor. Osmanlı da bu yolu, Selçuklu da bu yolu takip etti. Yollar değişmi-

yor. Kader değişiyor, milletler değişiyor ama bunları iyi bilmek gerekiyor. Ayrıca kültürel rotanın yani kentinize yapacağınız hizmetin şeyini arttırmak için, Urartu Ordu Yolu'nu bilmeniz gerekiyor, ordu mantığı nasıl oluyor diye. Urartu Ordu Yolu nedir? Onun dışında Pers Kral Yolu'nu bilmeniz gerekiyor. Persler nasıl bir kral yolu yaptılar? Anabasis'in "on binler" yolunu işte İzmir'den başlayıp Irak Gransını'da savaşıp Karadeniz'e giden Yunanlı paralı askerlerinin savaş yolunu bilmeniz gerekiyor. Likya yolunu bilmeniz gerekiyor. İşte Karia yolunu bilmeniz gerekiyor. Pek çok böyle yollar var. Ama hiç kimse, Roma kadar güzel yol yapmadı. Günümüzde en çok bilinen yol, Mehmet Bey de yürümüştür belki, bilir, sizler de bilirsiniz, Likya Yolu'dur. Ben çok eskiden Likya Yolu projesinde çalıştım. Şu anki Likya Yolu, gördüğünüz Likya Yolu kültürel rota değil, doğal rota. Likya Yolu aslında şöyle bir süreçte başladı. Patara'da bir kazı sırasında birtakım taşlar bulundu. O taşlar üzerinde yazı görünce taşları atmadılar. Akdeniz Üniversitesi'nin Eski Çağ Dil ve Kültürü bölümündeki benim de tanınmış olduğum hocamıza getirdiler. Hoca okuyunca bunun bir anıt olduğunu gördü: Stadiasmus Yol Anıtı Roma. Biliyorsunuz Pax Romana denen bir dönem vardır Akdeniz'de. Bütün korsanları temizledikten sonra Akdeniz'de ve bu bütün Anadolu'da yollar yapmaya başlamıştı. İşte Likya eyaletinde bir yol yaptı. Çünkü Patara kumlu bir bölge bilirsiniz, özel bir plajı var. Oraya gelen doğal liman olduğu için -bakın doğal limanlarda o zaman GPS yok, sahili izleyerek 100 ya da 200 metre izleyerek yol alınıyor. Doğal bir liman olduğu için, oradan Roma'nın Likya eyaletine gelen gemicilere Likya'nın başkenti Santos'tan gidebileceği üç tane yol güzergâhı verdiler. Kocaeli rotalarını uygularken hep bunlar benim aklımdaydı. Yani bütünü görmeniz gerekiyor. Kültürel rota kavramına bu şekilde başladım. Anıtı birleştirdiğimiz zaman ben de TÜBİTAK projesi kapsamında fotoğrafçı olarak çalıştım o projede ama, meraklıydım. Meraklı olduğum için de 90'lı yılların başında başlayan süre içerisinde ben daha sonra dahil oldum projeye. Epey bir yol aldılar ve anıtı çıkarttılar. Anıtta diyor ki; Başkent Santos'tan Laodikeia'ya, Denizli'ye şu yoldan giderken, şu kadar stadya yani kilometre bir şu antik kentlerden geçeceksin diyor. Şeyden giderken diyor, eğer Elmalı Ovası üzerinden gidersen, Atdeli'ye ya da Antalya'ya diyor şu mesafelerde antik kentlerden geçeceksin diyor. Ama sahiden gidersen bu şekilde gideceksin, şeklinde bir anıt, taşa yazılmış bir anıt. Çok değerli bir anıt yani. Yol anıtı, eşi benzeri yok. Nerede derseniz, belli değil şu an. En son yıkılan Antalya Müzesi'nin arka bahçesinde kamyonla getirmişlerdi. Çok mahkemelik olduk işte yapanlarla falan. Ben de üniversiteden taraf olmuştum o dönem. Böyle bir yol anıtı var. Ama biz yol anıtı bulduk dediğimizde, ben o zaman yine yanlarında yoktum, daha sonra fotoğrafçı olarak yer aldım, Likya Yolu'nu bulduk deyince hoca, başka biri işte bir yol uydurdu, öyle gitti. Bizim burada Genel Sekreterimiz Münir Bey vardı; Antalya Valisi olduğunda yanına gittim. Münir abi çok destek oldu bana burada. Sayın Valim, dedim, bu yanlışı düzeltelim, yani Likya Yolu bu değil. 2000 kilometrelik bir yol. Sahtesi, gerçeğini geçti dedi. Yapacak da bir şey yoktu artık o saatten sonra. Çünkü bir de iş tuttu. Bahar aylarında özellikle çok iyi oluyor. Denize girebiliyorsun. Her rotanın başında sonunda pansiyon var. Güzel yemekleri yiyebiliyorsun. İnsanlar cıvıl cıvıl. Dünyanın her tarafından insan geliyor. İnsanın yürüyesi geliyor. Yani o iş tutunca

bunu bilimsel tarafında bıraktık. Ama biz, bu mantıkla hareket ederek kültürel rotanın nasıl yapılabileceğini, Kocaeli'deki kültürel rotaların nasıl çıkarabileceğini biliyoruz. Bu yönde de bir çalışmamız var. Proje şu an bekliyor. Birkaç gün içinde belli olacak diye bekliyorum. Projenin ikinci bir boyutu var; o da doğa boyutu. Yani eğer doğayı bilemezseniz, nereye rota yapacağını bilemezsiniz. Kenti tanımazsanız yine nereye rota yapacağınızı bilemezsiniz. Bu da yani bilmekle ilgili bir şey. İklim tipleri bileceksiniz. Sel olur mu? Heyelan olur mu? Ne zaman su taşar? Ne zaman çiçek açar? Ne zaman orada kelebek vardır? Yani rota oluştururken bütünü bilmeniz gerekiyor. Bütününü bildikten sonra, kentin tamamını bildikten sonra, yirmi bir başlıkta seçerek… Yani şu an Kocaeli rotasını dört başlıkta, dört disiplinde yaptık ama o zamanki mantık oydu. Şimdi dünyada olmayan bir sistemle yapacağız. Dört disiplinde olan rotaları on dört disipline çıkacağız, ama toplamda yirmi bir disiplini var bu işin. Burda da şöyle bir şey gerekiyor. İşte kanyon geçişleri için ayrı rota gerekiyor. Su içinden gitmek için ayrı rota; yani, kanyon olmayıp da dere içine gitmek için ayrı rota gerekiyor. Günü birlikleri için ayrı rota gerekiyor. Kış dönemi için ayrı rota gerekiyor. Çünkü hiç ummadığınız bir yol, kışın öyle yürümeye müsait oluyor ki karda yürüyebilirsin, çok da rahat olabilir. Kar yürüyüşleri ayrı bir rota oluyor. Bunların hepsini uzun dönem çalıştığımız için Kocaeli'de ezbere biliyorum. Yani sadece burada değil, Bursa'da, Bilecik'te ben Birleşmiş Milletler'de kırsal kalkınma programında çalıştım orada-, Van Gölü'nde çalıştım orada, Iğdır'da, Ağrı'da -Cumhurbaşkanı projesinde çalıştım orada… Aklınıza neresi gelirse Türkiye'de. Tabii büyük projelerde görev aldım. Meraklıydım. 2005 yılında Antalya'ya gidip gelirken, oranın dönemin Belediye Başkanı, Yuvacık Belediye Başkanı ve orada bir girişimci Sedat Karaaslan, Hikmet Karaaslan, ya böyle bir şey bize de yapabilir miyiz burada, dedi. Çünkü Antalya'daki işi anlatıyordum ben; böyle Likya Yolu falan var diye. Oldu işte, Yuvacık'a bir proje yaptık. 2005'te yaptığımız projenin kitabını sırt çantamın arkasına koyduk, bütün Türkiye'ye dağıttık Yuvacık kitabını, rotaları içeren kitabı. Hiçbiri geri dönmedi. Hepsi satıldı. Daha sonra Sabancı Kültür Merkezi'nde bir kokteyl yaptık. Orada da dönemin Belediye Başkanı İbrahim Bey, "Bu sadece Yuvacık olmasın, bütün Kocaeli olsun" deyince… Aralıklı olmak üzere toplamda dokuz senede bunlar oldu ve Türkiye'de en çok yürünen rotalar Kocaeli'de olmuş oldu. Sebebi şu, güzelliğinin yanında kolay ulaşılır olması, servis sağlayıcılarının güzelliği ve Kocaeli Büyükşehir'in bu konu üzerine durduğu hassasiyet. Yani her dönemin

başkanı yürüdü, birileri geldi yürüdü, ekipler yürüyüş grupları oluşturdu, doğa sporları dernekleri yürüdü. Bir de en önemli şey, National Geographic dergisine kitabı gönderdim orada bir tanıdığım vardı. Haber yaptı, tam sayfa haber, Kocaeli Büyükşehir'i. İlk yıllarıydı Kocaeli Büyükşehir'in. Ben Belsa Plaza'dayken iken başlamıştım çalışmaya. Daha sonra aşağıya taşındı. Birden insanlar motive oldu. 2010 yılında bize Marmara Boğazlar Belediye Birliği'nden turizm ödülü veya çevre ödülü verdiler. Almaya ben gittim. Başkan beni gönderdi. 2010 yılında yine bir doğa sporları fuarı, bana hizmet ödülü verdi. Anlatacak çok şey var. Saygılar sunuyorum. Teşekkür ederim.

Dr. Cem KABA: Oturum Başkanı

Vallahi herhalde uzun saatler seni dinleyebiliriz İsmail. Çünkü çok derin konulardan girdin. Çok eski tarihe uzandın. Bunlar da çok kıymetli şeyler. Çünkü işin felsefesini bilmeden, tarihini bilmeden, geçmişini bilmeden, bir şeyin alt yapısını oluşturmak çok da kolay değil. O zaman hep geçici kalıyor. Havada kalıyor yaptıklarımız ve sürdürülebilir olmuyor. Çok teşekkür ediyoruz verdiğin değerli bilgiler için. Dağlardan doğadan, iki teker üzerine bisiklete doğru yönelelim istiyorum biraz. Tuğberk Bey bizimle bisiklet hakkındaki bilgilerini paylaşsın istiyorum. Aynı şekilde Kocaeli'de bisiklet sporuna sizin başlama nedeniniz, siz başladığınızda ne seviyedeydi, şimdi nereye geldi? Halkın bisiklete yaklaşımı nasıl? Bu konularda bize bilgi verebilirseniz çok seviniriz.

Tuğberk ATAR: KOBİDOS/ Kocaeli Bisiklet ve Doğa Sporları Kulübü Başkanı

Teşekkür ederim Cem Bey. Değerli katılımcılar hepiniz hoş geldiniz. İsmail abi zaten şehrimizin bütün kültürel rotalarına ve güzelliklerini bu zamana kadar çıkarttı ve anlattı.

Bizler de bu rotaları iki tekerle gezmeye ve herkesi gezdirmeye çalışıyoruz. Daha gerisine gidecek olursak; ben bu spora, bir sporla uğraşmak için başladım. Ve bu spor ne yazık ki ülkemizde futbol dediğinizde kapıda kuyruk oluşturan sporlar dışında bir spor olsun diye başladım. Brisa takımında başladım. Brisa'yla antrenmanlara çıkarak başladım. O zaman gerçekten daha is-

tekli, daha özverili bir genç kitle vardı. Şu anki kitlemiz ne yazık ki bilgisayara bağımlı, tablete bağımlı durumdalar. Orada daha zor şartlarda daha güzel antrenmanlar, daha sağlıklı bir yaşam sürüyordunuz. Şu zamana geldiğimizde, evet bisiklet sporu biraz daha gerilemiş durumda spor anlamında baktığınızda. Çünkü evet verilen destekler, yönlendirmeler… Bunlar işte yarışlar, yarışçıların vefat etmesi gibi, yolda trafik kazaları gibi konulardan biraz daha geri plana düşmüş gibi gözükse de aslında biz bunları şehrimizde canlandırmaya uğraşıyoruz. Şehrimizden çok iyi sporcular çıkmış. Hasan Sert gibi, Nazım Yaşa gibi, Nevzat Kral gibi, Kemal Küçükbay gibi olimpiyat sporcuları çıktı şehrimizden. Ne yazık ki işte ülkemizde futbol branşı dışındaki branşlara yapılan destekler ve yönlendirmelerin biraz daha zayıf olmasından, Avrupa’daki ülkeler gibi olamadık. Diğer ülkeler gibi olamadık. Ama şehirde de bisikletin bilinmesi lazım. Çünkü bisiklet bir sağlık aynı zamanda, sporun yanında. Biz bunun Kocaeli’de spor tarafından ziyade kültürel tarafını şehrimizle birleştirmek istedik. İşte İsmail abinin dediği gibi, yerel yöneticilerimiz bu anlamda yürüyüşler ve doğa sürüşleri ile bu konularda destekçi oluyorlar. Festivaller yapıyorlar. Biz de bunlar için ne yapabiliriz ne edebiliriz konusuna baktık. İki dönemdir kulüp başkanlığı yapmaktayım. Ekibimle birlikte kulübümüzü devraldığımızda yaklaşık 50 kişi falandık. Şu anda 300’ün üzerinde bir üyemiz var. Artık çocuğunu alan bisikletliyle gelip bizlerle grup sürüşü yapabiliyor. Eskiden, bundan 10 yıl öncesine gittiğimizde, şehir içinde, bisikletle grup haline geldiğimizde Bulvar’dan geçersek, yolu kapattığımız için arkadan basılan kornanın haddi hesabı yoktu. Ama şehrimiz artık o kültüre alıştı. Şu an biz, şehrimizin en işlek yeri, Cumhuriyet Parkı’nın olduğu caddeyi bile kapattığımızda yanımızdan geçerken alkışlayanlar, destek verenler... Çünkü bakıyorsunuz eşiyle gelmiş, çocuğuyla gelmiş. Bunun yanında Kocaeli %50’si orman, %39’u tarım alanı ve %25’i sahil olan güzel bir şehir. Bunun da güzelliklerini biz bisiklet üstünde aktarmaya çalışıyoruz. Çünkü arabayla gittiğinizde, buradan Adapazarı’na arabayla giderken yolda, Eşme’de nerede güzel yerler var, nerede meyve ağaçlarımız var veya doğal güzellikleri var veya Nuzhetiye Şelalesi’ne tırmandığımızda neler olduğunu arabayla göremiyorsunuz. Bu tarafa yöneldik. Kandra sahillerimiz çok güzel. Dediğim gibi Nuzhetiye Şelalemiz var, Ballıkayalarımız var, buralara bisiklet sürüşleri

yaparak, topluma bisikletin kazandırılması, sağlıklı yaşamın kazandırılması için çalışmalar yapıyoruz. Teknoloji çok ilerledi. İmkânlar çok fazla. Eskiden İsmail abiler herhalde yosunlara filan bakarak pusuluyla yürüyorlardı. Şimdi teknoloji ilerledi. Herkeste GPS cihazları olduğu için eskisi kadar kaybolmuyoruz. Kaybolma konuları da bitti. Yani bisikleti her branşla birleştirebiliyorsunuz. Bisiklet ekibiyle kamp yapıyorsunuz, kampçılarla bir araya geliyorsunuz. Bisikletle gidip belli bir noktadan sonra yürüyüşe katılabiliyorsunuz. Bu anlamda şehrimizde bisiklet kültürünün gelişmesiyle birlikte kampçılık da yapıyorsunuz. Farklı noktalarla temasa geçerek diyaloglarınızı arttırıyorsunuz. Sağlıklı yaşam için önemli. Bugün formayla gelmedim. Bunun bir nedeni var. Bugün üzerimde mavi bir ceket var. Dün 14 Kasım Diyabet Günü'ydü. Sosyal sorumluluk projelerinde de yer alıyoruz çünkü. Dün üniversiteye gittik ve üniversiteye giderken tabii ki iki tekerle gittik, yani bisikletlerimizle gittik. Diyabetli şeker çocuklarımıza destek olmaya gittik. Bu yüzden sosyal taraflarını da kullanarak bisikletin şehrimizde artması için elimizden geleni yapıyoruz.

Dr. Cem KABA: Oturum Başkanı

Çok teşekkürler. Gerçekten bisiklet çok önemli bir branş. Hem rekreasyonel anlamda hem yarışmacı anlamda hem de hayatın içerisinde bir ulaşım aracı olarak birçok ülkede çok medeni bir şekilde tüm bu söylediklerimi hep birlikte yapmayı başarabiliyorlar. Buna göre altyapıları düzenlenmiş durumda. Ve şunu söylemek lazım; biz de artık bu kültürü en azından Kocaeli'de oluşturmaya başladık. Oluştu sayılır. Bunda pandeminin biraz etkisi oldu diye düşünüyorum; çünkü hemen pandemi sonrası bir bisiklete yöneliş oldu, bisiklet satışları arttı. Bir ara devlet kredi verdi zannediyorum onunla ilgili. Uygun faizli hani bisiklet almak isteyenlere, yerli malı bisiklet. Evet belediyeler zaten dağıtıyordu. Siz ne düşünüyorsunuz?

Tuğberk ATAR: KOBİDOS / Kocaeli Bisiklet ve Doğa Sporları Kulübü Başkanı

Yani şöyle, pandeminin etkisi oldu ama pandemiden önce de hani bisiklete zaten biniliyordu. Evet pandemide biraz daha insanımız eve hapis kalınca, özgürlük için yerel yönetimler bisiklete binmeyi destekledi. Bankalar kredi verdi düşük faizle ki yeni dönemdeki hantallığı diyeyim, hareketsizliği azaltabilmek için. Yani şunu görüyorsunuz zaten, şimdi bir sanayi şehriyiz. Etrafımız orman evet ama herkes, buradaki kesim genelde çalışan kesim olduğu için Kocaeli'nin temposu, bir Akdeniz bölgesindeki şehirlerimize göre daha hızlı akar. Buradaki insanlar bisiklete başladığında şunu gördü. Grup sürüşleri yaparak, bunu spor amacıyla hani profesyonel spor olarak değil de amatör spor olarak yapmaya başladığında, pazar günü sabah kalkıp sürüşe geldiğinde pazar günü evde yatmak varken ben ne arıyorum buradayla başladılar veya ben buradan buraya gidebilir miyim dediler. Ama işin içine girdiğinde, o bisikleti sürdüğünde, 15. dakikadan sonrası salgılanan mutluluk hormonlarıyla işin sonunda yorgunluğu değil stres attığını,

keyif aldığını gördüler. Bu da bu kültürün artmasına neden oldu. Tabii ki bu kültür arttığında, tüm Türkiye'de bu kültür arttığında, bu sefer bisikletin trafikteki hakları savunulmaya başladı. Çünkü çok fazla bisiklete binilmeye başlandı. Kuralları bilenler yok, kanunları bilenler yok. Çünkü biz yolda giderken, eğer bir bisiklet yolu yoksa, trafikte yolun sağ şeridi bisiklete aittir. Ama yolda giderken; yolda niye sürüyorsunuz, kaldırımda sürün, şeklinde konularla da karşılaştık. Ama ne oldu? Herkes bisikletle içli dışlı oldu. Yani şunu söylüyorlar; işte biz buradan kalkıyoruz, bir Suadiye'ye gidiyoruz; ya bir göl turu atıyoruz, buralar böyle miymiş diyorlar. Yani kendi şehrinde arabayla geçtikleri noktalardan bisikletle geçtiğinde, buradan Adapazarı'na giderken diyorlar ki burada rampa mı varmış? Yani buradan Özdilek'ten Ormaya'ya doğru çıkmaya başlıyor. Arabayla gitmeye başladığınızda hiçbir şey yok, ama bisikletle bindiğinizde Özdilek'ten sonra yukarıya, Uzuntarla'ya kadar burada bir rampa varmışı görüyorlar. Yani iyisiyle, kötüsüyle her şeyi tadıyorlar. Zorluğunu da görüyorlar. Sağlıklı oluyorlar. Yani bisikletin sağlık anlamında da çok fazla yararı var. Bir üyemiz insülin iğnesi kullanıyordu. Şu an şeker hastalığını tamamen yendi. Sporun her branşında tabii ki yarar var. Bunu düzenli yaptığınızda ve sürekliliği getirdiğinizde vücut sağlığı anlamında da çok katkısı var. Teşekkür ederim.

Dr. Cem KABA: Oturum Başkanı

Çok teşekkürler verdiğiniz bilgiler için. Şimdi bu spor kültürünün, rekreasyon kültürünün oluşması için, her şeyden önce insanların serbest zamanlarını nasıl değerlendirdiklerine dair bir kültür oluşması gerekiyor. Yani çalışma hayatımız dışında biz boş zamanlarımızda, serbest zamanlarımızda ne yapıyoruz? Yurtdışında leisure culture dedikleri bir şey var, serbest zaman kültürü. Orada, isterseniz içine dağcılık koyun, isterseniz bisiklet koyun, isterseniz motor sporları koyun, ama bir şekilde pozitif, olumlu katkı sağlayacak aktivitelerle hem psikolojik sağlığınıza hem fiziksel sağlığınıza hem de sosyalleşmenize katkı bulunan etkinlikler size fayda sağlasın. Bu kültür tabii bizim ülkemizde sınırlı, yeni yeni oluşuyor. İleriki yıllarda daha da iyi hale gelecek diye düşünüyorum. Ama bisiklet, bu alanda önde giden branşlardan biri diye gözüme çarpıyor ya da gözlemlerim onu gösteriyor. Şimdi bisiklette biraz doğa haricinde yollara dönmüştük; tekrar bu sefer dağlara, zirvelere doğru dönelim. Sayın Mehmet Demir, bizimle bu konuda değerli tecrübelerini paylaşsın. Bu arada aramızda Aykut Çetinarslan Hocam var. Kendisi eski Dağcılık İl Temsilcisi, benden önceki il temsilcisi. Sonra görevi ben devraldım. Ardından Mehmet Bey devraldı. Şimdi de Sinan Bey, evet pardon, görevi yürütüyor. Sen daha detaylı anlatırsın. Tekrar Aykut Hoca'ya da hoş geldin diyoruz. Ve sözü Mehmet Bey'e bırakıyorum. Buyurun.

Mehmet DEMİR: Kocaeli Dağcılık ve Doğa Sporları Kulübü Başkanı

Merhabalar, benim buradaki anlatımım Kocaeli ilmindeki dağcılık sporunun gelişimi ve süreçleri üzerine olacak. Kocaeli, Türkiye'de dağcılığın, spor kaya tırmanışının başladığı illerden biri. Türkiye'nin ilk tırmanış noktası, okulu olan Ballıkayalar kaya tırmanışı bölgesi ile ilimizdeki dağcılık sporu 1970 yıllarda başlıyor. Tabi o yıllarda İstanbul merkezli birçok kaya tırmanıcı bölgeye gelerek tırmanış yapıyor. Doğal olarak bizlerinde dağcılık ile tanıştığı ilk yer. Ballıkayalar Kocaeli Spor tarihi için önemli bir yer konuşma girişimi böyle yapayım dedim. Kocaeli'de doğmuş büyümüş ilk sporcular olarak biz, Kocaeli Üniversitesinden öğretim görevlisi Şentür KURT, yine Kocaeli Üniversitesinde araştırma görevlisi Tuncay ERENCİ arkadaşımız, şu an Haliç Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olan Mustafa Aslan BAŞAR, şuanki dağcılık il temsilcimiz Sinan FAKİR ve ben Kocaeli'nin ilk dağcılık ve spor tırmanış antrenörü Mehmet DEMİR olarak ben dağcılık sporuna adlarını burada anamayacağım kadar çok üniversite arkadaşımız gibi Ballıkayalarda başladık.

Tabi Kocaeli dağcılık sporu tarihini anlatırken üç ayrı katagoride oluşum ve örgütlenmeden bahsederek anlatmak gerekir. Birincisi dernek çatısı altında yapılan etkinlik ve örgütlenme, ikinci üniversite çatısı altında öğrenci kulübü üzerinden yapılan oluşum ve etkinlikler, üçüncüsü ve en önemlisi Türkiye Dağcılık Federasyonu çatısı altında TDF üyesi spor kulüpleri tarafından yapılan oluşum, örgütlenme ve spor faaliyetleri.

Dağcılık değil ama doğa sporları anlanında Kocaeli'de ilk kurulan dernek, "GEDOSK" Gebze Doğa Sporları Kulübü Derneğidir. 1996 yılında 15-20 kişilikden oluşan Gebzeli doğa yürüyüşü severler tarafından kurulmuştur. Yani sadece yürüyüş ve kampçılık yapan bir grup. 2015'ten sonra dağcılık eklediler adlarına ve Gebze Dağcılık ve Doğa Sporları Kulübü Derneği oldu. Faaliyetlerini 30 yıla yakın bir süre dernek olarak yaptılar. GEDOSK 2023 yılında spor kulübü tescilini yaparak federasyona bağlı bir spor kulübü statüsüne geçti. Ve biraz daha fazla dağlara yöneldiler, 2023'e kadar dernek statüsündeydiler. Faaller ve ülkemizdeki tüm dağlara tırmanışa gidiyorlar.

Tabii Kocaeli'de dağcılık sporunun başlangıcı için ilk insan kaynağı neresi diyecek olursak, Kocaeli Üniversitesi dememiz gerekir. Hepimiz dağcılığa Kocaeli Üniversitesinde öğrenci iken başladık. 1997-1998 öğretim yılında Kocaeli Üniversitesi Dağcılık ve Doğa Sporları Öğrenci Kulübü kuruldu. Bu oluşum dağcılık sporunun öğrenci kulübü ayağı, bir spor kulübü değil ama bir öğrenci kulübü. Yani tarihsel açıdan iyi kategorize etmek lazım. Bu Kocaeli Üniversitesi Dağcılık Kulübünün ilk kampı; Kartepe Mollayakup Yaylasında yapılan kamptır. İlk başkanımız bir kız öğrenci olan Onur Sarıışık'tır. Kocaeli Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulunda kurulmuştur. Bende kurucularından biriyim, Prof Dr. Levent ATALI'da kurucularından biridir. Öğrenci kulübümüzün kuruluşunda büyük emeği olan ve o dönem KOÜ Spor Kültür Daire Başkanlığında görevli Aykut ÇETİNASLAN hocamız öğrenci kulübü danışman hocası idi. Ben izcilikten, dağcılık sporuna geçiş yaptım. Doğa sporları dağcılık hayatıma yani izcilikle başladım. Okulun bahçesinde otururken bir gün Levent ATALI geldi. Dedi ki KOÜDAK, Kocaeli Üniversitesi Dağcılık ve Doğa Sporları Kulübü kuracağız, ne diyorsun? Tamam olur, dedim. O günden bugüne Kocaeli Üniversitesi çatısı altından yüzlerde dağcı yetişti. Ve şu an oldukça aktif bir şekilde devam ediyor.

Dağcılıkta sporunun eskiden öncüsü, lokomotifi üniversite öğrenci kulüpleri idi. Artık Türkiye'de dağcılık sporunun lokomotifi Türkiye Dağcılık Federasyonuna bağlı resmi spor kulüpleri. Ülkemizde 500'e yakın dağcılık branşında tescilli spor kulübü mevcut. Şuan dağcılık branşında amatör spor kulüpleri yaygın ve güçlüler bu sporu rahatlıkla yapılabiliniyor. Günümüze kadar Kocaeli'de görev almış dağcılık ilk temsilcimizi sayacak olursak. Faruk Ertunç, ilk dağcılık il temsilcimiz, 1992-2004 yılları arasında göre yaptı. Değerli bir fotoğraf sanatçısı idi kendisi, Allah rahmet eylesin. 2004'ten 2008'e kadar Aykut Çetin bu görevi yürüttü. 2008-2010 yılları arası Cem KABA'ydı. 2012-2016 yılları arası ben Mehmet DEMİR dağcılık il temsilciliğini yürüttüm. 2016'dan bu yana da Sinan FAKİR hocamız bu

görevi başarı ile yürütüyor. Şuan bizim başladığımız zaman göre dağcılık sporu ile ugraşmak daha kolay ve erişilebilir. Dağcılık kulübü bulmak daha kolay. Bugüne kadar ilimizin çıkardığı başta bizler olmak üzere onlarca sporcu yurt içi ve yurt dışında yüzlerce dağ tırmanış yaptı ve yapıyor. 2000'lerin başında ilimizde kulüpleşmede sıkıntı vardı. Federayonun dağ ve tırmanış faaliyetlerinde sporcular için kontejyan sınırı vardı. Bu durum başta ben olmak üzere tırmanış yapmak isteyenler için büyük bir aşılması gereken problem olmuştu. Tabi bunu en önemli sebebi de ilimizde dağcılık branşında antrenör olmaması idi. O yıllarda Türkiye'de 15-20 civarı antrenör /dağcılık eğitmeni mevcuttu. Dağcılık branşında antrenörler, o zamanlar dağcılık eğitmeni olarak geçerdi. Spesifik bir spor dalı olduğu için o günlerde dağcılık malzemesine ulaşmakta, bulmakta çok zordu. Pahalı bir spor dalı idi. Halada öyle sayılır. Ben Kocaeili'nin sporcu lisans numarası 00001 olan ilk sporcusuyum. İlk Dağcılık Eğitmeni ve Antrenörüyüm. Aynı zamanda Türkiyedeki ilk 12 spor tırmanış antrenöründen biriyim. Kocaeli'deki kulüp ve antrenör açığını kapatman için büyük mücadele verdim. Gölcük Depremi'nde Türkiye Dağcılık Federasyonu olarak bir arama kurtarma ekibimiz vardı. İlgili fotoğraftaki şuradaki kişi benim. O dönemlerde Türkiye Dağcılık Federasyonu Başkanımız Alaattin Karaca; dağcılık sporuna katkısı büyüktür. Hem Türk dağcılığına hem Kocaeli'de dağcılığın gelişimine önem ve destek verdi. Dağcılık kulübü kurmamızda ve şubeleşmemizde yanımızda oldu. Sakarya Üniversitesinden Murat ŞEN hocamızı yönlendirdi.

17 Ağustos Gölcük depremi ile beraber ülkemizde gönüllü Arama-Kurtarma Ekipleri kurulması süreci başladı. O zaman ben BESYÖ son sınıf öğrencisiyim. Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulu'nda okul başkanı ve BESYÖ Öğrenci Kulübünde ikinci başkanlık yapıyorum. Yüksek okul müdürümüz Prof. Dr. Aydın ÖZBEK'in dostu olan diş hekimi Sadık BAMAÇ eski futbol il temsilcisi kendisi Kocaeli Yüksek Öğrenim Derneği çatısı altında KYÖD Arama – Kurtarma Birimini kurma fikri var. Ve arama-kurtarma yorulmak bilmeyen güçlü ve kanı kaynayan gençler olarak bizlerle birlikte bu ekibi kurmak istediğini söyledi. Nejat Ferhatoğlu, Tolga Taneli, ben ve arkadaşlarımız ile KYÖD Arama ve Kurtarma birimi kurduk. Bu şüreci niye anlatıyorum, bu süreç ilk spor kulübü denememizin doğmasına vesile oldu. KODOSK - Kocaeli Doğa Sporları Kulübü Derneğini dağcılık sporunu, amatör bir spor kulübü çatısı altında yapabilmek için Sadık BAMAÇ abimizin Demiryolu caddesindeki diş hekimliği muaniyesinde kurduk. Üniversiteyi yeni bitirmiş genç öğretmeler ve sporcular olarak bizlerin amatör spor kulübüne ihtiyacımız vardı ve KYÖD Arama-Kurtamra ekibinden 10-15 civarı arkadaşımızın desteği ile kulübümüzü kurdum. 2001 Aralık ayında ben o dönem Derince Kaşkal Polis Karakolunda olan dernekler birimine kuruluş dosyalarını bizzat elim'le teslim etti. Ve 16 aylık vatani görevimi yapmak üzere yedek subay olarak askere gittim.

2002 ve 2003'ün Mart ayına kadar askerlik görevimizi yaptık. Bu süreçte yeni kurup gittiğimiz kulüpten iki yıl uzak kalmak birçok şeyi değiştirmişti. İnsanlarda değişmişti, bizim spora bakış açımız ile yeni insanların katılımı ile dernekteki fikirler ve bize bakış açısıda farklılaşmıştı. Ve KODOSK'tan yoptuk. Sonra yine Türkiye Dağcılık Federasyonu Başkanımız Alaattin Karaca'ya ildeki bu tip sıkıntılarımızı anlattık. Kocaeli'nin aslında branş tescili yapılmış ilk dağcılık kulübü bir semt takımıdır. Acilen spor kulübüne ihtiyacımız olduğu için zaman kazanmak adına Üçyol Doğu Spor Kulübünde branşı açılam dedik. Sakarya Üniversitesi'nden Murat Şen, o zamanlar federasyonda as başkan ve dağcılık eğitmeni. Başkanımız Alaattin hocamdan rica ettim. Dedim bize bir antrenör lazım. Dağcılık branşı olan kulüp açmamız lazım. Ağrı Dağı tırmanışı var yakın bir tarihte ona katılacağız. O sırada Kocaeli Dağcılık ve Doğa Sporları Kulübünün kuruluşu sürecine yeni başlamışız. Ama kuruluş süresi tırmanışa yetişmiyor yani. Ağrı Dağı tırmanışına başvuru yapacağız lisans çıkaracak kulüp yok. Sakarya Üniversitesi'nde öğretim görevlisi Murat ŞEN hocamızın antrenörlüğünde Üçyol Doğu Spor Kulübünde Dağcılık Branşını açtık. Kocaeli'de Dağcılık Spor Dalında ilk branş tescili yapılmış olan kulüptür. Sonra, Ağrı Dağı tırmanışına gittik. 5-6 yıl kadar bir semtin futbol takımı olan Üçyol Doğu Spor'da dağcılık branşı devam etti. Bu süreçte Ağim Deşat ve Nejat Ferhatoğlu'nun katkısı büyüktür.

Sonra Kocaeli Dağcılık Doğa Sporları İhtisas Kulübünü'nı aynı yıllarda 2004'te kurduk. Cumhuriyet parkındaki ilimizin en iyi dondurmalarını yapan SÜTTEN'in sahibi, eski henbolcu, Ara Güler'in öğrencisi, fotoğraf sanatçısı Osman DEMİR, ilimizin önemli futbol adamlarından olan ve iyi bir dalgıç olan Nejat FERHATOĞULU, yine üniversite arkadaşım Sualtı Sporlarında önemli bir isim Canan ORUÇ, eski basketbolcu ve yüzme antrenörü Tolga TANELİ ile beraber Kocaeli Dağcılık ve Doğa Sporları İhtisas Spor Kulübünü kurduk.

Kocaeli'nin müstakil adında ilk dağcılık geçen tescilli, resmi spor kulübüdür.

Uzun yıllar sonmra Yeni çıkan spor yasa ile birlikte ihtisas kulüplerine çok ağır maddeler koyulunca adımızı değiştirdik. Kocaeli Dağcılık Doğa Sporları Spor Kulübü olarak adını yeniledik. İhtisası çıkardık. Birçok milli sporcumuz oldu. Şu an 120’ye yakın lisanslı faal sporcumuz var. Sporcularımız ile ilimizde en çok tırmanış yaptığmız yer Ballıkayalar tabii ki. Bizim antreman sahamız. Ballıkayalar Kocaeli Büyükşehir Belediyesinin yönetiminde bu aralar. Bu bölge ülkemizin dağcılğı için çok önemli. Ballıkayalara ilimideki dağcılığın ve dağ turizmin gelişmesi için yatırım yapılması ve ilgi gössterilmesi gerekli. Bazen anlasızca sporcuların tırmanış alanlarına girişinin engellendiği, yasaklandığı oluyor. Milli Parklar Genel Müdürlüğü’yle ve yerel yetkililerle görüşme sonucu buraya lisanslı dağcıların girişini sağladık. Türkiyenin en iyi tırmanıcılarının bir araya geldiği ballkıkayaların kıymeti bilimeli yasaklayıcı değil, yapıcı ve bu sporu geliştirici bir yaklaşım çok önemli. Emre Altıparlak, 60 yaşında kulübümüzün sporcusu ve Türkiye’nin kaya tırmanışı alaında bir duayendir. Bizim kulübümüzde olması büyük bir onur kendisi çok iyi tırmanıcı. Türkiye’nin iyi tırmanıcılarından biri. Tanju, Kocaeli Kartepe ilçesinde bir spor lisesinde beden eğitimi ve spor öğretmeni. Bu yaz hemen hemen Türkiye’deki bütün zorul kaya duvarları çıktı. İsmail Satılmış Gebzede yaşıyor. Türkiye’nin en iyi tırmanıcıları arkadaşlarımız, ilimizin sporcuları. Burada Ballıkayaların spor tırmanış merkezine çevrilmesi için yatırım yapılması önemli ve değerli. Kocaeli Büyükşehir Belediyesi ile iki sene üst üste Ballıkayalar’da 2022 ve 2023 yıllarında Kaya Tırmanışı Festivali Şenliği yarışları yaptık. Büyükşehir Belediyesindeki görev dağılımındaki organizasyon değişikliği nedeni ile bu yarışlara 2 yıl ara verildi. Devam etmesi ilimiz açısından çok önemli. Çünkü ülkedeki tüm spor tırmanış seveler, tırmanış festivalini önemsiyor ve bekliyor. Burda anlatılacak dağcılık adına çok şey var, atladığım unuttuğum, hızlı geçtiğim konular ve insanlar olabilir, varsa beni affetsin. Beni sabırla dinlediniz teşekkür ederim.

Dr. Cem KABA: Oturum Başkanı

Evet çok teşekkür ediyoruz Mehmet Demir'e. Mehmet Bey hakikaten çok uzun yıllardır, üniversite yıllarından beri sahada olan, alanda olan, dağcılık adına, doğa sporları adına ilimize katkıları olan ve her zaman bu işin peşinde koşturup emeğini harcayan, zamanını harcayan, kaynaklarını bunun için kullanan kıymetli bir dağcı arkadaşımız. Ve bu güzel sunum için de teşekkür ediyoruz. Çok sağ olasın Mehmet Bey. Evet, şimdi gelelim biraz benim de tutkum olan iki tekere, motor sporlarına doğru. Çünkü biliyorsunuz Lani Lynn Vale diye bir Texaslı Amerikalı yazar var. O diyor ki: Dört teker vücudunuzu taşır ama iki teker ruhunuzu taşır. Bisiklet için de söyleyecektim. Bu sadece motosiklet için söylenmiş bir şey değildir. Aynı zamanda bisiklet için de söylenmiş bir cümledir aslında. Şimdi yavaş yavaş Osman Şengül'e dönelim. O bize anlatsın. Kocaeli ilindeki doğa sporları başlığı altında motor sporları nasıl gelişiyor ya da nasıl gelişti? Senin gözlemlerin neler? ATV'den Enduro'ya geçiş yaptın. Senden dinlemek isteriz Osman Bey. Buyurun.

Osman ŞENGÜL- Motor Sporları / 2017 ATV S1 Şampiyonu

Öncelikle merhabalar herkese. Bu sempozyuma normalde ben katılmayacaktım. Kulübümüzün Başkanı Mevlüt Kolay katılacaktı. Fakat zaman ve tarih kısıtlaması nedeniyle kendisi şu anda İspanya'da ve Uluslararası Motosiklet Motor Sporları Federasyonunun düzenlemiş olduğu, Motomini Şampiyonası'nda yarışan genç sporcu arkadaşlarınıza destek olmak niteliğinde orada bulunuyor. Kendisinin de çok selamlarını getirdim sizlere. Motorsiklet denince aslında ilk başta böyle doğayla ne alaka diyebiliyoruz. Ama biz hem kulüp olarak hem de kendi içimizde bireysel sporcular olarak, yolun dışından gelen off-road dediğimiz kısımdan geliyoruz ve kulübümüzün aslında en büyük temelini oluşturan temel taşları ortak noktası doğadan geliyor. Şöyle diyebilirim; bu spora adım atmış kişiler, öncelikle ilk olarak amatör düzeyde kendine bir motosiklet alıp işte ben dağlarda bayırlarda gezeyim serüveniyle başlıyor. Bizim serüvenimiz de kulüp içerisindeki tanışma ve arkadaşlıklarımızla 2010 ve öncesi dağlarda gezintilerle, haftasonu motorumu alayım çıkayım yaylaya bir çilek yiyeyim aynı zamanda gezmiş olayım stresimi atayım serüveniyle başlıyor. Bu amatör serüven, 2010 yılında yine Mevlüt Kolay Başkanımızın öncülüğünde ortalama 20-30 kişiyle beraber bir dernekleşme sürecine gidiyor.

Yaklaşık 2010-2015 yılları arasında bu dernek çatısı altında ayda bir buluşmalarla, hafta sonları gezilerle devam ediyor ve aynı zamanda yine o dönemin mahalle muhtarlıklarıyla yahut işte Kartepe Belediyesi’nin destekleriyle küçük çapta organizasyonlar, mahalli organizasyonlar düzenleniyor, yarışlar düzenleniyor ve bu yarışlar da festival tadında oluyor hafta sonlarına denk geldiği için. Bu şekilde motor sporları aslında doğayla iç içe Kocaeli tarafında ilerlemeye devam ediyor. Ardından kulübümüz Kartepe Motosiklet Kulübü 2015 yılında Türkiye Motosiklet Federasyonunun resmî bir kulübü haline geliyor. İsmiyle birlikte tescilleniyor. Ardından burada kulüp olarak ve kulübün sporcuları olarak başarılar yavaş yavaş, ardı ardına gelmeye başlıyor. 2015’te kulüp tescillendikten sonra 2016 ve 2017 sezonlarında hem motosiklet tarafında, Enduro tarafında hem de ATV tarafında sporcuların başarıları devam ediyor.

Bunların birisi de benim, bir sporcu kardeşiniz olarak 2017-2018 sezonunda şampiyonluklarım var. Haricinde kulüp, 20-25 kişiyle başlamış olduğu bu serüvende sporcu sayısıyla şu anda 2025 yılında aktif 175 lisanslı sporcuya sahip. Bunun en büyük sebeplerinden birisi gerçekten Mevlüt Başkanımızın da büyük emeklerinde yatıyor. Burada mevcutta her branşta ve her sektörde olduğu gibi gelecek çocuklarda. Bunun önemi çok büyük. Mevcutta şu anda bizim 3 yaşından başlayıp yani 65 yaşına kadar, bu yaş aralığında olan sporcularımız var. Ve bu süreçlerde de Kartepe’de Kocaeli’de bir tesis kurduk. 2018 yılında başlayan bu tesisleşme sürecinde, orada zaten düzenlemiş olduğumuz mevcut yarışlarla birlikte iki adet açık pistimiz var. Birisi motocross pisti, birisi süper enduro pisti. Aynı zamanda oradaki engeller değiştirilerek ATV ve enduroya uygun hale getirilip o branşlarda da yarışlar düzenleyebiliyoruz, Motosiklet Federasyonunun çatısı altında. Burada dediğim gibi öncelik aslında çocuklarda. Bir yandan aktif sporcularla kulüp faaliyetlerine devam etme sürecinde ilerlerken aynı zamanda bir enduro ve motocross akademisi kuruldu 2019 yıllarında. O yıllarda önceliğimiz çocuklar oldu. Küçücük, böyle minnacık diyebileceğimiz 50 CC motorlarla başlayıp genç yetenekler yetiştirmeye başladık. Bu yetenekler arasında Kadir Erbay var. İşte Poyraz Boryu var, Berkay Saray var. Bu isimler gerçekten şu an Avrupa’da da yarışan ve güzel başarılar elde etmiş olan arkadaşlar. Haricinde biraz geçmişten günümüze bakış açısına değinmek istiyorum ben açıkçası. Önceden aileler motosiklet deyince; aman aman hani benim çocuğum uzak dursun, bu çok tehlikeli bir alettir, işte Allah korusun bir şey olur, başına bir kaza gelir diyorlardı. Biz bunu kırmaya çalışıyoruz. Tüm motosiklet camiası, iki tekerlekli camiası bunu kırmaya çalışıyor. Ve bu noktada güzel gelişimler de katediyoruz açıkçası. Bunun en güzel örneği, insanların göstermiş olduğu ilgi aslında. İşte haftasonları aileler gelip ya benim işte iki yaşında üç yaşında çocuğum var, ben böyle bir branşla ilgilenmesini istiyorum, diyebiliyor olması, artık motosikletin korkulan bir araç olmaktan çıkıyor

olması bunun çok güzel bir örneği bence. Kulüp olarak da hem Türkiye bazında hem Kocaeli şehrimiz bazında adım adım her zaman çıtayı daha yukarıya koyarak, ilerleterek faaliyetler göstermeye çalışıyoruz açıkçası. Benim anlatacaklarım da bu kadar. Sormak istediğiniz bir şey varsa Cem Hocam, cevaplamak da isterim.

Dr. Cem KABA: Oturum Başkanı

Çok teşekkür ediyoruz. Şimdi sen yarışların heyecanını yaşayan biri olarak, senin örnek aldığın kimse var mı? Mevlüt Bey galiba biraz önden gidiyor size rol model oluşturuyor.

Osman ŞENGÜL: Motor Sporları / 2017 ATV S1 Şampiyonu

Kesinlikle Mevlüt abi zaten gerçekten hem karakter olarak hem normal kişilik karakter olarak hem de bir sportif karakter olarak örnek aldığım isimlerden bir tanesi. Bence bu tür sporlarda yetenek ve çalışmanın yanında en önemli kısım mentalite. Yani ben mentaliteye çok önem veriyorum. Bu nedenle kendisi de çok güçlü bir mentale sahip. Azim, kararlılık, hırs, bu gibi konularda gerçekten örnek alınması gereken bir kişi. Yarışlarda da açıkçası bu çok önemli. Yani rekabetin olduğu her yerde bu önemli aslında. Mental ve zihinsel olarak dayanıklılık göstermediğiniz sürece hiçbir zaman başarı elde edebilme ihtimaliniz olmuyor açıkçası. Bu noktada da yani kendi yarışlarımda o adrenalin gerçekten bambaşka bir seviye. Hatta bağımlılık da yapıyor diyebilirim. Yani yarış içerisinde bir sürü aksilikler olabiliyor; kendi fiziksel tarafınızdan bir engelle karşılaşabiliyorsunuz, altınızda bir araç olduğu için onun mekanik problemleriyle başetmek durumunda kalabiliyorsunuz. Yani şöyle bir örnek verebilirim. Enduro yarışları bizim dağlarda geçiyor. Orada düşüp motosikletin debriyajı kırıldığında, çantamda her zaman bulundurduğum bir kablo bağını alıp o kablo bağıyla debriyajı oraya tutturup ya-

rışa devam edebilme azmi ve hırsı aslında buna güzel bir örnek. Bu tür durumlar başa geldiğinde soğukkanlı davranıp, yığılmayıp azmedip devam edebilmek önemli gerçekten.

Dr. Cem KABA: Oturum Başkanı

Aslında bu söylediğin tüm anahtar cümleleri bir araya topladığında sporun özü ortaya çıkıyor. Sporun insanı güçlendiren, mücadele yeteneğini arttıran, kararlılığını arttıran birçok katkısını burada görmüş oluyoruz. Çok teşekkürler. Motor sporları özelinde belki şunu söyleyebilirim; evet, belki doğa sporları içerisinde doğayla haşır neşir olup biraz da doğayı en fazla kullanan branşlardan bir tanesi enduro jeepler, offroadlar ama bunların da çözümü var. Yani bu tahrip ediyor diye yasaklanacak değil. Sorun şurada, benim Kocaeli bazında gördüğüm hatta Türkiye bazında da hani spor tarihi açısından, branşlar açısından önemli noktalardan biri şu, belki sorun diyebiliriz buna ama şöyle; biz genelde hazırlıklı değiliz. Yani özel sektör ya da talep, her zaman arzdan önce gidiyor. İnsanlar bir şeyler yapmaya başlıyorlar. Bakıyoruz doğa sporlarında biri, yaylanın birine bir bina dikmiş, şekli şemali belli olmayan betondan yapılmış bir bina, sonra yanına başkaları oluşmaya başlamış, yol kenarlarına tesisler yapılıyor. Aslında bunlar gelişmiş ülkelerde daha önceden düzenlenen, planlanan olaylar ve bunun üzerinden hareket ediliyor. Bir konsept üzerinden, bir anlayış üzerinde bu planlamalar yapılıyor. Bizde ise tam tersine, biraz tersten hareket edip arz talebi takip ediyor. Normalde ticarette belki böyle ama bir ülkenin planlanmasında, bir sektörün canlandırılmasında, belki bu işi bilenlerin bilimsel veriler yoluyla planlamayı daha önceden yapması veyahut da gelişmelere göre hareket etmesi daha sağlıklı adımlar atmamıza sebep olur. Çünkü Kocaeli çok aktif bir il, çok enerjik bir il. Herkes bir şeyler yapmak istiyor. Bunun emareleri de öncesinde zaten ortaya çıkıyor. Belki daha öncesinde

bunu planlarsak hem kapasite kullanımını aşmamış oluruz hem sürdürülebilir olur hem de doğa tahribatı en aza indirilmiş olur. Bu gibi düzenlemelerin yapılması önemli diye düşünüyorum. Konuşmacılarımız konuşmalarını bitirdiler. Sizlerden soru cevap bölümünde soruları almak isterim. Soru sormak isteyenler var mı? Buyurun.

Katılımcı:

Motor yarış alanının oradaki insanları nasıl tehdit ettiğini, mahvettiğini ben çok iyi bilirim ama şu anda akıbeti nedir ondan haberim yok. Devam ediyor mu, etmiyor mu?

Osman ŞENGÜL: Motor Sporları / 2017 ATV S1 Şampiyonu

TÜPRAŞ pisti mi Körfez yarış pisti mi? Orası daha çok otomobil sporlarına kayıyor aslında. Onun gürültüsü bile o bölge için yeterli oluyordur muhtemelen. İşte bu yine sizin söylediğiniz şeye geliyor, altyapı kurulmadan… Aslında bu tür sporlar yurtdışında, Avrupa ülkelerine baktığımızda yerleşim yerlerinden çok uzak bölgelere konumlanıp gerçekten rahatsızlık vermeyecek şekilde organize ediliyor. Ama maalesef Türkiye'nin genelinde böyle bir durum yok. Bir şeyler olsun diye anlık olarak karar alınıp o bölge boşsa o anda yapılabiliyor maalesef.

Dr. Cem KABA: Oturum Başkanı

Ben değerli katılımcılarımıza plaketlerini ve belgelerini vermek istiyorum. Şimdi İsmail Bey ile başlamıştık. Bu sefer tersten gidelim ve Osman Bey ile başlayalım. Ben ön tarafa alabilir miyim Osman Bey seni? Çok teşekkür ederim. Katılımlarınız için herkese teşekkür ediyoruz. Ayağınıza sağlık. Çok teşekkürler. Sanıyorum dışarıda küçük ikramlar ve içecek ikramı var. Orada sohbetimize devam edelim. Çok teşekkürler.

KOCAELİ'DE SU SPORLARI TARİHİ

Dr. Öğr. Üyesi Utku GÖNENER: Oturum Başkanı

Sayın katılımcılar herkese merhaba, günaydın. Uluslararası Spor Tarihi Sempozyumu çerçevesinde yapılan Kocaeli'de Su Sporları Tarihi Paneli'ne hepiniz hoş geldiniz. Önce kendimi tanıtayım sizlere. Ben Doktor Öğretim Üyesi Utku Gönener. Kocaeli Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesinde öğretim üyesiyim ve dekan yardımcısıyım. Su Sporları Tarihi Paneli'nde yer almanın aslında benim açımdan önemli olan noktalarından biri de ben eski bir millî yelkenciyim. 1997 yılından 2007 yılına kadar İzmit Yelken Kulübü'nde aktif sporcu olarak hayatımı sürdürdüm. 2007 yılında da Fenerbahçe'ye transfer oldum. Su sporları tarihine hakimim. Bu noktalar benim için çok kıymetli. Bugün sizlerle birlikte güzel bir panel geçireceğimizi umuyorum.

Çok kıymetli üç konuşmacımız var. Onları takdim etmek istiyorum sizlere. Önce pozitif ayrımcılık yaparak Işıl Hanım'dan başlamak istiyorum. Işıl Bozca Hanımefendi'yi davet ediyorum. Hoş geldiniz Işıl Hanım. Prof. Dr. Feridun Vural Beyefendi'yi takdim ediyorum. Ümmet Subaşı Beyefendi'yi takdim ediyorum. Müsaade ederseniz önce Işıl Hanım'dan ben kısaca bahsetmek isterim. Tabii ayrıntılı bilgileri Işıl Hanım'dan öğreneceğiz. Eğer hata olursa lütfen düzeltin beni. Bir rahatsızlık sebebiyle yüzme ile tanışıyorsunuz küçük yaşta. Ondan sonra bu iş bir kariyere dönüşüyor aslında. Şu anda Işıl Bozca Spor Merkezi'nin de yürütücülüğünü ve Yürütme Kurulu Başkanlığı yapıyorsunuz.

Feridun Bey, Yelken Kulübü Başkanlarımızdan, Bayramoğlu Yelken Kulübü Başkanımız. Uzun yıllardır yine Kocaeli'de yelken sporuna hizmet etmekte. Ümmet Hocamız da eski Hereke Sümer Spor Kulübünün sporcularından biri ve şu anda Kocaeli Sümer Spor Kulübünün de antrenörlüğünü yürütmekte. Ayrıca Türkiye Kürek Federasyonu Teknik Kurul Başkanlığı üyeliğini de yürütmüş bulunmakta. Yine öncelikle Işıl Hanım'dan başlamak istiyorum. Işıl Hanım hoş geldiniz tekrar.

Işıl BOZCA: Yüzme, Antrenör

Bu nazik davetiniz için ben çok teşekkür ediyorum.

Dr. Öğr. Üyesi Utku GÖNENER: Oturum Başkanı

Rica ederim, ayağınıza sağlık. Öncelikle az önce başladığım ve verdiğim örnekten ilerlemeyi istiyorum. Çünkü önemli bir konu. Sağlığın spor noktası. Ondan sonra tabii Feridun Hocama sözü vereceğim. Sağlık noktasında zaten büyüğümüz, kendisi çok daha kıymetli bilgiler de verecek. Nasıl başladı bu kariyer?

Işıl BOZCA: Yüzme, Antrenör

Öncelikle herkese günaydın diyorum. Bu güzel cumartesi günü bizleri dinlemek için burada olduğunuz için çok teşekkür ediyorum hepinize. Ben Işıl Bozca. 1980 İzmit doğumluyum. İzmit kızıyım aslında. 9 yaşında MS soru işaretli bir hastalıkla tanışıyorum. O dönem tabii takdir edersiniz çok eski yani bundan yaklaşık 39 sene önceden falan bahsediyoruz. Dolayısıyla Kocaeli'de de çok bilinen bir hastalık değil. İstanbul'da bir doktorla tanışıyoruz ve anneme şunu söylüyor. Bu çocuğun yüzmesi gerekiyor, diyor. Biz de Kocaeli'ye hemen geri dönüyoruz. O zamanlar şu anda yıkılan İsmet Paşa Stadyumu'nun orada bir yüzme havuzumuz var, Gençlik ve Spor Bakanlığımızın. Orada spora başlıyorum. Yüzme sporuyla tanışıyorum. Sporculuk hayatım devam ederken yüzmeyle başladım. Daha sonra sualtı hokeyi ve monopalet yapıyorum. Kocaeli'deki ilk monopaletçi ve ilk sualtı hokeycisi de benim Hocam. Devam ederken 17 yaşında artık ben bu işi biraz da kariyere döndürmek istiyorum diyorum. Yardımcı antrenörlük yapmaya başlıyorum. Daha sonra sağlığımı tabii kazanırken bir bakıyorum ki yolum artık yüzmeden geçiyor. Neden diyorum diğer insanlara da bunu aktarmayayım. Birkaç farklı kulüpte çalıştıktan sonra 2000 yılından itibaren kendi kulübümüzü kuruyoruz. İşte 20 yaşında bir kulüp kurmuş olarak yolumuza devam ediyoruz. Eşim, hayat arkadaşım aynı zamanda, beraber yönetiyoruz bu işi. Yaklaşık şu anda 25 senelik bir kulübümümüz var Kocaeli Yüzme Kulübü adını taşıyan. Şu anda işte ortalama 80 bin çocuğu bulduk sayı olarak. Çünkü bu sene artık 25. yılındayız Kocaeli Yüzme Kulübü'nün. 85 tane Millî Takım sporcumuz oldu. İşte kırılamayan bir sürü rekorumuz, Dünya ve Avrupa şampiyonalarımız oldu. Yani şöyle toparlamak gerekirse; MS yolculuğunda sporla başlayan, daha sonra kariyere dönen ve beni sağlığıma kavuşturan ve daha sonra binlerce insanın da sağlığına kavuşması noktasında, Kocaeli Yüzme Kulübü 2015 yılında bir tesisleşme planı içerisine geçiyor. Ve ondan sonra Derince 60 Evler'de bir yüzme havuzu yapıyoruz. Ben bütün bilgi birikimimi artık oradaki insanlara aktarıyorum. Hem kulüp olarak yolumuza devam ediyoruz, performans olarak yüksek performans yapıyoruz; hem de Işıl Bozca Spor Merkezi adı altında hizmet sektöründe herkese hizmet ediyoruz. Ama MS hastaları gerçekten çok faydalanıyorlar bu işten. Çünkü yüzme, MS soru işaretli de olsa kesin tanı da olsa doktorların kesinlikle yönlendirdiği spor dallarından bir tanesi. Yüzme Hocam da burada, belki o da destekleyecektir. Ben şu anda yaklaşık 20 senedir tedavi görmüyorum. Yani sporla, yüzme ile tanışmamın ardından çok yol kat ettim. Normalde baktığınızda belki görürsünüz; MS hastaları çok gözle görür farklılıklar gösterebilir, yürümede, denge problemlerinde. Allah'a şükür 9 yaşında doğru bir müdahale, bir annenin bir çocuğun hayatını ne

kadar değiştirebileceği noktasında aldığı doğru bir karar, doğru hocalarla tanışma ve yolum, şu anda sizinle burada bu hikâye anlatmakla başlıyor. Benim için de çok keyifli aslında. İnsanlara bunu aktarıyor olmak. Ben de sizin gibiydim. Bakın hastaydım ama şu an iyiyim. İşte, MS hastaları doğum yapamaz diyorlar; benim iki tane çocuğum var. Normal hayatıma devam ediyorum. 20 senedir hiç ilaç kullanmıyorum. Sağlığım çok yerinde. Her şey çok güzel. Artık 46 yaşındayım ve şey diyebiliyorum keyifle; ben artık hayatın keyif kısmındayım diyebiliyorum. Bir sürü sporcumuz oldu. Bir sürü mili takım sporcumuz oldu. Ben kariyer olarak, tatmin olacak birçok şey yaptığımı düşünüyorum. O yüzden de artık ikinci hayatımda, bu işin keyif kısmındayım demeyi kendime layık görüyorum Hocam.

Dr. Öğr. Üyesi Utku GÖNENER: Oturum Başkanı

Çok net bir özet oldu. Ama ben tabii bu kadarla yetinmeyeceğim. Aslında su sporlarına şöyle bir şey söylemek isterim. Su sporları aslında yüzme, kürek, yelken; bu branşlar böyle bir nevi kardeş branşlar. Çünkü suyun aslında ne kadar keyifli bir şey olduğunu biliyoruz su sporlarında. Ama aslında çok ciddi zorlukları da var. Hiçbir zaman malzemenizi alıp, futbol gibi, basketbol gibi veya salon sporları gibi gidip de antrenmanınızı yapıp çıkamıyorsunuz. Öyle bir zorluğu var. O yüzden birçok kulüpte, özellikle Fenerbahçe, Galatasaray gibi birçok branşları içerisinde barındıran kulüplerde mutlaka kürekten, yüzmeden, yelkenden sporcuların mutlaka tanışıklıkları, arkadaşlıkları olur. Hatta Ümit Hocam da az önce sağolsun bir selam getirdi. Bir örnektir bu mesela. Bize kürek sporcusu abilerimizden selamlar geldi. Onlara da buradan selamlar olsun. Şöyle ki, Kocaeli'deki yüzme branşının gelişme sürecini ben de aslında çok iyi biliyorum; tarihini, yüzme tarihini Kocaeli'deki ama; siz özellikle son 20 yıl özelinde bakarsak hem kulüplerin gelişimi, yüzme branşına kulüplerin yaklaşımı, ayrıca velilerin yüzme branşına göre bakış açısı… Son 20 yılda nasıl gelişti? Geliştiğini biliyoruz ama bu gelişme sürecinde sizin yaşadığınız zorluklar neydi ya da sizin velilere yapmış olduğunuz yönlendirmeler neydi? Velilerde en çok ne değişikliği gördünüz? Yani olaya maddi bakış açısından mı değişik gördünüz velilerde, yoksa olayın sportif başarısı açısından mı gördünüz? Bununla ilgili biraz bilgi aktarır mısınız?

Işıl BOZCA: Yüzme, Antrenör

Hemen şöyle söyleyeyim. 1989 yılında yapılmış olan bir havuzumuz var, İsmet Paşa Stadyumu'nun yanındaki havuz. Çok eski bir havuzdu ama çok şampiyon çıkardı. Biz o zamanlar mayıs ayında yüzmeye başlayıp eylül ayında bitirirdik Hocam. Yani kışın yüzme sporu gibi bir spor Kocaeli'de yapılamaz durumdaydı. Sonra işte 1999 yılında daha sonra Kocaeli Üniversitesinin devreye girmesiyle, antrenörlük bölümlerimizin açılması ile çok daha bilimsel bir noktaya taşındı.

Kulüplerimiz hayata geçmeye başladı ve ondan sonra, aslında 2000 diyebiliriz Kocaeli'deki sportif başarının sıçramasını yüzme anlamında, 2000 gibi söyleye-

biliriz. Sonra çok ciddi bir ivme kat etti. Önümüze baktığımızda 60'ın üzerinde kâğıt üzerinde kulübümüz var. 30 tane de akredite olmuş yarışa giren kulübümüz var. Her ilçemizde havuzumuz var. Yani şöyle biz 3 ay yüzebiliyorken tek bir tane havuzumuz varken, şu an her ilçede belediyelerimizin nezaretinde bir tane havuzumuz var. Daha sonra Gençlik ve Spor Bakanlığımızın havuzları var. Özel işletmeler, bizim gibi özel işletmeler var. Yani hemen hemen her ilçede en az bir havuz olacak şekilde… 60 tane kulüp Kocaeli'yi kapsayacak şekilde çok ciddi bir büyüme söz konusu.

İnsanlar çocuklarını artık 3-5 yaşından itibaren ellerinden tutup önce güvenlik için; yani tatile gittiğimizde çocuğum yüzsün, havuza düşerse Allah korusun bir şey olmasın dediği için, yüzümeye getiriyor. Ama daha sonra faydalarını gördüğünde, ki yüzmenin faydalarını konuşsak çok gerçekten uzun biliyorsunuz, çocuklarımıza faydalı olsun diye başlıyorlar. Ondan sonra oradan alıyorlar. Biz hatta şunu öneriyoruz yüzme kulüpleri olarak; 12-13 yaşına kadar mutlaka yüzme sporuyla ilgilenin diyoruz. Çünkü Hocam da diyor, Mehmet Hocamla da sohbet ediyoruz. Bizde de 12-13 yaşından sonra sporcu lazım. 12-13 yaşına kadar bu çocuk ne yapacak? Sokakta mı kalacak? Bir şekilde temel bir altyapının oluşması gerekiyor değil mi Hocam? Yüzme sporu da bunu oluşturabilecek en sağlam temel. Artık her ilçede havuz var. Özel işletmeler var. Çok doğru kulüpler var. Çok doğru adresler var. Artık bu iş üniversitede taçlandırılarak çok bilimsel noktada yapıldığı için, insanlar çocuklarını ellerinden tutup rahatlıkla kulüplere götürebiliyorlar. Gerçekten bugün şimdi çıkalım bütün otel havuzları dahil, site havuzları dahil, gidelim, mutlaka bir eğitimle karşılaşırsınız. Bence şu an Kocaeli'de en ciddi spor okulları yoğunluğu bence yüzme havuzlarında yaşanıyor. Yani ben mesela sabah tesisten geldim; 08.00-09.00 civarında tıklım tıklım doluydu. Hem burada reklamımızı yapmış olalım Hocam. Yani tercih ediliyoruz da diyelim. Ama gerçekten yüzme sporuna ilgi çok. İnsanlar da çocuklarının yüzme sporundan aldıklarını görünce… Yani siz 4-5 yaşında götürmeye başladınız, bir bakıyorsunuz çocuğunuzun fiziği gelişmiş, işte kendine güveni farklılaşıyor, beslenme düzeni değişiyor. Bakıyorsunuz hiperaktivitesi azalıyor. İşte beslenme bozukluğu varsa çünkü yüzme gerçekten tam bir dengeleyici, çok ortada yer alan bir spordalı. 11-12-13 yaşına kadar yaptık ama çocuk yüksek performans yapmak istemiyor. Biz de diyoruz ki çocuk yüksek performans yapmak istemiyorsa. Ne yapmak istiyorsunuz? Ben kürek çekmek istiyorum diyor. Birisi diyor ki boks yapmak istiyorum, birisi diyor ki işte sualtı hokeyine geçmek istiyorum, birisi monopalet yapmak istiyorum. Şimdi bir çocuğun hiç spor yapmadan, 13-14 yaşında biliyorsunuz bir spora başlaması çok zor. Ama altyapısı ne kadar kuvvetli olursa gittiği her spor dalında hemen teknik taktiği öğrenerek bakıyorsunuz… Zaten gelişim tamamlanmış. Üstüne ne koyarsanız böyle yüksek bir verim olabiliyor. O yüzden mutlaka 4-5 yaşını geçmeden mutlaka her anne baba çocuğunu sporla tanıştırmalı. Ama ciddi anlamda tanıştırılıyor. Çok ciddi talep görüyoruz. Talep edemeyen aileler de belediyeler nezdinde olsun getirip bir şekilde suyla tanıştırılıyor. Çok ciddi projeler var. Ben 3 ay yüzen bir çocukta şu an 12 ay boyunca yüzen bir yüzme gelişimine şahidim. Her hafta sonu Kocaeli'de bir sürü yarış oluyor. Çok ciddi

anlamda bir ivme katedildi. Ben kendi spor dalıma baktığımda, tesis anlamında, başarı anlamında, sporcu anlamında, insanların bu işe gösterdiği özen anlamında %100'den çok daha fazla bir hem ilgi olduğunu hem ilginin karşılığını verebilecek kadar da sonuç olduğunu gözlemlemiş biriyim. O yüzden bence sonuç iyi. Bazen şöyle bir soru gelebiliyor. Ya Hocam bu kadar iyi ama biz olimpiyatlarda niye yokuz. Çok derin bu konu Hocam. Çünkü bunun üzerinde saatlerce konuşmamız gerekir. Oralara çok gitmeden bizim en başta çocukları sağlıklı bir şekilde spora yönlendirmemiz, sporun içinde tutmamız, daha sonra bu çocuğun sevdiği branşı birlikte seçmemiz, aile olarak destek olmamız gerek. Yani çünkü anne baba desteği olmadan, çocuğa git topla şurada oyna diyebiliyorsunuz ama al mayonu git yüz diyemiyorsunuz. Bu bir aile sporu ve gerçekten zor bir aile sporu. Yani mesela sabah 05.00.'te performans sporcularımız 05.00 ile 07.00 arası antrenman yaptı. Öğlen kara antrenmanlarını yapıyorlar. Akşam yüzüyorlar. Bir çocuk 6 saat yüzüyor. Aslında genel olarak baktığında iyi bir birey yetiştirmek hem kolay hem zor. Şimdi spor ile yoğrulan şu gencecik çocuklarımız da burada. Spor ile yoğrulan 5 yaşından itibaren hayatın içerisinde okula gitmekle birlikte hep spor yapmayı böyle şey edinmiş yani kural gibi edinmiş bir çocuk, ileride büyüdüğü zaman 30 yaşında ne yapacak? Evde oturup dizi izlemeyecek. Arkadaşlarla kafede tabii ki gezecek ama sadece bunları yapmayacak. Ne yapacak? Ben spor yapmalıyım diyecek. Performans yapmayacak ama işte master olarak haftada 4 gün yüzecek, 3 gün spora gidecek. Belki gidecek arkadaşlarıyla bir veteran basketbol takımı kuracak ve spora devam edecek. İnanın çevremde arkadaşlarım da hepimiz öyle. Buradaki herkes de aynı şeyi söyleyecektir. İnanın hiç kötü insanlar yok. Ben bazen böyle sahile falan gidiyorum. Böyle garip garip tipler görüyorum. Bunlar nerede yaşıyor acaba diyorum. Çünkü benim yaşadığım ortamda böyle insanlar yok. Çocuklarımızın ortamlarında da yok. Aslında çok basit bir şey. Çocuğu okula giderken spor ile tanıştırıyorsunuz. Spor onun hayatının merkezinde bir yer ediniyor. Hem sağlıklı büyüyor. Hem çevresini ona göre oluşturuyor. Hem işte kalp yapısından, akciğer yapısından, kan dolaşımından... Ben canlı bir örneğim; 40 sene öncesinin tıbbının değiştirdiği, dönüştürdüğü bir çocuğum Hocam. 40 sene önce buradaki nöroloji uzmanları hastalığı bilmiyordu. Yani böyle düşünelim. Şu an her şey bu kadar gelişmişken insanların yapacağı tek şey çocuklara biraz zaman ayırmak. Ama velilere çok iş düşüyor. Çok kolay değil. Ama gerçekten bir tablet vermekten daha kolay olabilir. Ben o yüzden ileride iyi bir kürekçi, iyi bir basketbolcu, iyi bir voleybolcu olmak istiyorlarsa altyapılarının mutlaka yüzme olmasını özellikle önemsiyorum. Mesela katılımcılar arasında bir tane sporcum var Suha. Gerçekte onu gösterince benim yaşım ortaya çıkıyor ama düşünsenize ben onu 5 yaşındayken yüzdürdüm mesela. Şimdi o da bir yüzme antrenörü hem bir kürek antrenörü Hocamla birlikte çalışıyor. Ben bakınca gurur duyuyorum. Çünkü bu çocuklar gerçekten iyi çocuklar. Yani böyle oturup sohbet edebileceğiniz, hayatlarından feyz alabileceğiniz, derli toplu çocuklar. Ben sporun katkılarını sağlık açısından kendim gördüm. 80 bin tane çocukla çalıştık. Kulüpte hala aktif olarak devam ediyoruz. O insanların çocuklarına kattıklarını gördüm. Hatta insanlar bile sosyalleşiyorlar. Yani bir spor ortamının, bir spor ailesinin bir insana kaybettirdiği hiçbir şey yok. Belki biraz veliler para harcayabilirler bu işe. Onun

dışında Hocam, gerçekten kazanım, kazanım, kazanım. Hiç kaybetme yok. Bu böyle inanılmaz tek taraflı bir şey. Ve çocuğunuza bir sağlık hediye ediyorsunuz, çocuğunuza güzel bir gelecek hediye ediyorsunuz. Çocuğunuza güzel bir ortam hediye ediyorsunuz. Çocuğunuza gerçekten böyle harikulade bir evlat olarak yetiştiriyorsunuz. Hocam sizle de tanıştık. Yani genceciksiniz maşallah ne kadar güzel bakın. Çok güzel bir iş yapıyorsunuz. Ben böyle spor yapan, sporu yöneten, sporun içinde olan, sporla beslenen insanların hep böyle bir pozitif ışığının olduğunu düşünüyorum. O böyle kötü enerjiyi bırakıyoruz ya. Ben her zaman şey diyorum; gelin, havuzumuza negatif enerjinizi boşaltın. Boşaltın, yenilenerek gidin diyorum. Çünkü suyun gerçekten iyileştirici bir gücü var. Biz başlayalım. Hocamlar devam etsinler. Siz de üniversite boyutunda taçlandırın Hocam. Aslında böyle düşünüyorum ama başlamak çok önemli. Başladığı zaman sonu geliyor zaten.

Dr. Öğr. Üyesi Utku GÖNENER: Oturum Başkanı

Şöyle, siz 2000'li yıllardaki yüzmenin nasıl geliştiğiyle ilgili örnek verdiniz. Oradan ben de bir şey anlatacağım. Ondan sonra da Feridun Hocama geçelim müsaadenizle. 2000'li yıllardaki yüzme branşınını Kocaeli'de çok hızlı şekilde gelişmesinin ve arkasından millî takımlara çok hızlı bir şekilde sporcu verilme sürecinin mimarlarından birisi de bunu gururla söylüyorum; babam Doç. Dr. Ahmet Gönener'dir ve Dekanımız Prof. Dr. Kürşat Sertbaşı'dır. 2000 yılında, 2001 de olabilir… Ben o zaman daha 10-11 yaşlarında olduğum için... Ama o süreci çok iyi hatırlıyorum. Yaklaşık 20 bin sporcuya yetenek taraması yapıldı. Oradan yaklaşık olarak eğer yanlışım varsa düzeltin, 50-100 arasında sporcu sanırım çıktı.

Işıl BOZCA: Yüzme, Antrenör

Seçtik Hocam. Her yaş grubundan sanıyorum 23 sporcu seçmiştik. 5-6 yaş grubuydu. 1988 ile 1993 doğumlu arasındaki sporcuları seçtik.

Dr. Öğr. Üyesi Utku GÖNENER: Oturum Başkanı

Doğru. Ve o sporcuların birçoğu bir takımda yer aldı. Yüzme branşına da ben bu noktada bu kısmıyla hakimim. O yüzden anlattıklarınızı dinleyince çocukluğuma dönüyorum diyelim. İşin özeti şu aslında; bilimin ve bilimsel yaklaşımın aslında bir spor branşı içerisinde ne kadar kıymetli olduğunu bu örnekten gösteriyorum.

Işıl BOZCA: Yüzme, Antrenör

Evet sıçrama orada gerçekleşiyor zaten. Ondan önce böyle atıl durabilecek bir tesiste ilerlemeyecek bir tesiste bütün Kocaeli'deki ilk öğretim 1. ve 2. sınıflarda tarama yaptık Hocam. Oradaki uzun boylu çocukları seçtik. Onları bir ölçüme çağırdık. Hocalar ölçümlerini yaptılar. Bir sürü veri çıktı. O verilerden gelen

çocukları yüzdürmeye başladık. Onların hepsi, gerçekten firesiz hepsi, Türkiye şampiyonu oldu ve rekor kırdı. O dönem Kocaeli, yüzmeye, Galatasaray'ı Fenerbahçe'yi falan sallayarak inanılmaz bir damga vurdu. Kocaeli hala bu ekolü konuşur Hocam. Türkiye bu ekolü konuşuyor. Çok ciddi bir başarı kazanıldı. O yüzden dediğim sıçrama 2000 yılında o çalışmayla gerçekleşiyor Hocam.

Dr. Öğr. Üyesi Utku GÖNENER: Oturum Başkanı

Ben şimdi kendi branşımla ilgili en son müsaade ederseniz biraz konuşacağım. Şimdi Feridun Hocama sözü bırakmak istiyorum. Sayın Hocam hoş geldiniz tekrardan. Aslında Kocaeli Yelken'in dönüşümü Yarımca'da yapılan Dünya Şampiyonası'yla başladı diyebilir miyiz? Yarımca'da yapılan Dünya Şampiyonası'yla beraber Kocaeli'nin su sporları şehri olma noktasında -tabii ki kürek vardı, arkasına yelken branşının eklenmesiyle beraber- bir ivme kazandı. Siz o dönemden bu döneme bir özetlerseniz eğer; o dönem ne vardı, şu anda elinizde ne var? O dönemden bu döneme yaşanan gelişmeleri bize aktarır mısınız?

Prof. Dr. Feridun VURAL: Yelken, Bayramoğlu Yelken ve Su Sporları Kulübü Başkanı

Ben önce bu işe nasıl başladığımı anlatayım istersen. 1950'li yıllarda Pendik Kızılay Gençlik Kampı vardı. Oraya gittiğimizde yüzmeyi orada öğrendim. Şimdi var mı bilmiyorum hala devam ediyor mu bu Kızılay gençlik kampları? Etmiyor herhalde, çünkü hiç duymadım bir daha. Sonra yine aynı yıllarda yüzmeyi öğrendikten sonra, Körfez'de sandal kiralayarak balık tutmak ve yüzme ile ilgilendim. Yani başlangıcım, denizle tanışmam bu şekilde oldu. Daha sonra 1960'lı yıllarda üniversite öğrenciliğim sırasında İstanbul Yelken Kulübünde bunun spor yönüyle tanıştım. Orada spora başladım, yelken sporuna. Oradaki edindiğim izlenimlerle birtakım hayallerim oldu. Onlardan biri de bu sporu yapabilmek için… Özellikle yelken spor çok pahalı bir spor. Bunu bizzat kendim yaşayarak da gördüm. Çünkü teknesi olan, alabilen kişiler spor yapabiliyorlar. Ama böyle teknesi olmayan, imkanları müsait olmayan çocukların spor yapamadığını ve spora da başarı odaklı hep bakıldığını gördüm. Çünkü her branşta olduğu gibi, tabii başarı çok önemlidir ama sadece başarı elde etmek için birkaç kişi üzerinde bütün imkanların kullanılması, onun dışında sporun genele yaygınlaştırılmaması beni bayağı üzmüştü. Ondan sonra daha ileriki yıllarda sporu yaygınlaştırma ve geliştirme için imkânı olmayan kitlelere de sunması gerektiğini, bunu sunabilmek için de kulüplerin çok güçlü olması gerektiğini görerek, idareciliğe soyundum diyebilirim. 1990 yılında Kalamış Yelken Kulübü Başkanlığı'nı yaptım. Benim öyle sportif başarı hikayelerim yok. Ama idareci olarak bu sporun yaygınlaştırılması, sevdirilmesi, geliştirilmesi için öncelikle kulüpleri geliştirmek gerektiğini düşünerek o yönde çaba gösterdik. Kocaeli'de Bayramoğlu'nda, Darıca ilçesinde 18 km sahil şeridi var. Ama hiçbir yerde deniz sporlarıyla ilgili ne yelken ne kürek herhangi bir faaliyet olmadığını görünce, arkadaşlarımızla beraber 2006 yılında Bayramoğlu Yelken ve Spor

Kulübünü kurduk. Ve 2006 yılından bugüne kadar bu sporun genele yayılması, geliştirilmesi, yaygınlaştırılması için kulübü güçlendirmeye, imkanlarını çoğaltarak gençlere imkan sunmaya uğraştık. Tabii sadece bizim uğraşılarımız yetmiyor. Bu konuda idari ve mülki amirlerin de destek olması gerekiyor. Bu uğraşılarımız sırasındaki en büyük handikapımız, bu sporu maalesef idari ve mülki amirlere tam anlatamamaktan dolayı oldu. Ve uzun süre hep bunlarla uğraştık. Yapmak istediğimiz her şeyde önümüzde daima bir engel diyebileceğimiz sorunlar çıktı. Ama bunları da aştık. Fakat aşana kadar da çok yorulduk. Yani yıllar geçti. Çok yavaş ve gecikerek yol alınabiliyor. Çünkü ülkemizde maalesef üç tarafı denizlerle çevrili olmasına rağmen denize ve su sporlarına bakış biraz değişik. İlgi daima karaya yönelik. Karadaki sporlar için. Denizde bu su sporlarını yapabilmek için, tabii yüzme hariç, yüzme karada tesisler kurarak olabiliyor, ama yelken ve kürek gibi sporları yapabilmek için mutlaka bir spor sahasına ihtiyaç var. Bu spor sahası da deniz. Tabii denizi kullanmak da bazı kanunlara yönetmeliklere tabi. Onların yanlış yorumlanması da idareciler tarafından hep önümüze engel olarak çıktı. Bu engeller kıyıda, kıyı kanununda, kıyıda hiçbir yapı yapılamaz diye başlar. Ama

ondan sonra da istisnalarını sayar alttaki maddelerinde. Tabii hiçbir yapı yapılamasa limanlar da yapılamaz, balıkçı barınakları da yapılamaz, iskeleler de yapılamaz. Onun için de bunun istisnaları yazar. İstisnalarında birçok özellikleri belirtilir. Yani iskele yapımı, çekeklerin yapımı gibi şeyler yazar istisnalarda, ama bir tek şeyi yazmaz; spor kulüplerini yazmaz. Denizden başka yerde yapılamayan, yapılamayacak uğraşılar diye geçer ama balıkçı barınakları dahil olmasına ragmen, her şey dahil olmasına ragmen, bir tek su sporları kelimesi olmadığı için, bu ilk maddedeki kıyıda hiçbir yapı yapılamaz maddesi sürekli önümüze çıkarılıyor. Bu Türkiye’deki yelken kulüplerinin ve kürek kulüplerinin büyük sorunu. Bir şekilde deniz kenarında bir faaliyete başlanmışsa arkadan hemen ya cezaları gelir ya başka yasaklar gelir. Bunlarla mücadele etmek tabii insanı çok yoruyor. Yorulmak da önemli değil de sporun gelişmesi çok ağır ve uzun zaman alıyor. Bir yere kadar eforunu sarf eden insanlar da bir zaman geldiğinde bıkabiliyorlar, yeter artık uğraşmayın diye. Bu sporun, su sporlarının, yelken ve kürek özellikle olmak üzere deniz kenarında olması gerektiği için öndeki büyük handicap, en büyük sorunumuz bu spor alanına sahip olabilmek. Spor alanımız neresi; deniz ve deniz kenarı. Bayramoğlu Yelken Kulübünü 2006 yılında kurduk demiştim. Kuruluşunda Bayramoğlu Yarımadası vardır. Bayramoğlu Yarımada-

sı'nda bir anonim şirket ortakları o adada ikamet edenler ortaklarıdır. Oranın kendi tesisleri spor tesisleri olarak değil de yazlık bir dinlenme yeri olarak kurulduğu için zamanında plajı, başka binaları vesairesi var. Biz de oradaki şirket ortaklarından bir kısmıyla birlikte orada bir yelken kulübü kurduk. İlk kuruluşunda o şirketin tesislerini kullandık; plajını ve tesislerini. Ama şirket imkanları daha geniş olduğu için kısa sürede ilerleme imkânı bulduk. Fakat bu şekilde, çoğunlukla olduğu gibi bir fabrikanın, bir şirketin içinde ilerliyor olmak, bilgiye yönelik bir güvence sağlamıyor. O yüzden kulübümüzün kendine ait bir yeri ve tesisleri olması için çabaladık ve sonunda ona da muvaffak olduk. Deniz kenarında bir arsa satın alarak kendi binamızı yaptık ve Belediye, deniz kenarında bir spor alanı ayırdı. Orayı soyunma odaları, duşlar, kabinler vesaireler yaparak bize tahsis etti. Ama arkadan da o sırada bir Avrupa Şampiyonası tertiplemiştik. Özellikle de onu kullanarak Belediyeyle bu tür şeyleri yapmak heyecanını verdik diyelim. Ama biz o şampiyonayı yaptık. 2019'da bitti zaten o tesisler. Tesisler bittikten sonra 2019'da şampiyonayı yaptık. Şampiyonadan hemen sonra, Millî Emlak bize büyük miktarda bir ecremisil cezası kesti. Hem de denizde açıkta demirlemiş teknelerden sınır çizerek 16.000 metrekare alanı kullanıyormuşuz gibi, işgal etmişiz gibi, 5 senede geriye dönüp büyük bir ceza. Neyse onu da mahkemeler vesaireler hallettik. Ama yıllarca tabii uğraşarak.

Dr. Öğr. Üyesi Utku GÖNENER: Oturum Başkanı

Çok özür dileyerek araya giriyorum Başkanım. Sizin kulübünüz gibi birçok kulüp bu problemle karşı karşıya. Ben 36 yaşındayım, 36 yıldır ecremisil problemini duyuyorum. Kıyı Kanunu problemimi duyuyorum, yaşıyorum. Kendim kulüplerimde de bunu yaşadım. Siz yöneticilik sürecinizde de bunu yaşadınız. Diğer kulüpler bu problemi idare yollarla mı çözüyorlar? Mahkeme yolları mı, kanun yollarıyla mı çözüyorlar? Çünkü bildiğim kadarıyla birçok kulübün bu noktada cezası var. Ceza aldılar. Tabii süreçleri bilmiyorum ama bu problemi nasıl gideriyorlar? Mevcutta hala bu problem devam ediyor kanunlar nezdinde ama gelen cezaları nasıl ortadan kaldırıyorlar? Bu problemi nasıl çözüyorlar?

Prof. Dr. Feridun VURAL: Yelken, Bayramoğlu Yelken ve Su Sporları Kulübü Başkanı

İşte çok zor oluyor. Bazen çözüyorlar bazen çözemiyorlar. Biz İdare Mahkemesine müracat ederek İdare Mahkemesini kazandık. İstinafla tasvip edildi. Ama daha sonra Yargıtayda, ikiye üç, hakimler bozdu kararı. Tekrar Yerel Mahkemeye döndü. Orada mahkeme kararında ısrar etti. İstinafla ısrar etti ve 2019'dan bugüne kadar hala tam olarak neticelenmiş gelmiş değil. Çünkü ona da Yargıtan nezdinde tekrar itiraz edildi mi oraya gitti mi gitmedi mi henüz bir şey yok. Ama işte böyle sürüncemede kalıyor. Artı Belediye de mahkemeye, davaya müdahil olmuştur. O da orasını bizim işgal etmediğimiz, işgalci olmadığımızı ancak… Çünkü kendi binamız var, kendi yerimiz var ve Belediyeye ait, Belediyenin yaptığı bir alan

olduğunu, bizim yapmadığımızı söyleyerek müdahil olmasına rağmen… Bir de 2019'dan önce var olmayan bir yere, yani 2019'da gelip bir tutanak tutuyorlar; denizdeki bağlı teknelerden bir sınır çiziyorlar; ondan sonra da sanki daha önceden varmış gibi 5 sene de geriye dönük… Şimdi bu ne oluyor? Aslında çok basit. 2 tane memur geliyor, bir tutanak tutuyor. Ondan sonra ayıkla pirincin taşını. Onu çözebilmek için uğraşıp duruyorsunuz. Sonra daha enteresanı da mesela bir dünya şampiyonası tertip edip, Kocaeli Büyükşehir'in sponsorluğunda tertip edip, bu dünya şampiyonası yapacağımız sırada valilikten bu sefer de "15 gün içinde burayı boşaltın" diye yazı... Dünya Şampiyonası alınmış. Hatta sporcular gelmiş. Antrenmanlarını yapıyorlar Şampiyona'ya hazırlık için. O arada valilikten, "burayı boşaltın," diye… Neyi boşaltacağız? Deniz kenarı boş zaten. Tekneler var. Tekneler de karadan alınıp sokağa caddeye konabilir, hadi buyurun alın diye. O da mesela o yazı da yazıldı ama arkası gelmedi. Bir daha da bir şey olmadı. Ama halen dahi tam bir yasal güvenceye sahip olmadığımız için sportif faaliyetlerimizi hep korka korka yapıyoruz. Çok rahatlıkla geniş kitlelere yayılmak, bir güvence içinde sporu sürdürmeniz mümkün olmuyor. Dediğiniz gibi bu sadece bize mahsus bir olay değil. Bütün Türkiye'nin her yerinde aynı şey yaşanıyor. Aslında uğraşılması gereken şey, bu Kıyı Kanunu veya yönetmeliklere bir madde ekletmek. O da tarif edilen o istisna şeyler içinde çekek diyor, iskele diyor, rampa diyor, bir tek spor kulübü demiyor. Bu arada bir spor kulübü ibaresi koydurabilmek için uğraşmamız lazım. Çünkü bu olmadıkça hukuki olarak bir güvenceye kavuşmamız mümkün değil bütün Türkiye genelinde. Türkiye Yelken Federasyonu'nun son başkanı Sayın Özlem Hanım'ın bu konuda çok uğraşları var. Mesela bazı aşamalarda kaydedip tekrar geriye de dönebiliyoruz. Biz 2019 Avrupa Şampiyonası'ndan sonra Kaymakamlığın da teşebbüsüyle Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğünden, Cumhurbaşkanlığı ya 1. ya da 11. kararnamesi olacak, oranın yelken sporları alanı olarak bize tahsisliği için karar çıktı. Bize tahsis de şöyle; Gençlik Spor İl Müdürlüğüne yazı olarak yollandı. Bu karar 2 yıl ön tahsis olarak, 2 yıl içinde de yaptığınız şeyleri bildirin diye kesin tahsisle dönecek. Ama Gençlik Spor İl Müdürlüğünüz bile 2 sene boyunca hiçbir şey yapmadı. Ne bize tahsis etti, yani prosedür olarak, evrak olarak yapmayınca 2 yıl sonra otomatikman o da bitti. Gençlik Spor'un da elinden gitti. Yani biraz da böyle deniz sporlarına hep üvey evlat gibi bakıyorlar. Pek ilgilerini çekmiyor. Tabii spor deyince sporda yüzlerce değil belki binlerce branş var. O arada deniz sporları maalesef başta kürek ve yelken olmak üzere bu handikaplarla boğuşup duruyor. Ne zamana kadar uğraşılacak, hallolacak onu da bilemiyoruz.

Ama her şeye rağmen yine sporcu yetiştiriliyor, yarışmalar düzenleniyor, çeşitli başarılara imza atılıyor. Ama hep bir tedirginlik içinde, hep yarın ne olacak endişesiyle. Bu sporun bu şekilde yürümesi hem ülke

için iyi bir şey değil hem gençlik için insanlar için iyi bir şey değil. Şimdi Hocam söylediği gibi yüzme çok önemli bir rehabilitasyon aracı. Her türlü, sadece MS'li değil bütün hastalıklarda hem ruhsal hem bedensel tedavi için olmazsa olmaz bir spor branşı. Onun yanında yelken gibi kürek gibi, mesela yelkende para yelken var bedensel engellerin yaptığı… Para yelkende de Bayramoğlu'nda bir Türkiye Şampiyonası da yapmıştık o bedensel engellilere. Onların tedavisi için de çok önemli şeyler. Yüzme, olmazsa olmazı zaten; ama ondan sonra da yelken gibi daha sonra da diğer spor branşlar… Tabii hepsi önemli ama yelkeni bile bedensel engelli kişiler yapabiliyorlar. Bir hizmet için uğraşıyoruz ancak önümüzde yasal engeller çıkıyor. Yasal engeller de aslında yasayı öyle görmeye çalışanlar yüzünden meydana geliyor. Yoksa başka türlü de bakılabilir. Önceden Anayasamızda deniz sporlarının, su sporlarının kamu hizmeti sayılacağı yazılıydı. Sonradan Anayasa'da onu da değiştirmişler. Yeni Anayasa'da baktım o madde kalkmış. Yani tabii neden kaynaklanıyor? Yasa yapanlar da kanun koyucular da kendi bildikleri kadarıyla onları koyuyorlar. Yani kendisi bir deniz sporları yüzme, kürek, yelkenle tanışmamış kişiler… Bir yasa hazırlarken oraya bir müdahalede bulunulamadığı için ki bunu da bölgelerdeki yerel milletvekillerinin yapması lazım. Evet, bu milletvekillerini yönlendirip onların vasıtasıyla etkin olmaya çalışmamız lazım. Yani kısaca; ağlamayan çocuğa meme vermiyorlar. Sporu sadece başarı odaklı olarak düşünmemek lazım. Çünkü önce gençliğe sporu yaygınlaştırmak, sporla tanıştırmak, sporu geliştirmek gerek; ne kadar çok sporcu olursa zaten başarı kendiliğinden gelir. Yoksa sadece üç beş tane başarılı sporcuya yönelik bir strateji kullanılırsa orada spor atıl kalır. Özellikle bizim branşımızda; deniz sporları, su sporları branşında. Benim en büyük amacım, bu sporu kitleye yayabilmek, maddi durumu olmayan kişileri de sporun içinde çekebilmek. Bunun için de kulüpleri güçlendirmek. Güçlü kulüp olursa bu imkanları verebilir. Çünkü bugün bir kürek teknesinin fiyatını, bir yelkeni, sadece bir makarası üç bin beş bin lira olan bir sporda, ki bir teknede en az kırk elli tane makara vardır… Artık yelkenini, direğini bırakın. Dolayısıyla bu sporu herkesin yapması mümkün değil. Ancak kulüpler güçlü olursa, kulüpler bu imkânı tanırsa, bizim gençlerimiz de spor yapabilir ve zengin sporu olmaktan çıkar. Dinlediğiniz için teşekkür ederim.

Dr. Öğr. Üyesi Utku GÖNENER: Oturum Başkanı

Çok teşekkürler Sayın Başkanım. Şimdi şöyle; bir spor tarihini konuşurken, sadece başarıları ya da sporun geçmişini konuşmamalıyız aslında. Yelkenli ve dahası su sporları özelinde bunu söyleyeceğim. Mesela bu noktada Kıyı Kanunu problemi de bir tarih aslında. Çok uzun yıllardır olan, çok uzun yıllardır yaşanan ve kulüplerin ecrimisil ile karşı karşıya kaldığı bir gerçek var önümüzde. Aslında Dünya Şampiyonası'na Yarımca'dan başlamamın sebebi de buydu Sayın Başkanım. Çünkü sizin iki tane büyük şampiyona ev sahipliği yaptığınızı ben biliyorum. Bununla beraber Kocaeli, bir tanesi Karamülsel'de, bir tanesi İzmit'te olmak üzere iki tane Balkan Şampiyonasına ev sahipliği yaptı. Yarımca'da Dünya Şampiyonası'na ev sahipliği yaptı. Balkan Şampiyonası'ndan bir tanesinde ben

bir takım sporcusuydum orada. Bronz madalyayı almıştım. Son gün kaybetmiştik altın madalyayı ama. Şimdi Kocaeli su sporları tarihi çok geniş, ama problemler bu süreçle çözümlenememiş. Tüm kulüplerimizin problemi bu. Yani yaklaşık 45 yıldır, 50 yıldır, 5 tane büyük uluslararası şampiyonaya ev sahipliği yapan bir şeyin hala böyle bir problemi konuşuyor. Bu üzücü. Şu noktada ben umutluyum, umutlu olmak istiyorum. Bu sempozyuma Kocaeli Büyükşehir Belediyesi ev sahipliği yapıyor. Büyükşehir Belediye Başkanımız Sayın Tahir Büyükakın Hocamız da başkanımız da su sporlarına çok ilgili. Bu noktada belki bu sempozyumun da bir kapı açacağı ümidindeyim. Bu ümitle bunları söylemek istiyorum. Bunu söylemenin de aslında bir şu anlık görev olduğunu düşünüyorum. Umuyorum ki bu problem ortadan kalkar. Bu sempozyum belki bir kıvılcımı ateşler Kıyı Kanunu noktasında; çözülürse birçok kulübümüz bu noktada çok rahatlayacak. Çünkü dediğiniz gibi çok pahalı bir spor. Gerçekten çok pahalı ama yine Başkanımın söylediği gibi zengin sporu değil. Kulüpler bu noktada çok mücadele ediyorlar, sponsorluklar bulmaya çalışıyorlar. Veliler bu noktada çok destek oluyor. Bunun getirmiş olduğu mali yükler var ama bununla beraber tabii kanunla ilgili, kanunun getirmiş olduğu hükümlere bağlı olarak kulüplerinin zorluk yaşadığı zaman, burada gönüllülük olayı ortadan kalkmaya başlıyor. Çünkü biliyorsunuz kulüpler dernek statüsünde; kulüp başkanları, yönetim kuruları bu işi aslında gönüllü yapıyorlar. Bu noktada kulüplerimizin daha fazla zorlanmaması gerektiğini düşünüyorum maddi anlamda. Yani destek olmanız gerektiğini düşünüyorum. Bu sebeple Sayın Başkan'a da bu konuyla ilgili bilgi aktardığı için çok teşekkür ediyorum. İzninizle Ümmet Hocama geçmek istiyorum. Yine kürek ve Kocaeli'nin kürek tarihi. Hereke Sümerspor'un kürek branşında çok uzun yıllar aslında Türkiye'de başarılara ambargo vurdu, ambargo koydu. Arkasından büyük kulüplere yapılan transferler, Hereke Sümerspor. Aslında burada bir spor politikası var. Ben birçok konuya aynı anda ufak nüanslarla dokunmaya çalışıyorum. Sizlere bunu aktarmaya çalışıyorum ama burada aslında temel konulardan bir tanesi de Kocaeli gibi büyük bir ilin sporcularının, olimpiyat sürecinden sonraki sporculuk hayatlarının sonlanmasına kadar olan süreçte, birçok sporcunun bunu Kocaeli'de sürdürmemesi. Ben de bu örneklerden bir tanesi olduğum için söylüyorum. Bu konuda en son müsaade ederseniz birkaç anektot paylaşmak istiyorum sizinle. Hocam önce Hereke Sümerspor'un geçmişinden biraz bahsederseniz, sizin orada yaşamış olduklarınızdan kendi sporculuk tarihinizden geçmişinizden bahsederseniz çok sevinirim. Akabinde az önce vermiş olduğum örnek, yani sporcuların… Çünkü siz de İstanbul'daki büyük kulüplere transfer olan bir sporcusunuz. Bu noktada Kocaeli ilinde biz neyi eksik yaptık? Bunu bireysel olarak söylemiyorum bütünsel olarak konuşuyorum. Sponsorluk noktasında da değerlendirebiliriz bunu, spor politikaları noktasında da değerlendirebiliriz. Sizin bu noktaki bakış açınızı sizden dinlemek istiyorum.

Ümmet SUBAŞI: Kürek, Antrenör, Sümerspor Kürek Kulübü

Herkese merhabalar. Ümmet Subaşı ben. Tabii sadece kürek antrenörü değilim aynı zamanda emekli beden eğitimi öğretmeniyim. Tüm spor branşlarını az da olsa biliyorum, Sevgili Hocalarıma katılıyorum. Yani zaten çoğu konuda iç içeyiz. Az önce Işıl Hanım'ın bahsettiği Suha'dan bahsettiniz ama diğer çocuklarımız da aynı şekilde yüzme menşeili olup, birisi Millî birisi Türkiye Şampiyonu olan çocuklar. Bizde küçük yaşlarda, 12 yaşından itibaren kürek sporuna başlanmıyor. Daha küçük yaştaki çocuklarımıza kesinlikle üç tane sporu çok öneriyorum ben; yüzme, cimnastik ve yelken. Hepsinin ayrı ayrı kazanımları var bizim gözümüzde. Mesela yelken sporunun, küçük yaşta çocukların el becerisini, pratik zekalarını çok geliştirdiğini düşünüyorum. Yüzmedeki iskelet yapısının çok düzgün şekillendiğini biliyoruz. 12 yaşından itibaren de kürek sporuna uygunsa zaten alıyoruz. Bildiğim kadarıyla su sporları içinde Koceli'deki en eski tarihe sahip olan branş kürek. Kürek sporu Koceli'de Cumhuriyet'te yaşadı. 1925 yılından itibaren Hereke'de çıkmış, Hereke'de yapılmış. Sümerbank'ın kurulmasıyla gelen Alman mühendisler, Alman teknisyenler… Tabii kürek branşını, kürek sporunu bilen kişiler var aralarında.

Hereke'de, çoğu insan balıkçılıkla uğraşıyor ve o balıkçılıkla uğraştıkları teknelerin bir kısmında aynı zamanda iki ya da üç kişi oturup birlikte hem balık tutuyorlar hem kürek çekebiliyorlar. Almanlar bunları görünce Hereke'deki o balıkçılara kürek yarışı yapmayı öğretiyorlar. Kürek öyle başlıyor. Derken 1925 yılında Sümerbank'tan esinlenerek Hereke Sümerspor Kulübü kuruluyor. Bu kulüpte sadece kürek yok; 11 branş var. 11 branş var; güreş var, voleybol var, tenis var, futbol var, kürek var, yüzme var, hepsi var. Ama en aktif olarak yapılan branş, Hereke'de kürek. Kürek branşı Koceli'de, Türkiye geneline baktığınız zaman aslında en köklü 1-2-3 kulüpten bir tanesidir. Sümerbank'ta başladı. Bizimle devam ediyor. Ta ki ne zamana kadar ;1993-94 yılına Sümerbank kapanana kadar, bu isim orada devam etti.

Geçmişte fabrika var, sporu destekliyor, yemeğiniz, misafirhaneniz, kamp odanız her şeyiniz var, her türlü imkânımız var. Sporcuyu, kürek çekecek olan kürekçiyi işçi olarak gösterip maaş veriyorlar. Sigortası var, her türlü sosyal imkanlardan faydalanıyor ve işi ne biliyor musunuz, sadece kürek çekmek. Dolayısıyla İstanbul kulüplerinde yetişen sporcuların çok güzel bir pazarı. Bu şekilde İstanbul'dan

Fenerbahçe ve Galatasaray'da yetişip, Hereke Sümerspor'a gelen sporcu abilerimiz var. Orada kalıp evlenip artık Herekeli olanlar var. Sümerbank kapandıktan sonra, kulüp, Hereke'deki kulüp çok bocaladı. Belediye destek olmaya çalıştı. Hereke Belediyesi vardı o zaman. Bu kez belde belediyeleri kapandığında Körfez Belediyesi destek çıkmaya çalıştı. O da tam istenilen boyutta olmadı, gerçekten bocaladı. Bocalayınca oradaki Hereke Nuh Çimento Fabrikası, kulübü sahiplendi; ama bir şartla, ismini değiştireceksin denildi. Kulübün ismi Hereke Nuh Çimento Kürek Kulübü oldu. Benim gibi onlarca, yüzlerce, belki binlerce o bizim için ikinci mabet denilen, o kulüpte yetişen insanın açıkçası gücüne gitti bu. Ben ve benim gibi birkaç kürek sporu seven arkadaşımla 2016 yılında Kocaeli Sümerspor Kürek Kulübü'nü kurduk. Kurunca, ismi ne olsun denildiğinde tereddütsüz ismi Sümerspor olacak dedik ve o atılan ismi yerden alıp biz yaşatmak istedik. Ve o 100 yıllık geleneği…

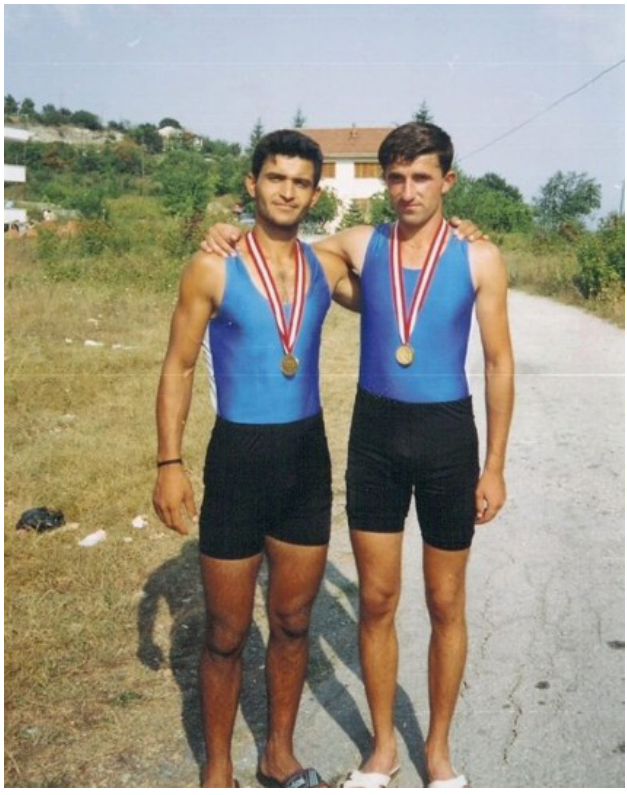

Bizler de çünkü Hereke menşeiliyiz, Hereke kökenliyiz, kürek anlamında söylüyorum. Sonuçta o ismin yaşaması lazım. Bu Hereke'de de yaşayabilir, Kocaeli İzmit'te de Başiskele'de de yaşayabilir. Önemli olan buydu. Ve o konuda da açıkçası mutluyum. Çünkü yetiştiğim, ismi yaşatılan bir kulübün başında olmak beni mutlu ediyor. Aynı başarıları bu kulüple de devam ettirmeye başladık. İlk iki yılımızda yarışlara giremedik maalesef. Son yedi yıldır yarışlara giriyoruz. Ne mutlu bize ki son yedi yılda şu an itibariyle Kocaeli'deki en başarı kulüp olduk. Bu rakamlarla da sabittir. 7 yılda 114 tane kupa, 16 tane takım şampiyona kupası, 97 tane Türkiye Şampiyonu ve Millî sporcu yetiştirdik. Çünkü bizim misyonumuz buydu. Bu konuda da başımız dik ve gerçekten mutluyuz. Yani aslında konuşulacak çok şey var. Kürek tarihi ile ilgili yetişen o kadar çok abimiz, ablamız var ki. Mesela ben spor tarihi sempozyumunda, kürek tarihi konuşulurken o yaşayan efsanelerden birkaçı keşke burada olsaydı, görseydim dedim. Ve buradalar, yaşıyorlar, hayatta olanlar var. Onların da illaki farklı anıları, farklı düşünceleri vardır.

Tabii biz çok bocaladık. İlk 2 yıl hiçbir malzememiz yok. Az önce Hocamın da söylediği gibi özellikle yelken ve kürek sporundaki malzemelerin ne kadar pahalı olduğunu biliyoruz. Ve birçoğu Türkiye'de yapılmıyor. Yani yarışma teknolojinizi yurt dışından getirtmek zorundasınız. Benzetmek gibi olmasın ama bizim neredeyse bir yarışma teknemiz bugünkü bir araba parası. Yani dolayısıyla biz özel bir kulübüz. Bakın hiçbir belediyeye, hiçbir resmî kuruma, herhangi bir kuruluşa ya da fabrikaya ait değiliz. Ait olmak da istemiyorum. Bize sponsor olmak isteyen birkaç kuruluş çıktı. Şartları; isminizi değiştireceksiniz, bizim ismimizi alacaksınız. Ben yaşadığım sürece Sümerspor ismi yaşayacak. Buna da izin vermek istemiyorum, çünkü 100 yıllık bir geleneği bozmayacağız. Dolayısıyla biz sponsor da istemiyoruz. Sadece Hocamın bahsettiği bir konuda yardım istemiştik biz. Ne konuda biliyor musunuz? Yer konusunda. Çünkü biz denizde, suda spor yapıyoruz. Bizim ihtiyacımız olan şey suya rahatlıkla inip antrenman yapabileceğimiz bir alandı. Bu konuda da bize yardımcı olacak tek birim Kocaeli Büyükşehir Belediyesiydi. Dolayısıyla sizin de bahsettiğiniz gibi Tahir Başkanımızın özellikle su sporlarını gerçekten sevmesi, küreğe özel bir ilgisinin olması bu konuda bizi tetikledi. Sonuç olarak çok uzatmadan söyleyeceğim, Başiskele'de yoğun çalışmalar ve gayretler sonucunda çok güzel bir kompleks bir su sporları merkezi yapıldı. Burayı biliyorsunuzdur, görmüşsünüzdür illaki. Orada kürek branşı özellikle çok aktif bir durumda. Ve ben bu konuda açık söylüyorum kendim şahsım adına, kulübüm adına ve Türk küreği adına, bakın sadece Kocaeli küreği değil Türkiye küreği adına; başta Tahir Başkanıma, Gençlik Spor İl Müdürlüğüne, Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Gençlik ve Spor Dairesi Başkanımıza, gönüllülerimize ve bize destek veren çalışanlarımıza çok teşekkür ediyorum. Bizim ihtiyacımız buydu. Malzememizi, küreğimizi, ergometremizi bizler bir şekilde ediniyoruz. Bir şekilde ediniyoruz, nasıl ediniyoruz? Avrupa'daki sistemi yapmaya çalışıyoruz.

Avrupa'da birçok kulüp tanıyorum. Kulüpler sırtını devlete, belediyeye ya da bir kuruluşa dayamıyorlar. Kendileri o parayı bir şekilde elde edip, finanse edip ayakta kalabiliyorlar. Ama kulübün bir tarafını kafeteryaya çeviriyorlar, ama eski sporculara hobi küreği ya da master küreği adı altında eğitim verip onlardan belli bir ücret alarak kulübünü ayakta tutuyorlar. Bir şekilde yapıyorlar. Yemekler düzenliyorlar vesaire. Çok basit Belgrad'ta Partizan ya da Kızıl Yıldız kulübünü örnek verebilirim mesela. Bu kulüpler, Partizan kulübü şöyle ayakta kalıyor: 100'e yakın eski üyesi var. Bu üyelerin bir kısmı küreği çekmiş zamanında. Bir kısmı gelip eğitim spor olsun diye bu sporu yapıyor, hobi küreği adı altında. Ve kulübe, bir aylık ödüyorlar. Yılda iki ya da üç kez yemek, balo gibi şeyler düzenliyorlar. O düzenledikleri baloda ya da yemekte bağış kutusu koyuyorlar ortaya. Ben şahidim buna. Diyorlar ki, "Sayın üyeler, bizim acil bir arabaya minibüse ihtiyacımız var". Ve bunun için yemek düzenliyorlar. İnsanlar orada hem yemek yiyip hem bağışta bulunduklarında bir tane değil iki tane araba alabiliyorlar. Üyeleri arasında öyle bir planlama yapılmış ki kimisi kulübün temizliğiyle ilgili gidip sponsor buluyor, temizlik malzemelerini getiriyor. Birisi gidip petrol şirketiyle anlaşıp kulübün antrenörünün kullandığı benzini bir şekilde finanse ediyor. Kulüp bir şekilde ayakta kalabiliyor. Belçika'daki kulüpleri biliyorum. Belçika'daki kulübler iki katlıdır;

üst katı kafe, bar ya da restoran. Oradan gelen parayla kulüp ayakta kalır, tekne de alırlar. Yeni takıma sporcu da yetiştirirler.

Almanya'da, keza birçok Avrupa ülkesinde bunlar yapılıyor. Biz de aynısını neden yapmayalım diye yola çıktık ve şu anda kendi ayaklarımızın üstünde durabiliyoruz. Birçok engellemelere ve problemlere rağmen boğuşuyoruz, boğuşmaya devam edeceğiz. Hocalarımın bahsettiği problemlerin birçoğuyla bizler de uğraşıyoruz. Uğraşacağız, işimiz bu, çünkü biz bu işi severek yapıyoruz. Misyonumuz bu, geri dönmüyoruz. Sporcu yetiştirmek zorundayız. Onları en üst seviyeye taşımak zorundayız. Bu olmazsa zaten ben rahatsızlık duyacağım. Küçük bir anımı anlatayım ben size. Ben bu arada 14 yıl bu sporu aktif olarak yaptım. 11 yıl üst düzeydi. Ben sürekli Millî Takım'daydım ve yılın 11-11.5 ayı Millî Takım kamplarında ailemden uzak sürekli antrenman yaparak büyüdüm. Bir gün oturduğum kaba taslak hesapladım, çektiğim kürekle dünyayı 2.5 kez turlamışım. Yani o kadar aktıif bir spor hayatım geçti. 27 yıldır da antrenörlük yapıyorum. 16 yıl Millî Takım'da görev aldım. İsmini zikrettiğiniz Fenerbahçe ve Galatasaray gibi büyük kulüplerde de antrenörlükler yaptım yıllarca. Bir kariyerim oluştu. Onu ben iyi yönde kullanmak zorundayım. Dolayısıyla sporcuyken de teknik anlamda, bizde teknik çok önemlidir, ben ve ekibimle, Levent diye bir kardeşimle 14 yıl aynı teknede kürek çektik, biz bir teknikle anılırdık. Yani insanlar hayranlıkla baktıklarını biliyorum. Hep insanlardan böyle bir tepki gelirdi. Yıllar yıllar sonra tabii Haliç'te bir yarışta, yarış bitti, bizim işte sporcu çocuklar birisiyle sürekli resim çektiriyorlar. Kim o dedim çocuklara? Abi tanımıyorsun dediler. Kim? Mert Fırat diye bir artistmiş. Mert Fırat kim dedim? Sonra o beni gördü. Ümmet abi sen misin diye yanıma geldi. Evet benim de sen? Ben de Mert Fırat dedi. İyi iş falan diyorum. Etrafımızda insanlar var. Abi, dedi; sen beni tanımazsın ama ben seni tanırım. Mert Fırat, Ortadoğu Teknik Üniversitesinin kulubünde yıllarca kürek çekmiş. Benim alt jenerasyonum. "Abi biz sizi izleyerek sizinle büyüyük, sizi hep örnek alırdık, sizinle büyüdük, herkes benimle resim çektiriyor, ben de seninle resim çektireyim" dedi. Yani hal böyleyken kendinizi bir yerde görüyorsunuz. Bir sorumluluk hissediyorsunuz. Dolayısıyla ben kurduğum kulübümü en iyi yere taşımak zorundayım. Sporcularımın en iyi yere gelmesini sağlamak zorundayım. Bunun için dediğim gibi ne gerekiyorsa yani tabi belli kurallar, sınırlar içerisinde ne gerekiyorsa yapıyoruz. Her sabah ben, eşim ve çocuğum da burada. Bu arada çocuğum benim yıllardır sporcu. Defalarca Türkiye şampiyon oldu. Uluslararası yarışlara katılıyor. Her sabah biz ailece 04.30'da kalkıyoruz. Ve 05.30'da kulüpte olmamız gerekiyor. Kulübü açmam gerekiyor. Hazırlıkları yapmam gerekiyor. Antrenmanlarımız başlıyor. Şu an 150'ye yakın hobi kürekçisi, büyük takım sporcusu, küçük yaştaki çocuklar, U19, U17, U15 sporcularımızla planlamalar yaparak çalışmalarımıza haftanın 6-7 günü devam ediyoruz. Çok şükür bu konuda da yolumuza devam ediyoruz. Özellikle yer konusunda, çok gerçekten problemlere yaşadıktan sonra Tahir Başkanımızın önderliğinde o tesisin yapılıp en azından başımızı sokacak adam gibi düzgün bir yerde sporu icra etmemiz, kulübümüzü idame ettirmemiz bizim için çok büyük şans. Onun için burdan tekrar emeği geçen herkese teşekkür ediyorum.

Dr. Öğr. Üyesi Utku GÖNENER: Oturum Başkanı

Hocam çok teşekkür ederim. Aslında yaşanan anlar o kadar kıymetli ki hiçbirinizi bölmek istemedim o yüzden. Çünkü gerçekten dinlemek çok keyif veriyor. Tekrar yaşıyoruz o geçmişi. Şimdi ben müsaadenizle birkaç şey söylemek isterim. Kocaeli'nin spora bakışıyla ilgili, hem ben de kendimle ilgili yaşadığım birkaç şeyi aktarmak istedim kısaca. Kocaeli, irili ufaklı kulüpleriyle, amatör profesyonel kulüpleriyle geçmişten bugüne bir spor şehri olarak bu kültürü taşımayı başarmış bir il. Ve ben şunu çok yaşadım. Millî Takım sporculuğumda da, Millî Takım antrenör döneminde de. O dönemde biz Balkan, Avrupa, Dünya Şampiyonluğunu aynı yıl içinde kazanmayı başardık. Fenerbahçe'ye çok uzun yıllar sporculuk yaptım. Ama en güzel yanı şudur, ben bununla gurur duyuyorum. Kocaeli'den başka bir ile transfer olmanın ve oradan ayrıldıktan sonra Utku Gönener denildiği zaman Fenerbahçe'nin yanında ama İzmitli, biliyorsunuz Kocaeli denmez İzmitli denir, İzmitli Utku, Fenerbahçeli Utku olarak anılmayı her zaman gururla taşımışımdır. Kocaeli'den giden sporcularımız, transfer olan sporcularımız, sizler, keza yöneticilerimiz daha üst kurumlarda veya daha büyük kulüplerde yöneticilik pozisyonuna geçtikleri zaman yine İzmitli sıfatını mutlaka taşırlar. İzmit'in Kocaeli'nin böyle bir özelliği vardır. Kocaeli Büyükşehir Belediyesi nezdinde bunu tekrar söylemek istiyorum. 2007 yılında, 2006-2007'de hatta, sağ olsun Büyükşehir Belediyesi o dönemde sporculuğumda hem kulübüme hem bana hem ayni hem nakdi yardımda bulunmuştu. Yani 20 yıl önceden bahsediyoruz neredeyse, 19 yıl oldu neredeyse. Çeyrek asırdır bu kültür hiç değişmeden katlanarak devam ediyor. Kocaeli Büyükşehir Belediyesi bu noktada Kocaeli'nin bir spor şehri olarak yaşaması için, devam etmesi için elinden gelen tüm çabayı sarf ediyor. Dediğiniz gibi bu olay sadece kamu kurumlarına düşmemeli. Çok ciddi maliyetler. Bu noktada, mesela sponsorluk noktasında geçmişten bakıldığında birçok sponsorluk anlaşması yapıldığını görüyoruz amatör kulüplerde de. Ama burada mesela isim değişikliği taleplerinin olmaması gerektiğini düşünüyorum. Evet sponsorluk çok önemli, ama çok büyük firmaların, özellikle amatör kulüplerde isim değişiklik taleplerine gitmemeleri gerekiyor. Çünkü bu isimler zaten anılarıyla, aslında bu kulüplerin birçoğu geçmişten gelen anılarıyla yaşıyorlar, ki Sümerspor bir örneğidir. Az önce ben oturumun başımda yelken, kürek, yüzme, bu sporlar kardeştir demiştim. Aslında burada bir örnek vereceğim. Sümerspor denildiği zaman benim her zaman yüzümün güldüğü aklıma o Hereke yıllarının ki Hereke'de bizde yarışma fırsatı yakaladık. O dönemlerde yelken biraz daha inaktif duruma gelmeye başlamıştı Hereke bölgesinde. Sümerspor denildiği zaman her zaman Kocaeli kürek sporu, Kocaeli'nin kürekteki başarıları ve yapılan büyük transferler akıllara gelir. Başarılar akıllara gelir. Bu sebeple ben de sizinle bu konuda aynı fikirleri taşıyorum.

Ümmet SUBAŞI: Kürek, Antrenör

Biliyorsunuz Feridun Bey de ben de özetle yelken ve kürek sporunun ne kadar pahalı, maliyetli bir spor olduğunu söyledik. İlk bana sorduğunuz neler yapılması gerekiyor gibi bir soru vardı. Evet Büyükşehir Belediyesi zaman zaman ayni ve nakdi yardım yapıyor ama her zaman değil. Ancak orada çok daha dikkatli yapılmasını istiyorum. Şöyle ki; bir amatör futbol takımına tırnak içinde söylüyorum, rakam vererek konuşmam gerekiyor, 10.000 lira veriliyorsa, bir kürek kulübe 3.000 lira verilmemeli. Yani sizin verdiğiniz 3.000 lira bana bir çift kürek değil ama 10.000 lira o futbol takımının 1 yıl boyunca kullanılacağı forma parası olmaz. Yani spor branşına özel nakdi ve aynı yardım yapılmalı. Bu konuda maalesef biraz sıkıntı yaşıyoruz. İkinci yaşadığımız sıkıntı Gençlik Spor İl Müdürlükleriyle ilgili. Bakın bundan 5 ay önce duymuşsunuzdur belki, Sapanca'da bir kanocu çocuğumuz öldü. 15 yaşında, fırtınalı bir havaya yakalanıyorlar ve antrenör çok çabalamasına rağmen 8 çocuk var, 7 sini kurtarıyor. Bir tanesi maalesef kayboldu boğuldu öldü. Biz o ara antrenmanlarımızı orada yapıyorduk, Sapanca'da. Bütün kulüpleri etkiledi. Antrenmanlar bir ay boyunca yasaklandı valilik tarafından. Kano, kürek çok ilgisi yok ama sonuçta suyun üstünde yapıldığı için… Maalesef kürek branşında da ticari anlamda düşünüp ben bu yolda gideyim diye düşünen oluşumlar çıkmaya başladı İzmit'te de. Bakın İstanbul'da zaten facia. Yani 100 tane kulüp var, 90 tanesi sadece hobi kulübü. 10 tanesi ancak bizim gibi sporcu yetiştiriyor vesaire. Dolayısıyla tamamen ticari bir olgu olmaya başladı. Olsun her şey resmî olduğu sürece problem yok ama başında antrenör bile olmadan, antrenör botu motoru olmadan, can yeleği olmadan, vesaire hiçbir önlem alınmadan iki tane tekne koyarak ben kulübüm diye ortaya çıkan oluşumları Gençlik Spor İl Müdürlüğüne söylememize rağmen maalesef "Hocam, siz şikâyet edin de biz bakalım" deniyor. Yahu diyorum, söylüyorum işte, yani şikâyet etmeme gerek mi var? Çünkü onun başına gelecek bir problem Bayramoğlu Su Sporları Yelken Su Sporlarını da etkileyecek, beni de etkileyecek, herkesi de etkileyecek. Kardeşim bakın biraz aktif çalışın, kalkın ve sahaya inin, yerini de söylüyorum size, bakın böyle böyle oluşumlar var. Bunların önlemleri almadan suya inmelerine izin vermeyin diyorum. Alsınlar önlemlerini, resmîleşsin, eyvallah. Bu birincisi. İkincisi de yine Gençlik Spor İl Müdürlüğü ile ilgili. Bundan 3 yıl önce biliyorsunuz sporcu taramaları yapılıyor okullarda. Çocukların taramaları yapılıyor ve bu taramaları bildiğim kadarıyla Gençlik Spor İl Müdürlüğü yapıyor.

Beni bir gün birisi aradı. Gençlik Spor İl Müdürlüğünde bir kadın antrenör arkadaşmış ya da yetkili. "Ümmet Hocam merhabalar, biz sporcu taramaları yapıyoruz biliyorsunuz; evet. 12 tane çocuk belirledik sizin kulübe yönlendirmek istiyoruz" dediler. Dedim ki "Kürek sporuna sporcu taraması yaptınız ve seçtiniz. Kim seçti?" dedim, çok merak ettim. Çünkü kürekle ilgili Kocaeli'de her şeyi bilen olaya vakıf olan kişiyim. "Seçmeyi nasıl yaptınız?" "Hocam biz yaptık işte." "Peki kaç yaşında çocuklar?" "7" dedi, bana. 7 yaşında çocuklar… Dedim "Allah aşkına dalga mı geçiyorsunuz benimle? Siz Gençlik Spor İl Müdürlüğü olarak 7 yaşında kürek sporuna başlanılmayacağı gerektiğini bilmiyor musunuz? Ve benim adıma gidip tarama yapıyorsunuz." Yani bunların bu tür taramaların da efek-

tif olmasını istiyoruz. Böyle tarama olmaz yani. Bundan 15 yıl öncesine kadar Kocaeli'de Millî Takım'a en çok sporcu veren spor branşı kürekti. Biz şimdi o günlere dönmek istiyoruz tekrar. Onu yapmak istiyoruz. 2015 yılında belki sizin de bilginiz yoktur, TRT'ye belgesel ve bazı filmler yapan bir ekip, tesadüfen ben o zaman Hereke'de antrenördüm, benimle tanıştılar. Orada çekim yaparken kürek çekenleri görmüşler. Merak edip tabii takip ediyorlar, kulübü buluyorlar. Tanıştılar benimle, biraz sohbet falan darken, yarın tekrar geleceğim dedi. Haftaya geleceğim vesaire. Çok ilgilerini çekti ve bana "Hocam kürekle ilgili araştırdık, bir belgesel yok," dediler. "Evet yok," dedim. Dünya üzerinde de yok. Biz böyle bir şey yapabilir miyiz diye oturduk, kafa patlattık ve karar verdik. Sonuç olarak 2015 yılında, yaklaşık bir saate yakın bir kürek belgeseli hazırlandı. Koceli'deki kürek tarihini, Hereke'den başlayan en ince ayrıntılarına kadar belgeleriyle anlatan bir belgesel. Ve bu film 2015 yılında İtalya'da Milano'da 112 tane spor belgeseli içinde dünyanın en iyi takım sporları belgeseli seçildi. Haberiniz var mı? Çünkü bu belgesel filme en başta Herekeliler bile sahip çıkmadı.

Belediyelere söyledik. Bakın bu filme sahip çıkın, bir yerde tanıtımını yapalım vesaire. Maalesef başaramadık. Hereke bu konuda sınıfta kaldı ve o film, 8 tane ülke tarafından patenti alınarak kendi ülkelerinde gösterime sunuldu. Bunlardan bir tanesi Arjantin, bir tanesi Rusya. Türkiye'de şu anda sadece fragmanını YouTube'da görebilirsiniz. Patentli olduğu için direkt o filmi indiremezsiniz. Ancak o kişi ya da benimle iletişime geçip o filmi elde edebilirsiniz. Ve kürek sporunun tarihçesini çok güzel bir şekilde anlatıyor. Belgeler var, her şey var, konuşmalar var. Ve o filmde konuşan bazı abilerimiz şu anda hayatta değil. Onu kesinlikle izlemenizi isterim. Çünkü spor tarihi sempozyumunda bu tür belgelere ihtiyacınız olacaktır diye düşünüyorum. Lütfen sahip çıkın. Yani bunu da belirtmek istedim Hocam.

KOCAELİ'DE
SPOR BAŞARILARI TARİHİ

Prof. Dr. Kemalettin KUZUCU: Oturum Başkanı

Herkese merhabalar. Kocaeli Spor Tarihi Sempozyumu'nun bu oturumunda çeşitli dallardaki başarıyla ülkemizi ve milletimizi gururlandıran önemli spor insanlarımızla birlikte bir panel gerçekleştireceğiz. Misafirlerimiz millî güreşçi ve Serbest Güreş Takımı teknik direktörü Sayın Serhat Balcı, millî jodocu Sayın Tuğçe Beder, millî boksör ve antrenör sayın Ali Çelikiz ve millî bilek güreşçisi Sayın Ömer Faruk Kozakoğlu olmak üzere dört kişiden oluşuyor. Vakit kaybetmeden, sözü hemen kendilerine bırakmak istiyorum. Sporcularımızdan önce kendilerini kısaca tanıtmalarını ve isimlerini Kocaeli sınırlarını aşarak ülke ölçeğine ve küresel düzeye taşıyan başarılarını belirtmelerini rica edeceğim. İlk sözü Sayın Serhat Balcıya veriyorum. Buyurunuz.

Serhat BALCI: Milli Güreşçi

Ben Serhat Balcı, Serbest Güreş Takımımızın teknik direktörüyüm. Takımımız şu anda Süper Lig'de namağlup olarak yoluna devam ediyor; 8 maçta 7 galibiyet ve 1 beraberlik alarak finale doğru emin adımlarla ilerliyoruz. Dün de maçlardan geldik, gerçekten güzel bir ekibimiz var ve şu anda Kâğıtspor'un hizmetindeyiz. Burada sizlerle bir arada olmak bizim için büyük bir mutluluk…

Kocaelimiz, sporda her zaman tüm branşlarda başarılı olmuş bir şehir. Özellikle güreş branşında 2 olimpiyat şampiyonu çıkarmış olmasıyla, bu alanda öne çıkan nadir şehirlerden biri. Bu başarı çizgisi aynı kararlılıkla devam ediyor.

En başta Tahir Başkanımızın spora bakış açısının son derece sıcak ve destekleyici olduğunu belirtmek isterim. Biz de spor hayatımız boyunca edindiğimiz tecrübeleri sizlerle paylaşmak, bu sempozyumda katkı sunmak amacıyla buradayız.

İlerleyen süreçte soru-cevap şeklinde de sohbetimize devam edebiliriz. Teşekkür ederim.

Prof. Dr. Kemalettin Kuzucu: Oturum Başkanı

Teşekkür ediyorum Sayın Balcı. Kocaeli'mizin güreş dalındaki yerine vurgulayan kısa bir girişle yetindiniz. Daha sonra sizden ayrıntılı bilgiler duymak isteriz. Şimdi sözü genç sporcumuz Tuğçe Hanım'a veriyorum.

Tuğçe BEDER: Milli Judocu

Sporcu arkadaşlarım ve değerli katılımcılar, hepiniz hoş geldiniz.

Kocaeli Büyükşehir Belediyesinin spor tarihine yön veren isimleri ve spor tarihini konuştuğumuz bu anlamlı sempozyumda kendi branşım olan Judo ve Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Kağıtspor'un yetiştirdiği millî bir sporcu olarak başarı hikayem hakkında birkaç söz söylemek istiyorum.

Kocaeli sadece sanayi ve kültür alanında değil spor alt yapısı bakımından da Türkiye'nin öncü şehirlerinden bir tanesi.

Hiç kuşkusuz judo branşı da bunlardan bir tanesi. Ben de Kocaeli Kağıtspor'da 2011 yılında judo ile tanıştım. Belediyemizin yaz okulu projesinin kapsamında yapılan ilan ve duyurularda judoyu duydum ve çok heyecanlandım. Judonun ne olduğunu bilmiyordum. İçimde bir merak uyandı ve bu merakla judoya başladım. Bir merakla başlayan judo kariyerim benim için bir yaşam amacı haline geldi.

Hedeflerim, hayallerim, kariyer planlarım hepsi judo üzerine olmaya başladı. Belediyemizin sağladığı imkanlar ve destekler sayesinde ulusal ve uluslararası madalyalar kazanmaya başladım. 2015 yılında dünya üçüncüsü oldum.

2018 yılında Avrupa ikincisi, 2019 yılında 23 yaşı altı Avrupa üçüncüsü, 2021 yılında İslami Dayanışma Oyunları'nda şampiyon oldum.

En önemlisi 2024 yılında kazandığım Grand Slam ve Grand Prix madalyaları. Avrupa dünya beşinciliği sayesinde 48 kg'da Paris Olimpiyatları'nda kulübümü ve ülkemi temsil etme hakkı kazanarak bayrağımızı taşıma şerefine nail oldum. Tüm bu başarılar aslında sadece benim hikayem değil bir şehrin desteği, kültür birikimi ve inancı sayesinde mümkün oldu. Son olarak da geçtiğimiz hafta Suudi Arabistan'ın başkenti Riyad'da düzenlenen İslami Dayanışma Oyunları'nda

ikinci kez ülkeme altın madalya getirdim. Sporda tüm bu başarıları elde ederken aslında en büyük ilham kaynağım yine bu şehirde derece kazanan, uluslararası arenada madalyalar kazanan abi ve ablalarımdı.

Şampiyon olan bir sporcunun duvarda resmini gördüğümde ya da madalya kazanan bir sporcu bir törende tebrik edildiğinde böyle imrenerek bakıp bir gün ben de orada olmak istiyorum diyordum. Çok şükür hayal ettiğim birçok şeyi bugün başardım. Başarmak için de çalışmaya devam ediyorum. Hayal edip başardığım tüm başarılar, dediğim gibi sadece benim tek başıma yaptığım şeyler değil; başta Belediyemiz, Belediye Başkanımız, kulübümüz, federasyonum, birçok kişi arkamda ve bana destek oldu. Kocaeli Büyükşehir Belediyesi yıllar boyunca benim gibi kız çocuklarına imkân ve hayal etme fırsatı tanıyan bir belediye olmuştur.

Kadınların sahada, tatamide, pistte ve salonda kazandığı başarılar yalnızca spor alanında değil, toplumsal görünürlük açısından da çok önemli bir durumdur.

Bugüne kadar elde ettiğim uluslararası derecelerin genç kızlara “ben de başarabilirim” cesareti aşıladığını umuyorum. Bu noktada yükselen bir kadın sporcu olarak genç kızlara, küçük kız çocuklarına ilham ve örnek olmaktan dolayı çok mutluluk ve gurur duyuyorum.

Günümüzde Kocaeli altyapıda milli takımlara uzanan sistemli bir spor zincirine sahip. Yeni spor tesisleri, akademik iş birlikleri ve gençlik projeleri ile bu şehir, sporun yalnızca bir faaliyet değil yaşam biçimi olduğunu göstermektedir. Benim gibi sporcular da bu zincirin en parlak halkalarıdır.

Bizlerin başarıları gelecekte yetişecek yüzlerce gence ilham kaynağı olacak ve gençlik bu mirası daha da ileriye taşıyacaktır. Sonuç olarak bir sporcunun başarısı yalnızca bireysel çabayla değil, bir şehrin inancı, desteği, bir kültürün birikimi ile

mümkündür. Kocaeli de bu anlamda Türkiye tarihine sadece madalyalar değil, karakter ve değerler kazandırmıştır.

Ben de bu panelin Kocaeli'nin spor geçmişini belgelemek kadar geleceğe ışık tutan bir hafıza uyandıracağına inanıyorum. Geçmişteki hayallerimin bu günlerde gerçeğe dönüşmesinde büyük katkıları olan, bana ve benim gibi sporculara desteklerini veren Sayın Belediye Başkanımız Tahir Büyükakın'a, Kağıtspor Kulübüme, Türkiye Judo Federasyonu Başkanımız Sayın Sezer Huysuz'a ve Yaman Türk Vakfına teşekkürlerimi sunuyorum. Bu panelde emeği geçen herkese de teşekkür ediyorum. Sporcu arkadaşlarıma başarılar dilerim.

Prof. Dr. Kemalettin Kuzucu: Oturum Başkanı

Tuğçe Hanım'a, aramızdaki gençleri spora ve bilhassa judo öğrenmeye özendirici nitelikte olduğunu düşündüğüm bu anlamlı konuşması için teşekkür ediyorum. Başarı hikayesinde yetiştiği şehrin birikiminin ve büyüklerinden aldığı ilhamın yerini vurgulaması ne kadar manidar. Mütevazı kişiliği ile de örnek bir sporcu olduğunu ortaya koyuyor. Gerçekten takdire şayan. Şimdi de söz sırası Sayın Çelikiz'de. Buyurun efendim:

Ali ÇELİKİZ: Milli Boksör, Antrenör

Ali Çelikiz olarak 1979 yılında SEKA Kağıtspor'da boks yaşamıma başladım. Başladıktan sonra 6 ay zarfında şampiyonluklar başladı gelmeye. İlk Türkiye Şampiyonu oldum. 1980 yılında yine tekrar şampiyon olduk. O zamanlar yıldız minik şampiyon, milli müsabakalar yoktu. Gençlerde başlıyordu milli müsabakalar.

Gençlerde ilk defa milli takıma girdik. Milli takımda çeşitli müsabakalarda Balkanlarda, Avrupa'da, uluslararası birçok madalya aldım. Ve 1985 yılına kadar SEKA Kağıtspor'daydım. Her yıl Türkiye'de şampiyon oldum ve milli takıma girdik.

1985 yılında Kocaeli serüvenini tamamlayarak Sakarya Belediyespor'a transfer oldum. Orada çok başarılı bir süreç geçti.

1988 Seul Olimpiyatlarına katıldım. Tabii olimpiyatlara katılmadan önce eleme müsabakaları var. Bir eleme müsabakasında bir maçım vardı. Duygularımı anlatmak istiyorum. Endonezya, Jakarta'da maçları yapıyoruz. Türkleri de çok seviyorlar. Ve müsabakada Rusların olimpiyat şampiyonu iyi bir boksörüyle oynuyorum. O zamanlar Rusya tek takım olarak geliyor. Ve orada çok güzel bir

müsabaka yapıyorum. Ve müsabakayı kazanıyorum tabii; yarı final müsabakasını ve oradan şampiyon olarak Türkiye'ye dönüyoruz. Ve olimpiyat kadrosuna giriyoruz.

Seul Olimpiyatlarına, Türkiye olarak, 4 boksör katıldık. Tabii bütün branşlardan arkadaşlar var. Güzel bir müsabakalar serüveni geçirdik orada. Özellikle halterde Naim Süleymanoğlu, ülkemizi tanıtım noktasında çok güzel 3 tane rekorla tamamladı.

Ve bu bizi Türkiye'yi spor konusunda dünyaya tanıtmada çok ileri bir noktaya getiriyor.

Şöyle bir şeyler söylemek istiyorum ben. Ben Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Kağıtspor Kulübünde 2007 yılından 2019 yılına kadar yöneticilik, koordinatörlük yaptım. Orada da çok güzel başarılı sporcular yetiştirdik. Olimpiyatlara sporcularımızı gönderdik. Mesela şöyle diyeyim; 2016 Olimpiyatları'nda 2 tane boksörümüz gitti. 2016 Londra Olimpiyatları'na 8 tane sporcu Kağıtspor Kulübü'nden gönderdik.

Yani bu noktada Kocaelispor da çok önem veriyor ve özellikle Kocaeli Büyükşehir Belediyesi İbrahim Karosmanoğlu döneminde, Tahir Büyükakın döneminde. Mesela bu güzel bu programları düzenlemek, bu uluslararası sempozyumları düzenlemek o kadar kolay işler değil. Yani biz bu konuda çok teşekkür ediyoruz Tahir Başkanımıza. Ben arkadaşlara söylüyorum, genç arkadaşlara; spor, kesinlikle hangi branşta olursa olsun kavga değil, barış, kardeşlik ve insanları birbirleriyle birleştirmekte. Özellikle ben bir şey anlatayım; mesela ben 13 yaşındaydım boksa başladığımda. Çok yaramaz bir çocuktum, devamlı kavga yapardım. Ama spora başladım, spora başladıktan sonra yaşım 60'ları geçti, daha hiç sokakta kavga etmiş değilim, bir kişiye elimi kaldırmış değilim. Sporun terbiye noktasında insanları çok önemli yerlere getirdiğine inanıyorum.

Bu uluslararası sempozyumu düzenleyen Kocaeli Büyükşehir Belediyesine ve Tahir Büyükakın'a özellikle teşekkür ediyorum. Saygılar sunuyorum.

Prof. Dr. Kemalettin Kuzucu: Oturum Başkanı

Ali Bey'den de tevazu dolu sözcüklerle başarı hikâyeleri dinledik. Uluslararası rekabette spor müsabakalarının askerî yöntemlerle mücadeleden daha etkili olduğunu imâ eden bu değerli konuşması için kendilerine çok teşekkür ediyoruz. Sporun terbiye edici yönüne yani bir eğitim aracı olduğuna dikkat çekmesi de hayli kıymetli. Var olun efendim. Şimdi de misafirlerimiz dördüncüsü ve sonuncusu

genç kardeşimiz Ömer Faruk Kozakoğlu'nu dinlemek için heyecanla bekliyoruz. Hepimizin okul sıralarında mutlaka denediği bilek güreşinin uluslararası niteliği hakkında yeterli bilgiye sahip değiliz. Esasen bu tür bilgileri, çoğu zaman, böyle başarı hikâyelerinden sonra öğreniyoruz. Henüz öğrenci olan Ömer Faruk kardeşimizin, dalıyla ilgili söyleyecekleri bu anlamda daha önem arz ediyor. Merakla bekliyoruz. Buyurun:

Ömer Faruk KOZAKOĞLU: Milli Bilek Güreşçi

Öncelikle herkese merhaba. Ben Ömer Kozakoğlu. Bilek güreşi Avrupa dünya şampiyonuyum. Konuşmaya öncelikle bu değerli konuşmacılar, yarışmacılar arasında bulunduğum için, en genç olarak da çok mutluluk duyduğumu belirterek başlamak istiyorum. Henüz yaşım genç ve yeni bir branş dalı diyelim. O branşta ilerlemeye çalışıyorum. Bu yolculukta ilerlerken öncelikle Kağıtspor'a teşekkür ediyorum. Kağıtspor'da Kenan Hocamla birlikte bu yolculukta en başından beri mücadele ediyoruz. Benim bu hikâyeye başlama sürecim şu şekilde. Benim liseden bir arkadaşım beni bir turnuvaya çağırıyor. O kendisi milli sporcu. O şekilde orada kendimi göstermemle birlikte, sen bu spora başlamalısın diyor. Ve o gün, gittiğim spor salonunda hemen herkese yeniliyorum. Yenebildiğim hiçbir bilek yok. Bükebildiğim hiçbir bilek yok. Yenilmek bana bu sporda ilerlememi söylüyor.

Yani yenildiğimde kesinlikle pes etmek aklımdan geçmiyor. Ve ilk hedefim o spor salondakileri yenmekken, şu anda bulunduğum bu pozisyonda, dünya şampiyonluğu elde ettim ve dünya şampiyonu kalmayı hedefliyorum. Yani ilk baştaki başladığım düşünceyle şu anki taşıdığım düşünce yani kararlılık ve azmi devam ettirmek beni gerçekten çok geliştirdi. Ondan sonrasında üniversite hayatımın başlamasıyla birlikte de Kocaeli Kağıtspor'la tanışıyorum. Aynı zamanda Kocaeli Üniversitesi Makine Mühendisliği Bölümü öğrencisiyim. İkisini bir arada ilerletmeye çalışıyorum. Kağıtspor'la tanıştıktan sonra güçten ziyade bu spora biraz daha teknik

katarak, bu sporun ince noktalarına değinerek değerli Hocamla birlikte bu sporu daha nasıl geliştirilebilirim, nasıl daha iyi olabilirim konusunda çalışarak Türkiye şampiyonlukları elde ettim. Gençler ve büyükler toplamında 7 Türkiye şampiyonluğum var. Bu süreçte Türkiye şampiyonalarına hazırlanırken genç kardeşlerimle beraber aynı zamanda YouTube üzerinden videolar üretiyoruz. Bu spor yeni bir altyapı olarak zayıf olduğu için kendi çabalarımızla belediyemizin sağladığı katkılarla bu sporu tanıtmaya çalışıyoruz. O şekilde hafta sonları yaptığımız masa antrenmanlarıyla ve benim gittiğim maç organizasyonlarında çektiğim vloglarla bu spora güzel şeyler katmaya çalışıyoruz. Onun dışında, en son katıldığım Dünya Şampiyonası’nda faullerle beraber yenilerek Dünya üçüncülüğü elde ettim. Burada da şuna değinmek istiyorum. Şampiyon olmak tabii ki hepimizin hayali, hepimizin ulaşmak istediği bir nokta ama bazen dördüncü de oluyoruz, beşinci de oluyoruz. Ben yaklaşık üç dört sene üst üste dördüncü oldum. Onun üzerine dünya şampiyonunu elde ettim 2024 yılında. Bu sene Allah üçüncülüğü nasip etti. Biz buna tevekkül ederek, daha fazla çalışarak 2026 döneminde şampiyon olmak için daha fazla efor sarf ederek elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Dünya şampiyonasından bir final maçımı anlatmam gerekirse; 2024’te çok iyi hazırlandığımız bir dönem, kendimi gayet iyi hissediyorum. Maça çıkmadan kiminle yapacağım belliydi aslında. Kazakistan bu sporda en ileri gelen ülkelerden birisi. Hem genetik açısından hem de o kas kemik tendon yapılarından dolayı Kazakistan bir numara diyebiliriz aslında. Finaldeki rakibim de büyük ihtimalle Kazakistan olacaktı. Onun için çalıştık. Yaklaşık 11 dünya şampiyonluğu olan bir rakiple karşılaşacaktım ve korkum olmamasına rağmen herkesin yapamazsın ya da ne bileyim senin teknik bilgin, gücün tecrüben yetmez şeklinde sözler duydum. O yüzden şunu demek istiyorum yani, bilek güreşinde dünya şampiyonu olurken kendimle savaştım, bir de karşı tarafın ithamları ile savaştım. Ve sonunda, final maçında rakibimi iki kez yenerek dünya şampiyonluğunu elde ettim. Tabii ki o zaman herkes bana inandı, desteklerini esirgemedi. Benim sizlere tavsiyem, kimsenin ne dediğine bakmayın, sizin içinizdeki inancı canlandırmaya çalışın. Ben dünya şampiyonu olduğumda çok büyük gurur yaşadım. Şu an o duyguları tekrar yaşamak için daha fazla çalışıyorum. Diyeceklerim aslında bu kadar.

Benim asıl hikayem kendi sınırlarımı aştığımda, o zafere ulaştığımda başladı ve şu anda tekrardan şampiyon olmak için çalışmalara devam ediyorum.

Bu sempozyumda konuşmamı sağlayan Kocaeli Büyükşehir Belediyesi’ne bu yolculukta bir yerlere gelmemi sağlayan Kağıtspor’a da teşekkür ediyorum.

Prof. Dr. Kemalettin Kuzucu: Oturum Başkanı

Peş peşe yenilgilerden sonra, azimle birlikte gelen müthiş bir başarı hikâyesi. Gerçekten ders mahiyetinde bir hikâye. Azmin ve inancın gücünü vurguluyor. Kutluyorum sevgili kardeşim. Kendi namıma da dersler çıkarıp ibret aldığım bu güzel ve derinlikli sözler için teşekkür ediyorum. Sevgili misafirler, bize ayrılan süre zarfında biraz daha vaktimiz var. Bütün konuşmacılarımızı dinledik. Bundan sonraki vaktimizi, sporcularımızın serbest konuşarak duygularını ifade etmeleri ve sizlerin de sorularıyla samimi bir sohbet havasında sürdürerek değerlendirmek isterim. Sporcularımızdan isteyen söze başlayabilir. Buyurunuz:

Serhat BALCI: Milli Güreşçi

Beni en çok heyecanlandıran yaşadığımız şampiyonluk sırasında o kürsüye çıktığımızda işte mesela bayrağımız dalgalanıyor, İstiklal Marşımız söyleniyor. Tabii ki çok büyük bu duygu. Tuğçe kardeşimin bahsettiği gibi onların hayalini kuruyorsun. Daha önce izlediğim büyük şampiyonların o duyguları yaşadığını gördüğünde diyorsun ki bir gün benim de orada olmam lazım. Onu başardığın zaman da onu başarmanın mutluluğu. Aynı zamanda ülkende bir saygınlık kazanmanın verdiği mutlulukla, bir başarı elde etmenin ve bunun milli değerlerle pekişmesinin duygularını yaşıyorsun. Yani bunlar çok dile gelebilecek duygular değil ama bu şekilde anlatayım. Burada gördüğüm kadarıyla hepsi sporcu kardeşlerimiz, sporla ilgilenen kardeşlerimiz…

Ben de o yüzden bu arkadaşlarım konuşurken ufak, onlara yardımcı olabilecek, faydası dokunabilecek notlar aldım. Kısaca sporun sizlere katkısı, normal hayatınızdaki katkısı; bir defa psikolojik ve hayatın zorluklarına karşı spor en büyük hazırlıktır. Kaybetmek, kazanmak, kaybettiğinizde yaşadığınız yıkım, o yıkımla baş edebilme, başardığınızda o başarının mutluluğunu yaşama ve o mutluluğu dizginleme; bunu çünkü başarında çok fazla övünme ya da işte gurur duyma şeyine geldiğinizden hemen cezasını spor tekrardan size kesiyor. Bunları da yaşadık. Çok başarılı olduğumuz dönemlerde ben çok iyiyim, çok başarılıyım, artık çok da çalışmama gerek yok, Allah bana bu yeteneği vermiş artık ben çok çalışmadan da yaparım dediğinizde, hemen bir seneki sonra bunun cezasını spor size kesiyor. Bu yönden spor, hayatta yaşayacağınız, Allah ömür verdiği sürece yetmiş seksen sene diyelim, yetmiş seksen sene boyunca yaşayacağınız zorlukları size bir iki senede çok rahatlıkla yaşatabilir.

Bunun yanında bütün burada şampiyon kardeşimizin söylediğinden benim çıkardığım ve sizlerin çıkartması gereken şey bir defa sporun yüzde yetmişi özgüven. Yani eğer bir sporcunun özgüveni yoksa, kendinize güvenmiyorsanız, yapmış olduğunuz geri kalan yüzde otuzun hiçbir manası yok. Bu geri kalan yüzde otuz nedir? Bunun yüzde onu ilk sırada dinlenme, diğer yüzde onu ikinci sırada beslenme, en sonunda da üçüncü sırada çalışma geliyor.

Bunu niye size açıklıyorum? Ben de şu anda teknik direktörlük yaptığım için kendi sporcularıma da devamlı bundan bahsediyorum. Bizim kültürümüzde çalışma çok fazla ön planda. Ama eğer dinlenmeniz ve beslenmeniz yeterli değilse yap-

tığınız çalışmadan tam olarak verim alamazsınız. Hepsinden önemlisi dinlenme, birinci sırada olmasının sebebi de bu. Yani çok fazla antrenman yapıp dinlenemediğinizde yaptığınız antrenman boşa gidiyor. Bu üçlüyü dinlenme, beslenme ve çalışmayı kesinlikle bir arada tutmanız lazım. En önemlisi de gece uykusu, gece uykusunu kesinlikle kaçırmamanız gerekiyor. Beslenme dediğim ikinci sıradaki beslenmede tabii ki paketli gıdaları tüketmemeniz gerekiyor sporcu olarak. Kaliteli beslenmeden bahsediyorum. Çok yemekten bahsetmiyorum. Biz güreş branşında özellikle böyledir. Ya sen pehlivansın işte, yersin şöyle... Öyle bir şey yok.

Bizim yakıtımız yemekse, sporcu isek en kaliteli yakıtları almamız lazım. Balığımızı, etimizi, tavuğumuzu, hepsini planlı bir şekilde en kaliteli ve en düzenli şekilde almamız gerekiyor. Sonrasında çalışmayı yaptığınızda başarı kaçınılmaz olmuyor. Ne gerekiyor? Yüzde yetmişi olan özgüven gerekiyor. Özgüveni de yaptığınız bu doğrularla arttırabilirsiniz. Yani sen antrenmanını düzgün yapmazsan, çalışmanı düzgün yapmazsan, beslenmeni düzgün yapmazsan, o özgüvenin ne kadar ben çok iyiyim, çok iyiyim desen de artmaz. Antrenmanlarda yaptıklarınız da özgüveninizi arttırmasına fayda sağlar.

Benim kardeşlerime tavsiyem, aynı arkadaşlarımızın söylediği gibi kimseden etkilenmeden kendi özgüveninizi maksimum seviyeye çıkartıp çalışmalarınızı eksiksiz yapıp bu ülkeye bu büyük başarıları sizler de yaşatabilirsiniz. Yarın bugün sizlerin burada olması için hiçbir engel yok. Ben uzun yıllar güreş yaptım. On sekiz yaşında A Milli Takım kampına gitmeye başladım. Otuz yaşında da milli takımı bıraktım. Şu anda otuz yaş güreş için erken bırakılan bir yaş. Ama ben A Milli Takım'a gitmeye çok ufak yaşta başladığım için güreş hayatımız da biraz erken sonlandı.

Bir maça dönmek istesem, 2008 yılında olimpiyatlarda yarı finalde kıl payı kaybettiğim bir maç vardı, oraya dönmek isterdim. Neden? Yani olimpiyat madalyam yok. Avrupa Dünya Şampiyonlarında bütün kürsülere çıktım. Sadece olimpiyatta dördüncü oldum. Yarı finali kazansaydım finale çıkacaktım. Madalyam garanti olacaktı. Yarı finalde yenildim. Bir de üçüncü dördüncülükte yenildim. Madalya almadan geldim. Yenebileceğim bir rakipti. Kendi hatamla yenildim. Onu telafi etmek isterdim.

Benim hayatım boyunca gördüğüm, yani güreş hayatım boyunca gördüğüm en önemli etkenlerden biri de ben Hamza Yerlikaya ile kulüp arkadaşıydım. O zamanlar o Dünya Şampiyonuydu, Avrupa Şampiyonuydu, Olimpiyat Şampiyonuydu. Biz işte güreş yaptığımız zamanlarda antrenmanlarda bakıyorduk Hamza abiyi zorlayabiliyoruz yani yapabiliyoruz. O hep şunu derdi; "Siz kendinizi bilmiyorsunuz. Siz kendinizi bilseniz Avrupa'da dünyada kimse sizi yenemez". Ya biz gidiyoruz, geliyoruz, yeniliyoruz. Şimdi anlıyorum ki yani onun bize, siz kendinizi bilmiyorsunuz dediği şey işte o özgüven. O özgüveni yakalayabilmek. Yani benim bu sempozyumda sizlere bir abi olarak, bir hoca olarak en büyük tavsiyem, özgüveninizi her zaman çok yüksek tutun. Teşekkür ediyorum.

Katılımcı:

Bir maça dönmek mümkün olsaydı hangi maça dönmek isterdiniz?

Serhat BALCI: Milli Güreşçi

2008 yılında olimpiyatlarda kıl payı kaybettiğim bir maç vardı. Ona dönmek isterdim.

Tuğçe BEDER: Milli Judocu

Tabii bende geçtiğimiz yıl olimpiyatlarda, tekrar orda olsam aynı hataları tekrarlamazdım. Ama benim içimde kalan ve 2019 senesinde Gençler Dünya Şampiyonası'ndaki yarı finalimdi. Çünkü daha önce yendiğim bir rakipti. Ve puan olarak da öndeydim. Son 10 saniye, o kaygıyı ve stresi yönetemediğim için finale çıkamamıştım. Onu uzun süre hazmedememiştim. Belki de backgrounda bir tane daha dünya şampiyonluğu olacaktı ama maalesef olamadı; o yüzden o ana dönmek isterdim.

Ali ÇELİKİZ: Milli Sporcu, Boks, Antrenör

Ben de 1989 yılında Yunanistan, Atina'da, Avrupa Şampiyonası'nda… Eleme müsabakalarında Rusların daha önce dünya şampiyonunu yendim ama oraya genç bir arkadaşı sporcu kardeşimizi getirdiler. Yani öyle bir kabiliyet, öyle bir güzellik olmaz yani. Ona yenildim ama yani kafa kafaya gitti maç, yenildim.

Üzülme de üzülmedim. Ondan sonra o arkadaşımız bir uzun süre, bir 7-8 yıl olimpiyat, dünya hepsinde derece yaptı. Bir tek o müsabaka hiç aklımdan çıkmıyor.

Ömer Faruk KOZAKOĞLU: Milli Sporcu, Bilek Güreşi

Ben de bu sene Bulgaristan'da düzenlenen dünya şampiyonasında karşılaştığım Litvanyalı rakiple tekrar maç yapmak isterdim. Çünkü galip pozisyondayken yaptığım ufak bir hırs, değil de bir sonraki maçı düşünerek güç arttırma çabasından dolayı yaptığım faul ile yenildiğim o maç hep aklıma geliyor. O maçı kazanmak isterdim. En azından faul ile kaybetmek istemezdim.

Katılımcı:

Şimdi her sporun kendine özel bir zorluğu var. Bunu hepimiz biliyoruz. Sizin başarıya giden bu yolda en çok zorlandığınız konular nelerdi? Onu merak ediyorum. En çok sizi zorlayan, kendi branşınızdaki konular…

Serhat BALCI: Milli Sporcu, Güreş

Yani Tuğçe'nin benim ve Ali abinin büyük ihtimalle kilo problemidir. Evet. Yani bizim sıklet spor olduğu için ben 10 sene yaklaşık 10-12 kilo düşüyordum kendi sıkletime. Bir de benim üst sıklette ben 86 yapıyordum. 97 kilogramda dayımın oğlu vardı. Yani onlar rakip olmamak için beni kurban seçmişlerdi. Sonra o 125'e çıktı. Ben 97'e çıktım. O zaman anladım daha zevkli olduğunu yaptığım sporun. Yani kilo kontrolü. Beni güreş hayatım boyunca en çok zorlayan şey o olmuştu.

Tuğçe BEDER: Milli Sporcu, Judo

Hocam zaten cevap verdi; gerçekten de benim branşımda da sıklet spor yaptığımız için çok zor. Ben zaten tüy sıkletim, 48 kilogramda yarışıyorum. Ve 2-3 kilo veriyorum neredeyse her müsabakada. Bunu dengede tutmak, aynı zamanda güç kaybetmemek benim açımdan da gayet zorlu bir süreç oluyor. Onun yanında aslında psikolojik olarak da zorlu süreçler geçirdim bireysel olarak konuşacak olursam. Çünkü özellikle ergenlik döneminden bu yetişkinliğe geçiş süreci, sporda da aynı şekilde bir sancılı bir geçiş oluyor. Bu noktada ailevi olarak da bazı sorunlarla mücadele ettim. Yani olay sadece minderde verdiğimiz mücadele olmuyor bazen. Dışarıdaki hayatla da mücadele edip onu sporu etkilemeden birleştirmek ve başarıya ilerlemek bazen güç oluyor. Eğer bu tarz sorunlar yaşayan gençler varsa bence mücadele etmeye ve dişini sıkmaya devam etsinler. Çünkü sabredince bir yerde başarı geliyor ve arkası da kesilmiyor, bunu söyleyebilirim.

Ali ÇELİKİZ: Milli Sporcu, Boks

Bizim salon sporlarında minder spor olsun, boks olsun, judo olsun, bunlarda kilo en büyük problemdir. En büyük rakip kilodur. Ondan ben bu yeni gençlere, arkadaşlara, kilolu spor yapanlara şunu tavsiye ediyorum; mutlaka 15 gün kalana kadar kiloyu düşüp ona göre kendini ayarlaması gerekiyor. Ayarlayamazsa, müsabakalarda büyük sıkıntı çeker. Mutlaka 15 gün önceden kiloyu bulması gerekiyor.

Ömer Faruk KOZAKOĞLU: Milli Sporcu, Bilek Güreşi

Benim yaşadığım sıkıntı kilodan ziyade; ben kiloyu çok çabuk veren birisiyim genetik olarak. Son hafta iyi bir şekilde veriyorum. Hatta bu arkadaşlarım tarafından çok kıskanılır. Pek sevilen bir durum değil. Benim asıl sıkıntım hem okulu hem yaşadığım hayatı bir arada yönetmek. Çünkü mesela maçtan çıkıyorum, ertesi gün benim final sınavım vardı. Ona bir hazırlık süreci oluyor genelde.

Maçtan çıktığım akşam sabaha kadar ders çalıştığım günler oluyor. Okuduğum makine mühendisli bölümünden dolayı orada çok zorlu bir uğraş veriyorum. Yeri geliyor, masaya geçip orada da bir uğraş veriyorum. O ikisini yönetmek, dengeyi kontrol etmek beni yoruyorlar aslında.

Katılımcı:

Merhaba öncelikle. Sizi en çok motive eden şey başarı, mesela başarı basamaktır ya hep bir süreçtir. Ama mesela madalya kazanınca devam etmek nasıl motive ediyor sizi? Ya da hani yenilince mi daha çok motive oluyorsunuz? Burada süreç mi daha güzel geliyor yoksa başarı aldıktan sonraki tatmin mi sizi devam ettiriyor? Yoksa yeni ilgi mi?

Serhat BALCI: Milli Sporcu, Güreş

Vallahi bizim branşımızda, vampirin dişine kan bulaştı derler; hani vampirin dişine kan bulaştığı zaman yani başarıyı elde ettikten sonra o hazzı yakalayan sporcular onu bırakmıyor. Hani siz yeni başladıysanız eğer tabii ki başarı yakalayana kadar bir zorluk var; ama başarı yakaladıktan sonra o daha tatlı oluyor. O duyguyu bir daha, bir daha, bir daha yaşamak size çok güzel motivasyon olur.

Bizim Federasyon Başkanımız Taha Akgül 11 defa Avrupa şampiyonu, beş defa dünya şampiyonu… Hiçbir ihtiyacı kalmadığı zaman bile o şampiyonluk için mücadele etti. Niye o hazzı aldı? Birincisini, ikincini, hepsini de daha fazlasını başarmak istiyorsun. Ben buna bu şekilde cevap vermek istiyorum. Başarıyı elde ettikten sonraki haz daha tatlı geliyor.

Prof. Dr. Kemalettin Kuzucu: Oturum Başkanı

Evet, sevgili dinleyicilerimiz, sorularınız ve katkılarınızda gerçekten dolu dolu bir panel olduğu kanaatindeyim. Sporcularımız konuşurlarken mütevazı tavırları ve nazik üslupları hepimizin dikkatini çekmiştir zannederim. Başarılarını kendilerinden ziyade Kocaeli'ne ve ülkemize mal etmeye çalışmaları gerçekten çok değerli ve anlamlı. Kendilerinin hoşgörülerine sığınarak, bu yaklaşımlarının Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün "Ben sporcunun zeki, çevik ve aynı zamanda ahlaklısını severim." vurgusuyla birebir örtüştüğünü ifade etmek isterim. Uluslararası arenada Türk bayrağını defalarca dalgalandıran başarıları dinledikçe birçoğumuzun sporla uğraşmadığımız için pişmanlık duyduğunu hissetmekteyim. En azından kendimin böyle bir duygu içinde bulunduğumu bu samimi ortamda belirtmek isterim. Dinlediklerimiz, yerel spor kulüplerinin, küresel ölçekteki başarıların en önemli eşiği olduğunu anlatıyor bize. Bu anlamda valiliklerin, belediyelerin ve diğer yerel kurumların bu konuya daha fazla eğilmeleri gerektiği geliyor akıllara. Kocaeli ilimizin bu konuda başarılı bir sınav verdiğinin altını çizmemiz gerekiyor. Bunun diğer illerimize örnek olmasını diliyor; konuşmacı sporcularımıza bir kez daha şükranlarımı sunuyor, hepinize teşekkür ediyorum.

KOCAELİ'DE AMATÖR SPOR TARİHİ

Prof. Dr. Kürşat SERTBAŞ: Oturum Başkanı

Evet herkese iyi öğlenden sonraları diliyorum. Spor Tarihi Sempozyumu'nun bugünkü oturumu dördüncü panel olarak geçiyor ama benim için çok özel bir oturum. Bu oturumda Kocaeli'de spor yönetiminde ve tarihinde çok değerli hizmetleri olan değerli büyüklerimiz, abilerimizle birlikte olmak bana da gurur ve mutluluk veriyor. O nedenle hızlıca ben kendilerini bu sahneye davet etmek isterim. Eğer arzu ederlerse sohbetlerini yine mobil olarak da ayakta da anlatabilirler, masada da devam edebiliriz. Kocaeli Amatör Spor Kulüpleri Federasyonunun uzun yıllar başkanlığını yapmış, Türkiye Amatör Spor Kulüpleri Konfederasyonunda aktif görevler Türkiye Futbol Federasyonunun yönetim kurulu üyelikleri görevleriyle birlikte hala hizmete devam eden, Kocaeli Yönetim Kurulu üyeliğiyle de aramızda bulunan Sevgili Rafet Kırgız abimizi sahneye davet ediyorum. Yine hem bizim meslek büyüğümüz olan aynı zamanda da mesleğinin son yıllarında beden eğitimi ve spor öğretmenliğinin yanı sıra Gençlik ve Spor İl Müdürlüğünde de aktif görevleri bulunan Sevgili Erol Arutan Hocamızı da sahneye davet ediyorum. Ben böyle yüzeysel tanımlar yapıyorum da tabii siz kendiniz bahsedersiniz zaten genç arkadaşlarımıza. Futbol yönetiminde, futbol antrenörlüğü aynı zamanda Antrenörler Derneğinin yönetiminde de uzun yıllar görevlerine devam eden, şu anda da Türkiye Futbol Antrenörlülüğü Kocaeli Şube Başkanlığı yapan Sevgili Remzi Demirer abimizi de sahneye davet edelim. Türk sporunda bugün Kocaeli ili denildiğinde akla gelen isimlerden birisi olan ve hala da devam eden Türk futbol hakemliğinde uzun yıllar hem ilimizi hem ülkemizi temsil etmiş, sonrasında yönetim görevlerinde bulunmuş ve şu anda da medya dünyasında görüşlerine başvurulan Sayın Mustafa Çulcu Hocamızı da sahneye davet ediyoruz.

Öncelikle çok kısa bir şekilde; tabii kısa olması biraz mümkün değil ama ben değerli katılımcılarımıza konuşmacılarımıza söz hakkı vereceğim. Bir beşer dakika hem kendileriyle ilgili bir bilgilendirme hem şu andaki hizmet sektörleriyle ilgili bilgilendirmeyi yaptıktan sonra interaktif bir şekilde soru cevapla daha samimi bir ortamda otorumumuzu devam ettireceğiz. Ben ilk sözü Sayın Rafet Kırgız Hocamıza bırakıyorum.

Rafet KIRGIZ: Spor Yöneticisi

Teşekkür ederim Hocam sağ olun. Evet işte Kocaeli tarihinin, futbolunun ve amatör sporun değeri bu salondaki arkadaşlarımdan anlaşılıyor. Gerçekten üzücü bir olay ama olsun, biz bizeyiz, yine hepinize saygılar sunuyorum. Yaşım yetmiş.

Çok küçük yaşlar spor yapma şansım pek olmadı. O zamanki ortam, aile, gerçekten çok fakir bir yerdeydik diyemiyorum çünkü Türkiye geneli hep aynıydı, bir tane kapalı spor solonu gibi çok noksanlar vardı. Spor çok kısa sürdü. Değişik branşlar yaptım, futbola başladım büyük arkadaşlarım bilir. Kocaeli'de çok büyük bir Güreş Halter Kulubü vardı. Onun hem cimnastik hem güreş takımında uzun yılar görev yaptım. Spor hayatımız erken bitti ama ideolojik yönümüz de erken başladı. Niye? Sporu çok sevdiğim için, kendim yapamadığım için, ideolojik yönüne daha çok destek vermeye çalıştım ki bunun ilk örneği, belki de Türkiye'de ilk defa, 89, 90, 91 yılında rahmetli Turgut Ağacı'nın halı sahasında minikten futbol turnuvasıyla başladık. Daha sonra Turgutspor, Yenidoğanspor, Kocaeli Amatör Spor Kulüpleri Federasyonu, Kocaelispor, Konfederasyon ve Futbol Federasyonu noktaladık. Gerçekten otuz yıllık çok heyecanlı, çok zevkli, çok mutlu olduğum zamanlar oldu. Hele hele 89 yılında Kocaeli Amatör Spor Kulubünde görev yapmaya başladığım zaman, Muammer Hazer arkadaşımızla ters düştük ve 93 yılında kendimizi hazırlıyorduk. On yıl bu görevi layıkıyla yaptığımıza inanıyorum ve Türkiye'de belki de ilktir kendi isteğimle bu görevi sevgili kardeşim Murat Aydın'a devrettim, o da başarılı devam ediyor bu göreve, kendisini kutluyorum. Konfederasyonda örgütlenme sekreterliği, dış ilişkiler sekreterliği görevlerinde bulundum. Bir anımı anlatmak istiyorum eğer izin verirsiniz Hocam. 2000 yıllarında, depremden sonra Hamburg Futbol Federasyonuyla değişim yaptık. Kocaeli on altı yaş grubu Hamburg'a gidecek, Hamburg Futbol Federasyonunun karması da Kocaeli'ye gelecek. Bir sene önce Hamburg Futbol Federasyonunun Gençlik Daire Başkanı geldi, hem bizi tanımak hem tesislerimizi görmek, geldikleri zaman burada nelerle karşılaştıklarını araştırmak için ilimize geldi. O zaman Amatör Spor Federasyonunun odası Mehmet Ali Kağıtçı sahasının üstündeki dar bir alandı. Ağustos ayıydı, hiç unutmuyorum toprak sahada bir rüzgar esti, toz dumana karıştı. Dedim Peter, kusura bakma, bizim sahalarımız böyle; yo, dedi; bizim de sahalarımız yüzde altmış toprak dedi; sevindim, yüzde altmış topraksa biz de şanslıyız. Dedim Peter, kaç tane sahanız var? Hamburg'da bin tane futbol sahası olduğunu söyledi. İnanmak, inanmamak öyle tereddütte kaldım. Daha sonra Hamburg'a gittiğimiz zaman gerçekten gördük. Her takıma üç tane saha yapmışlar; çim saha, toprak saha, suni çim saha. Gerçekten amatör spora çok büyük destekler veriyorlar. Avrupa'nın her şehrinde, Futbol Federasyonu ile gittiğim değişik ülkelerde, hep bu tesisleri gezmeye imkânım oldu. Türkiye genelinde bilhassa Kocaeli'de çok güzel tesisler yapıldı. Ben burada bu tesisleri yapan bütün büyüklerime teşekkür ediyorum. Bilhassa şu anda Tahir Büyükakın Başkanımız gerçekten büyük destekler veriyor. Ben gerçekten kendisine sonsuz teşekkür ediyorum. Aslında biz bir aileyiz, burada sabaha kadar konuşabiliriz ama vaktimiz kısıtlı olduğu için ben katılımınızdan dolayı sizlere çok teşekkür ediyorum. İyi günler diliyorum.

Prof. Dr. Kürşat SERTBAŞ: Oturum Başkanı

Çok teşekkürler Erol Hocam.

Sizle devam edelim. Beden eğitimi spor eğitimi ana temamız tabii ki. Buyurun.

Erol ARUTAN: Emekli Beden Eğitimi Öğretmeni, Kartepe Gençlik ve Spor Müdürü

Kocaeli amatör sporuna hizmet etmiş taban birliklerimizin başkanları, yöneticileri ve spora gönül vermiş değerli dostlar bu güzel ortamda sizler ile birlikte olmaktan son derece mutlu ve huzurluyum. Sempozyumun ilimize hayırlı olması diliyor, gerçekleşmesinde katkı ve katılım sağlayan kurum ve kişilere teşekkür ederim.

1975 yılında amatör lisanslı olarak başlamış olduğum spora, sporcu, antrenör, idareci ve kulüp başkanı olarak 50 yıla yakın hizmet etmiş bulunuyorum.

1980 yılında başlamış olduğum devlet memurluğuna sırasıyla; İnkılap Orta Okulu, Tüpraş Lisesi, Hızır Reis İlköğretim Okulu, İzmit Anadolu Lisesi, İzmit Anadolu Kız Meslek Lisesi ve Kartepe Gençlik ve Spor ilçe Müdürlüğü görevlerinde bulunarak 2024 yılında emekli oldum.

Bugün ben sizlere uzun yıllar görev yaptığım okul spor faaliyetleri hakkında düşüncelerimi aktaracağım. Geçmiş ve yaşadıklarımla ilgili değil, olmasını istediğim bazı konuları gündeme taşımak istiyorum. İlk görev yerim olan İnkılap Ortaokulu'nda Kocaeli şampiyonu olan basketbol takımımız ile gittiğimiz Tekirdağ' daki grup müsabakalarında yaşadığımız iyi ve kötü ne varsa hala devam ediyor, değişen çok da fazla bir şey yok. Radikal kararların alınması okul sporlarının gelişmesine katkı sağlayacaktır.

Okul spor müsabakalarının eğitim ve öğretim yılı boyunca devam etmesi okullarda yapılacak olan branşlarla ilgili heyecanında devam etmesi anlamına gelecektir. Örneğin okul futbol takımının müsabakaları bir hafta gibi kısa bir sürede sonuçlanmaması gerekir.

Okul spor liglerinin oluşturulması müsabakaların gerekirse haftasonunda oynatılması öğrencilerin derslerden uzak ve spor ile ders ikilemi arasına sıkışıp kalmayacaktır. Okul, kulüp sporcu ve aile ilişkileri daha sağlıklı bir şekilde yürüyecektir.

Okullarda daha fazla öğrencinin spor yapmasını

faaliyetlere katılmasını istiyorsak profesyonel ve amatör lisansı olmayan öğrencilerden oluşan okul takımları için mahalli ligler ve müsabakalar düzenlenebilir.

Bölgeler arası müsabakalar düzenlenerek, özel okullar kendi aralarında oynayacağı özel okullar ligi oluşturulabilir.

Bunun yanında okullar muhakkak koçluk sistemi geçmelidir. Beden Eğitimi ders sayısının düşürülmesi brans sayısının fazlalaşması nedeniyle okullarda yeteri kadar Beden Eğitimi Öğretmeni bulunmamaktadır. Özellikle üst seviyede oynanan bazı takım ve ferdi müsabakalarında olumsuz olaylara sebebiyet vermektedir.

Okul spor müsabakalarında ödül ve disiplin yönetmeliğinin yenilenmesi ve gözden geçirilmesi gerekli olacaktır. Seyircisi olmayan veya çocuğunun müsabakasını seyretmeye gelen velilerin sahaya veya salona alınmaması ciddi sıkıntılar olarak öne çıkmaktadır.

Gençlik ve Spor İl Müdürlüğü'nde görev yapan antrenör arkadaşlarımız, Milli Eğitim Bakanlığı ve Gençlik ve Spor Bakanlığı ile yapılacak olan iş birliği protokolü ile okullarda görevlendirilebilir.

Bizim ilk öğretmenlik yıllarımızda okul takımlarında oynayan öğrencilerimiz, spor kulüplerinin alt yapısını oluşturuyordu. Şimdi kulüplerde oynayan sporcular okul takımlarının bünyesini oluşturmaktadır. Öğrencilerimizin boş zamanları kontrol altına alınamaz ise ileriki yıllarda önüne geçilemeyecek ciddi sorunlar ile karşılaşmamak elde değil.

Belli bir seviyeye gelemeyen ve yapmış olduğu spor ile kendine ve ailesine maddi imkan sağlayamayan sporcuların sonu her zaman hüsran olmuştur. Bu nedenle geçmişte olduğu gibi bu sporcularımızı kendi hayatlarını bir nebze kurtarabilmeleri için, müessese kulüplerinin hayata geçirilmesi, kurulması (Kağıtspor, Tersanespor, Petkimspor, Devlet Malzeme Ofisi, Rabakspor, Seramikspor ve Belediye

Spor Klp.) sporculara her zaman destek olacaktır. Birçok arkadaşımız bu sayede fabrika takımlarından emekli olarak hayatlarını ve yaşamlarını sosyal güvence altına almış ve emekli olmaya hak kazanmışlardır. İlimizde müessese takımlarından oluşan özel bir lig oluşabilir.

İlimizde Dünya Derecesi Yapmış Okul Takımlarımız

- İzmit Lisesi Yıldız Kızlar Basketbol Takımı- 1977 Türkiye Şampiyonu
- İzmit Lisesi Halk Oyunları Ekibi Dünya Şampiyonu İspanya- 1986
- Karşıyaka Koleji Kız Futbol Takımı Dünya 2.Brazilya- 2011
- Gölcük Barbaros Hayrettin Anadolu Lisesi Kız Futbol Takımı Dünya 2.İsrail- 2018

Kocaeli Hayrettin Gürsoy Spor Lisesi Kız Futbol Takımı- 2025 Türkiye Şampiyonu

Birçok ferdi branşlarda Türkiye derecesi yapmış ve okullarına kupa ve madalya kazandırmış sporcularımız olmuştur. Okullarımızın ilk aklıma gelen başarıları bunlar, muhakkak daha fazlası var, okullarımız bana sitem etmesinler. Uzun yıllar Beden Eğitimi Öğretmeni olarak görev yaptığım için yaşanan sıkıntıları ve zorlukları en iyi bilenlerden birisiyim. Takımı hazırlamak müsabakalara götürmek antrenörlük ve idarecilik yapmak gerçekten zor tüm meslektaşlarımın nasıl özveri ile çalıştığını biliyor ve kendilerine başarılar diliyorum yalnız şunu unutmamak lazım bizler beden eğitimi öğretmenleriyiz. Ben tekrar bu güzel sempozyumun yapılmasına katkı ve katılım sağlayan kurum ve kişilere, burada bulunan katılımcılara teşekkür ederim. Saygılarımla.

Prof. Dr. Kürşat SERTBAŞ: Oturum Başkanı

Ben şimdi sözü Remzi Başkanımıza vereyim, özellikle onu en son final yapıyoruz. Remzi abi siz de hem kendinizden hem de özellikle futbol dünyasını antrenörlük boyutu açısından bir değerlendirirseniz.

Remzi DEMİRER: Futbol Antrenörü, Türkiye Futbol Antrenörleri Derneği Kocaeli Şube Başkanı

Tabii şimdi Spor Tarihi Sempozyumu olduğu için biraz geçmişten bahsetmek lazım. Sevgili izleyiciler hoş geldiniz. Bir hafta sonunuzu buraya ayırdığınız için ayrıca sizlere teşekkür ederiz. Şimdi Kocaelispor'un spor tarihinde iki tane Kocaelispor başkanı var; Metin Karan var bir de Mehmet Açık var. Bunların yanında şimdi Kocaelispor tarihini konuşmak çok abesle iştigal diyelim de onlardan müsaade isteyelim. Müsaade var mı? Sevgili Başkanım Metin Karan, Kocaelispor'un kuruluşuna siz daha önemli katkılar yapmışsınızdır diye düşünüyorum ben şimdi yani. Geçmişte Kocaelispo'run kurulma aşamasında üç tane amatör kulüp var, üç tane amatör kulübün sayesinde Kocaelispor 1966'da kurulmuş.

Hangi takımlar bunlar? Baçspor, İzmit Gençlik, yanlış hatırlamıyorsan biri de Doğanspor galiba. Şimdiki eski Carrefour'un orada 42 Evler'in orası daha geçmişte profesyonel takım olmadan Teyyare Meydanı dedikleri yerde herkes bütün müsabakaları orada oynuyor. Ondan sonra şeye geliyorlar; Mehmet Ali Kağıt Stadı'nın şu anki kapalı spor salonu olduğu yere de, orada oynuyorlar. Ondan sonra Mehmet Ali Kağıt Stadı'na geliyorlar, yani amatör kümelerde. Yani geçmişte, amatör kümelerden, özellikle amatör spor olduğu için amatör takımlardan Kocaelispor nüvesi oluşmuş. Bir bakıyorsunuz, Kocaelispor'da oynayan, o dönemlerde, 1960'tan beri bu dönemlere kadar gelen bütün futbolcular Kocaelispor'un amatöründen ve bu bölgenin insanlarından. Şimdi bu futbolcular hep senelerce oynamışlardır yani. Senelerce Kocaelispor'da futbol oynuyorlar yani. Kimler kurmuş Kocaelispor'u; Nasut Kayalı kurmuş ve Nasut Kayalı'yla beraber bir sürü kader arkadaşları işte. Engin Korukır'ın babası Zeki Korukır devlet memuru olması dolayısıyla imza atamadığından diğer arkadaşlar imza atıyor ve Kocaelispor'un kuruluşu böyle oluyor. Futbol Antrenörleri Derneğinin ölen arkadaşlarımız adına biyografileri incelerlen bir kaynağa rast geldik. 1971 senesinin Günaydın gazetesi, eskiden yerel gazeteler bu kadar güçlü değil yerel gazeteler yok, haftada bir gün çıkıyor falan, Günaydın gazetesinde rahmetli Ferruh Duygu Hoca'nın bir demeci vardı. Altyapıya gelmiş, altyapı teknik direktörü olmuş. Ferruh Hoca diyor ki Kocaelispor artık diyor, transferi altyapıdan yapacaktır, diyor. 79-80 sezonuna geldiğimiz zaman, kaleci Müjdatlar, sağbek, Zekiler, solbek, Gürbeyler, stoper Kamiller, libero, Mahirler, Orhan Görsenler, Bülent Baturmanlar, Ceyhunlar, Güvençler gibi… Ben on biri şimdi sayabilirim yani. Bu arkadaşlarımızın yüzde seksen, yüzde doksanı, iki tane yabancı, on birde, ilk on birde iki tane yabancı, yabancı derken dışarıdan gelen sporcu arkadaşlarımız. Ve diğerleri olduğu gibi hep Kocaelispor'un altyapısından yetişen oyuncular var. Bu tarlada bunlar var geçmişten beri, yani onun için, yani nereden geliyor bunlar? Amatör sporlardan geliyor. Amatör sporlara korkunç derecede katkı vermemiz gerektiğine inanıyorum. Tabii yerel yöneticiler için çok takım var, çok spor şeyi var ama burada başka bir alana da kaymak lazım diye düşünüyorum. Şimdi adli makamlarca yapılan araştırmalarda yani tekrar üstüne basa basa söylüyorum adli makamlarca yapılan araştırmalarda, o zaman bundan on sene önce iki yüz elli bin futbolcu lisansı vardı. Murat Başkan şimdi Türkiye'de kaç futbolcu lisansı var? Yani bilemiyorum var mı o kadar? Neyse o zaman iki yüz elli bin, yüz elli bin de diğer branşlar vardı yani. Sporcuların suç işleme oranı on binde bir, on binde iki gibi yani. Bunu rakamları Futbol Federasyonu açıklamıştı, böyle yani. Onun için amatör futbola bizim korkunç derecede destek vermemiz lazım. İlla her annenin babanın çocuğu futbolcu olmaz, sporcu olmaz; eline çocuğunu alan, illa benim oğlum Messi olacak, Maradona olacak gibi öyle bir söylem var, aslında öyle değil. Biz amatör sporlara çocuklarımızı gönderdiğimiz zaman değişik kötü alışkanlıklarından uzak duran veya o disiplini alan otokontrol sistemini yapan bir gençlikle karşı karşıyayız yani. Bu gençliğe daha çok hizmet edebilmek için daha çok katkı koymak lazım diye düşünüyorum ben yani. Şimdi çok ilginç, aslında hazırlıklı gelecektik ama bir türlü şeyi yakalayamadık, bu hafta çok yoğundu yani 1971-72'de adamın söylediği kelime, 79-80 senesinde Kocaelispor Süper Lig'e çıkıyor ve uzun yıllar

bu kadro, bu iskelet kadro, uzun yıllar Kocaelispor'u taşımıştır yani. Bir anımı anlatacağım ve konuyu kapatacağım. Bir gün Antalya'da Ünal Kahraman, Samet Aybaba, bizim Genel Başkan İsmail Dilber ve ben muhabbet ediyoruz; işte Adana bölgesinden futbolcular geliyor, Sakarya bölgesinden futbolcular geliyor falan. İşte Aykutlar, Oğuz Çetinler, Sakarya'dan falan, Adana'dan da Feyzullahlar, bilmem neler gibi. Ünal Kahraman'a şunu söyledim ben; dedim ki Türkiye'de gelmiş geçmiş en büyük futbolcularından bir tanesi. Ceyhun Güray'dır dedim. Yani altına basa basa tekrar ediyorum; gelmiş geçmiş -Ünal Kahraman ve Samet Aybaba var, biri Trabzonspor'un ve milli takım oyuncusu, biri Beşiktaş'ın takım kaptanı ve milli takım oyuncusu yani- en büyük futbolcularından bir tanesi Ceyhun Güray'dır dedim. Şaşırdılar. Bakın dedim, Ceyhun Güray sol açık başladı, santrofor oynar, sağ açık oynar, ön libero oynar, on numara oynar, libero oynar. Tam Beşiktaş'tayken Ceyhun Güray anne babasını kazada kaybettiğinden futbola çok erken ara vermiştir. Ceyhun Güray amatör takımından çıkmıştır. Kocaeli Körfez'den çıkmıştır yani en eski Yarımca'dan çıkmıştır. Kocaelispor altyapısında uzun yıllar şampiyonlukta büyük katkısı vardır diye düşünüyorum. Bana katlandığınız için çok teşekkür ediyorum.

Prof. Dr. Kürşat SERTBAŞ: Oturum Başkanı

Başkanım çok teşekkürler. Sözü Mustafa Çulcu Hocamıza bırakalım.

Mustafa ÇULCU: Eski MHK Başkanı ve FİFA Hakemi, Köşe Yazarı, Spor Yorumcusu

Efendim herkese merhabalar. Böyle bir tatil gününde buraya gelip zaman ayırdığınız için teşekkür ediyoruz; ayrıca bu spor tarihi sempozyumu düzenleyen, emeği geçen herkese binlerce teşekkürler. Kentimiz spor kenti olarak Türkiye'de hep ses getiriyor. Böyle ~~bir~~ sempozyumlara çok gittim ama bu kadar geniş kapsamlısıyla ilk defa karşılaşıyorum. Tanıtım kataloğuna baktığım zaman; onlarca profesör, onlarca kanaat önderi, onlarca fikir adamı, onlarca bu konuda rol modeli olmuş, öncüsü olmuş, sporda altın madalyalar, olimpiyat şampiyonluğu almış sporcuların da olduğu çok geniş kapsamlı bir sempozyum. Bu organizasyonu düzenlemek kolay bir iş değil. Bir halı saha işine yedi-yedi on dört kişiyi bulmak için bile üç saat telefon trafiği yapıyorsunuz. Böyle büyük bir organizasyona emek veren herkese minnet ve şükran borçluyuz. Bu konuda destek veren başta Büyükşehir Belediye Başkanı Tahir Bey olmak üzere, emeği geçen, destek veren diğer bütün kurum ve kuruluşlara teşekkür ediyoruz. Anladığım kadarıyla bu sempozyumun amacı kuşaklar arası bağlantıyı kurabilmek; geçmişte biz neredeydik bugün nereye geldik. Temel amacının bu olduğunu düşünüyorum. Toplumlar yetiştirmiş olduğu değerlerine sahip çıkmazsa yıkılmaya, kaybolmaya mahkumdurlar. Biz eski çamurlu sahada aynı günde üç tane dört tane maça çıkarak bacaklarımız güneş ışığından zebra gibi olur, açık olan kısmı yanar çorabın içinde olan kısmı beyaz kalır, deniz kıyısına gittiğimiz zaman milletin güldüğü durumları yaşadık. Bu ne?

Zebra gibi bir beden. Neden? Çünkü bir günde dört tane maça çıkıyorduk. Neden dört tane maça çıkıyorduk? Çünkü başka sahamız yoktu. Eski saha vardı. Şimdi bugün bakıyoruz, Kocaeli’de ellinin üzerinde, bütün bölgelerde, bütün ilçelerde, bütün beldelerde futbol sahası var; bakıyoruz, muazzam tesisler var; bakıyoruz, Büyükşehir Belediye Başkanlığının spora her branşta müthiş katkısı var; bakıyoruz, sadece futbol değil, diğer branşlarda da karatesinden, judosundan, masa tenisine kadar çok kuvvetli bir üniversitemiz var, Spor Bilimleri Fakültesi var. Üniversitenin diğer bölümleri var, daha önce ulaşabilmek için kilometrelerce yol kat edip gidip bir bilgiye ulaşmaya çalıştığım süreçleri iki adım yukarıya çıktığımız zaman, Umut Tepe’ye ölçümünden anlatımına, anlatımından uygulamasına kadar imkân bulduğumuz çok değerli bir üniversitemiz var. Bu kent demek ki çok büyük mesafe kat etmiş.

Ben hatırlıyorum Rafet Başkanımızın Amatör Spor Kulüpler Başkanı olduğu süreçte; Çerkeşli’ye gidip ders anlattığım, odun sobasının olduğu, kulüp olarak belirlenen bir odada, oradaki beldenin insanlarına kara tahtada oyun kurallarını anlatıp, köydeki insanlarını aydınlatmaya çalıştığımız o acı günleri, zor günleri hatırlıyorum. Ama bugün bir tuşla oyun kurallarına ulaşabiliyoruz, bugün gittiğimiz zaman kulüplerin fevkalade güzel odalarına tanık olabiliyoruz, sahalarına tanık olabiliyoruz, malzemelerini gözlemleyebiliyoruz. Eskiden kramponu giydiğin zaman, -yurt dışından krampon getirttirdik, yoktu Türkiye’de- sahaya çıkarken futbolcu, Hocam bunu nereden buldun, diyordu. Ben subay emeklisi olduğum için biliyorum; Deniz Kuvvetleri uluslararası organizasyonlara katıldığında, gemiler yurt dışına gittiğinde herkes televizyon, kahve fincanı, şu bu ısmarlardı, ben hakem kıyafeti ve hakem düdüğü ısmarlardım, sarı kırmızı kart ısmarlardım.

Jarse kumaş yoktu; evde işte akşam yıkıyacak hanım ütüleyecek de sabah jilet gibi sahaya çıkacağız, iki depar attığın zaman zaten eski sahanın bütün çamuru üstüne bulaşıyor ve berbat oluyor. Ertesi gün bir daha maça çıkacaksın… Biz bu zor günlerden buralara geldik. Ama ben bu tarihi unutursam, bugünün jenerasyonuna bu tarihe damga vurmuş, bu gelişime destek vermiş o fikir adamlarını, o emekçilerini unutursam, bugün önce kendime ihanet etmiş olurum. Kendim futbolun içinde aktif olduğum için direkt futbolla başlıyorum. Diğer branşlarda da emeği geçen herkese binlerce teşekkürler. Çünkü bu kentin dünya şampiyonu, olimpiyat şampiyonu, Kocaelispor gibi bir markanın Avrupa Kupalarına isim ve marka olmuş çizgisini yakalamak kolay iş değil. Bunun için imkânları fevkadeyi kullandık ama bir eksiğimiz var; ben yaptım, sevgili Rafet Başkanımız da yaptı… Yeter mi? Hayır. Ülke futbolunda, eğer branşımız futbolsa ülke futbolunda Rafet Başkanımız bunun öncülüğünü yapmış. Futbol Fedarasyonu Yönetim Kurulu Üyesi olmuş ve hakikaten o döneme damga vurmuş bir isimdir. Bugün geriye dönüp baktığın zaman, kendisine bir laf söyleyecek, işte şu lekesi var diyebilecek asla bir çizgisi yok; tam aksine bu kenti örnek şekilde temsil etmiş, muhteşem bir güzellikle yönetcilik yapmış. Ben de Merkez Hakem Kurulu Başkanlığı yaptım. Başkanımız yönetim kurulu üyeliği yaptı hala daha devam ediyor. Murat Aydın Başkanımız kentimizi yıllardır temsil ediyor ve bu temsili ülke genelinde ses getirecek düzeyde. Bu kent diğer branşlarda da… Az önce Eray Şamdan'la konuştum. İslam Oyunları adı altında madalyalar almış, sosyal medyasında da bundan önceki madalyaları sıralamış, bir tarih yazmış bu çocuk. Yarın Mısır'a gidecek bu ay içerisinde. Dünya şampiyonasına katılacak, umarım orada da altın madalya alacak.

Ahmet abiyle konuştuk, heyecanlandım. Bu masada otururken de heyecanlanıyorum çünkü geçmişi hatırlıyorum; beraber gençliğimizin ve çocukluğumuzun emekleme dönemimizin geçişi, bu futbolda nelerle uğraştığımız, böyle gözüm önünden bir tarih gibi geçti. Bugün böyle bir odada konferans vermek o günlerde hayaldi; bugün bunları da beğenmiyoruz daha iyisini arıyoruz. Demek ki müthiş bir gelişim kaydetmişiz. Ama o zaman yönetici anlamında da ülke genelinde ses getirecek kanaat önderlerini, akil adamları oralara göndermek zorundayız, oralarda görev yapmak zorunda. Kocaelispor'un bugün lobisi var mı? Kendi dünyasında var. Ülke genelinde var mı? Yok. Neden yok? Süper Lig'e çıkmışız değil mi? Daha önceki yıllarda Süper Lig'de de

oynadık, basında var mı? Yok. Futbolun temsilinde fedarasyon yönetiminde var mı? Yok. Neden yok? Orada görev yapan örnekler var mı? Var. Olabilirliği var mı? Var. Neden yapmıyoruz? Biri tırmanıyorsa aşağı biz çekiyoruz. Çekmeyin! Birlik beraberlik ve güç birliği, fikir birliği oluşturmak zorundayız. Bu kentin bu imkânlarını fevkalade iyi, yol su elektrik olarak geriye döndürmek istiyorsak, spor kentiyiz ya yönetimiyle, tesisiyle, desteğiyle, fikirleriyle artık futbolu da yönetsin, diğer branşları da yönetsin. Basketbolda da, voleybolda da, judoda da, karate'de de, masa tenisinde de yöneticimiz olsun, çünkü bu kent bu potansiyele sahip. Bunun altını hep çizerek, her konuşmamda söylüyorum. Lütfen ve lütfen birbirimize destek olalım ki oralarda görev alan bizden olsun; kapısını tak çalıp gidebileceğimiz, soru sorabileceğimiz, yöneten biri olsun. Günlerce randevu koparabilmek için uğraş vereceğimiz insanlar değil, ben o kapıya gittiğimde sorunu iletmeden buradaki sorunu bilen insanlarımız var, onlar orada otursun. Bunu yaparsak bu kentin, gelişiminin çok daha iyi yerlere gelmesine destek olursak bu kent yücelir, ülke yücelir; bu katkıyı böyle sağlamamız lazım. O yüzden bir kez daha, bir kez daha, başta Belediye Başkanımız olmak üzere, bu sempozuyumda emeği geçen herkese çok çok teşekkür ediyoruz. Kuşaklar arası geçişi sağlarken, burada bu geçiş yolunda bize fırsat verdiğiniz için de oturuma davet ettiğiniz için de ayrıca teşekkür ediyorum. Dinlediğiniz için hepiniz sağ olun, var olun.

Prof. Dr. Kürşat SERTBAŞ: Oturum Başkanı

Biz teşekkür ederiz. Dinleyicilerin de beni anlayacağı şekilde bir kez daha ifade edeyim; aslında burada her konuşmacı ayrı bir oturum ve saatlerce anlatılacak örnek olaylar, konular sorunlar, çözüm önerileri var. Soru cevaba geçebiliriz. Dinleyicilerimizden sorular alacağız. Ama bu soruları şöyle rica ediyorum. Hakan abi sizden de başlayacağız; kısa, öz, değerlendirmeniz… Sohbetlerimizi oturum bittikten sonra yapalım hep beraber konuşalım. Ama soruları, zamanı da ekonomik kullanmak açısından hem, soruyu soracak kişinin ismini ve soruyu net alalım. Ondan sonrasında sohbete arada devam edebiliriz. Buyurun.

Hakan YAĞCIOĞLU: Katılımcı

Masada Mustafa Hocamın tespitini yapacağım. Çok kısa söylemek istiyorum; gerçekten yıllarca bunun için mücadele etmiştik biz, birbirimizin ayağını çekmeyelim diye. Benim meslek hayatımda tanıdığım şampiyon insanlar… Mustafa Çulcu benim için şampiyon. Siz hakem olarak öyle. Her biri ülkenin en üst düzey konumunda görevler yaptılar. Dünya Kupası'nı izlerken Rafet abiyle gurur duyduk. Mustafa Hocamın başarısıyla gurur duyduk. Murat Aydın'ı aynı şekilde TÜFAD'da Remzi Hocamı izliyoruz… Levent Hocam az önce çok güzel bir sunum yaptı. Ben sadece şunu sormak değilde paylaşmak istiyorum; hepinize çok teşekkür ediyorum gerçekten ama herkesin unuttuğu bir şey var. Ben gazeteci olarak, eski bir gazeteci olarak, bu büyüklerimle beraber alkışladığım için, sizleri yazdığım için, büyük gurur duyuyorum. Buna da imkân verdiğiniz için hepinize çok teşekkür ediyorum.

Mustafa ÇULCU: Eski MHK Başkanı ve FİFA Hakemi, Köşe Yazarı, Spor Yorumcusu

Ben FİFA hakemi olarak, belki Türkiye'de bu tektir araştırmadım ama tahmin ediyorum, bin yüz dolayında amatör maç yönettim. Bir FIFA hakeminin… Şimdikilere bakıyorum klasmana çıkanlar, ben klasman hakemiyim amatörde maç yönetmem diyor; yahu kardeşim, nereden geldiğini nasıl unutursun sen? Sen oradan geldin, orası mutfak, önce oraya, orası yetiştirdi seni. Oraya saygı duyacaksın ki o insanlar da sana saygı duysun. FİFA kokartıyla gitmediğim köy, belde kalmadı ya, boş kaldığım her hafta sonu, işte şahitleri buradadır. Zor bir maç var o bölge seni istiyor, görmek istiyor. Kocaelispor'un maçlarına çıkıyordum. Perşembe çift kalelerine iki tane genç hakem alıyordum, giyiyordum eşortmanı ben de antrenman yapmış oluyordum. O genç hakemlerle resmî hakem hüviyetinde -çünkü resmî atama olursa farklı faktörler var, ambulans olacak, şu olacak, bu olacak falan-, tesislere gidiyorduk. Biz böyle destek oluyorduk, böyle bir kaynaşma içerisindeydik. Bu kaynaşmayı sağlarsak zaten buranın futbolu ve diğer branşları yücelir. Rahmetli Mehmet Sertbaş… Ben mesela Kocaeli Yılmazspor maçını yönetemezdim. Bir kere yönettim, tövbe başarılı olamadım. Sıkıntılı. Mehmet abi bir gün mesaideyim telefon ediyor, gel beni kurtar diyor. Allah rahmet eylesin, o zaman müdür yardımcısıydı. Dedim Mehmet abi ne oldu? Maça çıktım. Yılmazspor maçına. Dış sahada yardımcı hakem de Şafak Boncuk, kulakları çınlasın. Bir pozisyonda oynattı, gol oldu, golden sonra bayrağı kaldırdı. Şaşırdım tabii ben de, oynattın tamam, sonra bayrak niye kalktı? Döndük, dedik ne oldu? Ofsayt. Etrafımı sardılar tabii, dediler ki golü nasıl iptal edersin? Dedim ederim, yardımcıya sordum ofsayt dedi. Niye dedim; geç kaldı, önce bir koştu, golü verdi, durdu, ofsayt dedi. Bir tereddüt yaşadık. Tabii onlar da haklı; dedi ölün çıkar buradan, ben de dedim ki tamam öldürün, bu golü ben iptal ediyorum. Bu sefer dediler, delikanlıymış. Tabii olay orada bitti, yani maçı bitirdik. Ertesi gün Mehmet abi arıyor -Allah rahmet eylesin-; ya ne yaptın be kardeşim? Ne yaptım Mehmet abi? Dedi, gel beni kurtar. Gelmişler, Bölge Müdürlüğünü basmışlar. Eskiden kokartlar vardı. Ben Milli hakemdim o dönemde. Ay yıldız vardı benim kokartımda. Şafak Boncuk il hakemi oldu ve onda tek yıldız var. Abey demiş, bu nasıl hakemdir; göğsünde vardır ay yıldız gider tek yıldıza o ya, bizim golümüzü iptal eder. Allah Rahmet Eylesin. Şimdi ben bu güzel anıları unutup… Efendim ne oldu? Klasman hakemi oldum diye ben maça çıkmam amötörlüğü yapmayın. Bu kente bir kere borcunuz var; bu kentin o toprak sahaları, o suni çimler, o amatör seni hakem yapmış. Benim bir sözüm var ve hep aynı sözün arkasındayım; benim ölene kadar bu kente borcum var. Ben ölene kadar bu kente borcumu ödemek istiyorum; ama aktif hakem, ama aktif yönetici, ama medyada, ama insan olarak, o borcu yaşam boyunca... Ben yüzbaşı emeklisiyim. Yüzbaşı Mustafa Çulcu. Onlarca yüzlerce hakem var ama eski hakem Mustafa Çulcu bir tane var; o ismi de bu kent bana verdi, o yüzden bu kente ölene kadar borcum var.

Rafet KIRGIZ: Spor Yöneticisi, Kocaelispor Yönetim Kurulu Üyesi

Teşekkür ederim. Az önce Kürşat diye hitap ettim kusura bakma ne olur, çünkü sen benim hakikaten evladımsın. Kusura bakma, özür diliyorum. Çok kıymetli Mustafa Hocam ve Remzi Hocam övgüyle bahsetti, arkadaşlar şu anda ben Kocaelispor alt yapısında iki yıldır görev yapıyorum. Çok mutluyum. Yaklaşık beş yüz tane öğrencim var, hepsini çok seviyorum ama futbol okuluna yeni gelen sporcuların yüzde sekseni ya Ricardo olmak istiyor ya Osimen olmak. Hoşuma da gidiyor çünkü hedef koymuşlar, belli bir hedef koymuşlar, o hedef doğrusunda o sporcu olmak istiyorlar. Bizim de hedef koymamız lazım, yönetici olarak hedef koymamız lazım, idareci yönetici olarak hedef koymamız lazım. Evet, bir tane Mustafa Çulcu hocamız çıktı. MHK Başkanlığı yaptı, FİFA Hakemliği yaptı. Yıllarca evet bir tane ben çıktım, tesadüfen iki dönem futbol fedarasyonunda görev yaptım. Daha önceleri Dünya Kupası'nı hep oradan takip ederdim, ne zaman Türkiye'de katılacak diye, hep böyle düşündürdüm kendi kendime. Gün geldi, Türkiye Dünya Kupası'na katıldı ve ben o Dünya Kupası takımın yöneticisi oldum, üçüncü oldum. Dünya yöneticisi çok önemli bir şey, gerçekten önemli bir şey yani. Bizler artık emekli olduk muhakkak ve muhakkak Kocaeli'deki yönetici arkadaşlarımızın, idareci arkadaşlarımızın hedef koyup gelmesi lazım. Bizim niye iki tane, üç tane FİFA kokartlı hakemimiz olmasın? Niye futbol federasyonunda Kocaeli'yi temsil eden bir yönetici olmasın? Ben olmasından çok büyük mutluluk duyarım. Bizim Kocaeli kentine büyük destek vereceklerine inanıyorum oldukları zaman. Ki söylemek istiyorum ben federasyonudayken buradaki bütün takımlarımıza gerçekten büyük destekler verdim. Bir şey daha söylemek istiyorum; az önce Çerkeşli örneğini verdi Mustafa Hocam. Gerçekten o günlerde sık sık kulüplere giderdik ama Gebzeymiş, ama Akçatmış, Karamürsel Akçatmış, çok uzak yerlere de gittik. Çerkeşli'yi belki Murat Başkan da hatırlar; o sene çok iyi bir takım kurmuştu, direkt şampiyonluğu oynuyor, çok da kalabalık bir grubu var. İlk üç hafta hep yenilgi… Her maçta da iki adam atılıyor, üç adam atılıyor, maçı on bir kişi bitiremiyorlar. Tesadüfen ben de gidiyorum bir gün maça. Her şeyi ASKF yapıyor; hakem ataması, gözlemci ataması… Bana bir sürü küfürler ettiler. Dedim ki; "Arkadaşlar küfür etmeyin, dövmek mi istiyorsunuz, bak burada böyle… Dövemezsiniz ama… Ben sizin mahallenize geleceğim, oturacağım kahvenizde, çayınızı içeceğim, o zaman dövün beni" dedim. Ve iki üç gün sonra, sağ olsun Mustafa Hocam ve Hakem Komisyonu Başkanı, ASKF'den yedi sekiz kişilik grupla gittik. Yaklaşık elli altmış kişi toplanmış ve hepsinin suratı asıktı. Ama bizim oraya gitmemiz, anlatmamız, konuşmamız, karşılıklı yüz yüze gelmemiz çok şeyleri değiştirdi. Bizi gülerek gönderdiler ve ondan sonraki haftalarda da ligi bitirip şampiyon oldular. Yani diyalog çok önemli. Bizim herkesle diyaloğa girmemiz lazım. Bizden yetişecek her türlü yöneticiye de ben sonsuz destek vermeye her zaman hazırım. Sevgili arkadaşlarım katıldığınız için çok teşekkür ediyorum.

Mustafa ÇULCU: Eski MHK Başkanı ve FİFA Hakemi, Köşe Yazarı, Spor Yorumcusu

Rafet Başkanımız kader diyor ama o dönem Türkiye'de ses getirmiş bir başkandı. Yine Murat Aydın Başkanımız, Türkiye'de ses getirdiniz. Lütfen Kocaeli'de kısıtlı kalmayın, burası size yetmez, burayı doyurdunuz, doydunuz, daha yukarıda yer almalısınız. Levent Hocam, Kürşat Hocam, ilim bilim insanısınız; bakın, futbol federasyonunum bütün kademelerini az çok tanıyorum, yıllardır içindeyim hala daha takip ediyorum. Kentimizin spor adamlarını büyük görmeyin, siz oralara layıksınız, oraların birtakım kurulları var, sadece MHK değil ki, yönetim kurulu değil ki, sağlık kurulu var, yurt dışı temsil kurulu var, etik kurulu var… Hukukçu adamlarımız, kentimizde çok değerli hukukçular var, neden oralarda görev almıyorlar? Neden oraları hedeflemiyorlar? Beni bu çok üzüyor; çünkü orada bulunanları da biliyorum, buradaki arkadaşlarımızın değerlerini de biliyorum? Hafife almayın bunu. Bu kenti yüceltirken, üst taraftaki oralarda temsil edilmek zorundayız. Lobimizi kurmak zorundayız. Bu kentte, bu zincirin bu halkalarını birleştirerek o sağlam zinciri oluşturmak zorundayız ve birbirimize destek olmak zorundayız. Bundan sonra bu süreç için bu enerjinizi ve sinerjinizi oluşturun lütfen. Hep birlikte, orada fikir birliği, bir ara beyin fırtınasını yapalım ve oralara gelin, gelmelisiniz, gitmeliyiz ve gideni de desteklemeliyiz.

Prof. Dr. Kürşat SERTBAŞ: Oturum Başkanı

Çok teşekkür ederiz. Tabii dedik ya saatlerce sürebilecek bir etkinlik. Son sözü Murat Başkanımıza vereyim. Sonra kapatıyorum.

Murat AYDIN: Katılımcı

Teşekkür ederim. Öncelikle tabii ki bu masayla bugün sorumluluk alan Kürşat Hocama ve gerçekten sporun kıymetli, değerli Başkanları, yöneticileri, hocaları, değerli büyüklerime teşekkür ediyorum. Bunu söylerken, Kürşat Hocam evet, bu işin kentimizdeki ilmi, bilimi, ilimiyle birlikte gerçekten çok önemli işler yapıyoruz.

Masadaki dört büyüğümüz gerçekten çok önemli, çok değerli tabii. Spor Tarihi Sempozyumu, tarih anlamında şöyle bir bakıldığında Rafet Başkanım olsun sağ olsun, Erol abimiz, Erol Müdürümüz, Mustafa Çulcu Hocamız, Remzi Başkanımız; tarihsel anlamda kentin en önemli noktalarında yaşamışlar, değinmişler ve o yaşantılarını bugün de hala devam ettiyorlar, onun için çok kıymetliler. Bu kıymetli yapının içerisinde kelimelere başlarken, işte gece maçının ilk defa Kocaeli'de oynanması, yapılmış olan tesislerle ilgili tesislerin ne kadar büyüdüğünü ne kadar önemli bir noktaya geldiğini tabii tarihi bir yapı olduğu için bunun çok çok çok uzun bir şekilde konuşulması gerekir. Burada bakıldığında evet, Kocaeli kentinde bugün çok önemli bir tesisleşme var. Kocaeli kentinde -bunu böyle kısa söylüyorum ki sonunda bir soruyla bitireceğim- çok önemli çalışmalar var.

Spor külüplerinin sayısı çok büyüdü, kentimizdeki sporcu sayıları çok büyüdü, kentimizdeki altyapı çalışmaları, sadece futbol değil bugün belki burada futbolu ağırlıklı olarak konuşuyoruz ama tabii ki futbolu ağırlıklı olarak konuşulacak bir masa var. Bu masada evet çok önemli bir tarih, çünkü dünya üçüncüsü olmuş bir takımda yöneticilik yapmak çok çok önemli, onun için önemli bir tarih var. Rafet Kırgız Başkanımız yıllarca amatör spora hizmet etmiş bir insan. Uluslararası çok önemli müsabakalar yönetmiş, tarihinde çok önemli müsabakalara gitmiş, iyi illerin müsabakalarını dahi yönetmiş bir insanımız yine, Mustafa Çulcu Hocamız var. Çok önemli yıllarca antrenörlük noktasında eğitim vermiş, eğitim planlamalarını Türkiye'nin her tarafında, her noktasında bilen, tanıyan herkesle de bu diyaloğu çok rahat kurabilen bir Remzi Başkanımız var. Yani şuraya geleceğim; eski dönemlerde belki imkânsızlıklar, belki tesislerin olmadığı, spor alanlarının olmadığı, sporcu eğitimlerinin çok üst düzeyde olmadığı o dönemlerde, belki spor bilimleri fakültelerinin çok revaçta olmadığı, çok böyle bugünkü gibi herkesin ulaşabileceği, herkesin eğitimler alabileceği ortamların olmadığı, imkânsızlıkların olduğu bir dönemden, bugün her türlü imkânın olduğu bir dönemdeyiz. O dönemlerden çok kıymetli dört tane büyüğümüz ve bugün Kürşat Hocamızda beşinci olarak, beş tane çok değerli, çok kıymetli büyüğümüz burada, masada. Bu imkânsızlıkların, bu yoklukların olduğu dönemlerde bu kadar kıymetli, bu kadar önemli, bu kadar değerli insanların yetişip bir sürü de insan yetiştirdiği dönemde, bu kadar imkânların olduğu, bu kadar fırsatların olduğu dönemlerde neden yetiştiremiyoruz? Bunu soracağım. Teşekkür ediyorum

Prof. Dr. Kürşat SERTBAŞ: Oturum Başkanı

Zor bir soru. Müsaade edersen soruya ben cevap vereyim. Aslında yetişiyor, yetiştiğini düşünüyorum ben. Zaten bu sorunun cevabı bugün burada, bu salonda bulunmamızın temel sonucu da göstermiş oluyor. Ben Levent Atalı Hocamıza bir kez daha huzurlarınızla teşekkür etmek isterim. Yani dönem arkadaşım çok etkili bulunduğu pozisyonlarda her zaman sporu, spor bilimlerini öne çıkaracak ve toplumda dikkat çekecek çalışmalar yapıyor hem yerel yönetimlerde hem de üniversitemizde. Kendi adıma ben bir meslektaş olarak da teşekkür ederim, çünkü biraz önce yine söyledim hem kendisine hem de Haluk Selvi Hocamıza da düzenleme kurulunda söyledim. Bugün bu odada bu konuşma bile bence bir katma değerdir, bu sohbet bile bir katma değerdir. Gelecekte tekrar konuşulacak, tekrar konuşulacak ama bildiğim kadarıyla, Levent Hocam da düzeltsin eğer yanlışım varsa, spor tarihi ilk kez Kocaeli'de konuşuluyor. İlk kez bu temalı bir toplantının burada bugün düzenlenmesi, Kocaeli Büyükşehir Belediyesinin bunu gündemine alması bile bence çok değerli. İşte Başkanım sorduğunuz sorunun birinci cevabı bu. Aslında güzel şeyler de oluyor; iş birlikleri var, insan kaynağı noktasında, antrenör yönetici… Bugün amatör spor kulüplerine bağlı birçok spor kulübünde bizden meslektaşlarımız genç nesil antrenörlükler yapıyor, yöneticilik yapıyor, hakemlik yapıyor. Büyüklerinden, abilerinden, ablalarından, antrenörlerden almış oldukları deneyimleri şu anda çok daha çağdaş, bilimsel bir ortamda dile getiri-

yorlar. Teknoloji yoğun bir şekilde kullanılıyor. İşte bu ve buna benzer toplantılarda bizim yeni nesil dediğimiz öğrencilerimizi bir araya getirmemiz lazım. Bizim Rafet abiyle tekrar öğrencileri bir araya getirmemiz lazım. Bu sadece bir popüler iletişim değil. Yaşanmışlıkları, o deneyimleri aktarmak bugünün teknolojisi ve bilgisiyle geçmişin tecrübesini birleştirip tekrar eyleme çevirmek ve bunu istihdama ve yatırıma yönlendirmek gerekli. O anlamda güzel şeyler oluyor inşallah daha da olacak. Bursa’ya maça gidecek Rafet abi. Bu sohbet gerçekten bitmez. Yeşim Hocaya söz versem onda ayrı bir hikâye var. Yani Kocaeli gerçekten çok değerli ama bize yolu siz açacaksınız Mustafa Hocam. Yani bizleri, bizim gibi olan kişileri federasyonlara, lobi faaliyetlerine çekeceksiniz. Kentin değerlerinin, isimlerinin farklı alanlarda, bakanlıklarda, federasyonlarda temsil noktalarında da bizi siz biraz çekeceksiniz oralara. O anlamda ben bir kez daha Spor Tarihi Sempozyumu’nun planlanma, düzenlenme ve uygulama aşamasındaki hem düzenleme kuruluna hem çalışma ekibine, teknoloji ekibine, Büyükşehir Belediyesine, Başkanlarımıza teşekkür ediyorum ve bu oturumu kapatıyorum. Umarım sonraki dönemlerde yine tekrar bir araya gelebiliriz. Hayırlı uğurlu olsun. İnşallah yeni çalışmalarla görüşürüz.

KOCAELİ'DE BASIN SPOR TARİHİ

Dr. Öğr. Üyesi Berkant YILMAZ: Oturum Başkanı:

Değerli Katılımcılar, Kocaeli Büyükşehir Belediyesi, Kocaeli Üniversitesi ve Gençlik Spor İl Müdürlüğü organizasyonu ile bu yıl yedincisi düzenlenen Spor Tarihi Sempozyumu'na hepiniz hoş geldiniz. Öncelikle kendimi tanıtmak isterim. Ben Kocaeli Üniversitesi İletişim Fakültesi Reklamcılık Bölümünde Doktor Öğretim Üyesi görev yapmaktayım. Aynı zamanda üniversitemizin Mezunlarla İlişkiler Ofisi Başkanlığı görevini yürütmekteyim. Ama her şeyden önemlisi bu kentte doğmuş, kendini bu kente ait hisseden ve adayan bir kardeşinizim. Bunu birazdan avantaja çevirmek istiyorum.

Bu kadar büyük üstatla yan yana oturmak ve bu oturumun moderasyonunu yapmak benim meslek yaşamımda büyük bir onur olacak. Çünkü bu masada oturan isimlerin birçoğunun benim yaşım kadar mesleki tecrübeleri ve deneyimleri var. Kendilerini dinlemek için sabırsızlanıyorum. O nedenle sözü daha fazla uzatmadan günün kahramanlarını sırasıyla kürsüye davet etmek istiyorum. İlk olarak Gazeteci-Yazar Yiğit Özcan Bey'i davet etmek istiyorum. Buyurun efendim. Spor Yazarı Sayın Orhan Balcı'yı davet etmek istiyorum. Sayın Balcı, buyursunlar. Gazeteci ve Spor Yazarı Hayrettin Albayrak, buyurun efendim. Son olarak TSYD Kocaeli Temsilcisi ve Spor Yazarı Metin Karan Beyefendi'yi davet etmek istiyorum buyurun efendim.

Birçoğunuz zaten bu değerli isimleri çok iyi tanıyorsunuz; o anlamda uzun uzun özgeçmiş okuması, bilgilendirmesi yapmak benim haddime düşmez. Ama yaşça küçük olanlar ya da bu alana yeni ilgi duymaya başlayanların da olabilme ihtimaline karşı ilk birer dakikalık kısa tanıtım ile programa başlayacağız. Ardından yazarlarımızdan bu mesleğe giriş hikayelerini dinleyeceğiz. Sonraki aşamada Kocaeli'de basın spor tarihi ile ilgili olarak geçmişteki durum nasıldı? Bugünü nasıl değerlendiriyorlar? O dönemki gazete, televizyon yapılanması, dergi yapılanması ile bugün arasında nasıl farklar var? Bu alana yönelik gelecek öngörüleri ile spor basınına, genç meslektaşlarına önerileri neler? Bunları dinleyerek günü kapatacağız.

Hazırsanız başlayalım. Kıdem olarak en gençten başlayıp en kıdemli kişilere doğru ilerleyerek silsileyi başlatalım ve bu noktada Yiğit Bey'e sözü bırakalım. Yiğit Özcan Kimdir?

Yiğit ÖZCAN: Gazeteci, Yazar

Evet Berkant Hocam. Teşekkür ederim. Tabii ki en genç derken de yaşımız aslında elli iki. Yiğit Özcan olarak ben de Kocaelili olmaktan çok mutluyum. En üst kimlik olarak da Kocaelisporlu olmak bu şehirde en önemli ayrıcalık diyorum. Çağdaş Kocaeli Gazetesinde Spor Müdürlüğüm devam ediyor ve aynı zamanda TV 41'de futbol yorumculuğu yapıyorum. Son yirmi beş yıldır aktif olarak yerel basının içindeyim. Bu mesleğe kısaca Kocaelisporumuzun aşkından dolayı, sevdasından dolayı köşe yazısıyla başladık, daha sonra camia bizi içerisine çekti ve aktif bir şekilde hayatımızı devam ettiriyoruz.

Dr. Öğr. Üyesi Berkant YILMAZ: Oturum Başkanı:

Teşekkür ediyorum Yiğit Bey. Şimdi hemen Orhan Bey'e sözü bırakıyorum. Orhan Balcı'yı tanıyalım yakından.

Orhan Balcı: Spor Yazarı

1961, İzmit doğumluyum. Bu kente borcum var diyerek başladım. Çalışmalarımın her kademesinde kente borcumu ödemeye çalışıyorum, kent insanına fayda sağlayabilmek adına çalışıyorum. Evliyim, bir tane oğlum var. İstanbul'da çalışıyor ve bu kente olan sevgim, bu kente olan aşkım ve Kocaelispor'a olan ayrı bir bağım beni çok daha farklı bir noktada çalışmaya itiyor. O yüzden bu kentin özelliğini, bu kentin Çenesuyu'nu, bu kentin havasını yaşayanlar kolay kolay bırakamıyor. Dışardan gelenlerde burada kalmayı tercih ediyorlar. Biz iyi ki İzmitliyiz, iyi ki Kocaeliliyiz iyi ki Kocaelisporluyuz.

Dr. Öğr. Üyesi Berkant YILMAZ: Oturum Başkanı:

Ne kadar güzel. Bir alkış yok mu bu sözlere! Kocaeli'ye gelip o Çenesuyunu içen bir şekilde buradan gidemiyor. Sözü Hayrettin Bey'e bırakmak istiyorum. Hayrettin Bey'i kısaca bir tanıyalım.

Hayrettin ALBAYRAK: Gazeteci, Spor Yazarı

Teşekkür ediyorum, herkesi selamlıyorum. 1 Eylül 1965 doğumluyum. 1 Eylül'ü özellikle söyledim, Dünya Barış Günü biliyorsunuz; güzel bir günde doğmuşum, ayrı bir mutluluk yaşıyorum. Futbol oynadım. Amatör olarak futbol oynarken gazeteciliğe merak sarmıştım, hatta öncesinde, gazeteye başlamadan önce de çeşitli çalışmalarım olmuştu, günlük tutuyordum, gazetelerden kupürler kesiyordum. O zamanlar inanılmaz fanatik bir Kocaeli Gazetesi tiryakisiydim. Öyle ki bir şeyi unutmuyorum, mesela her gün alışkanlık olduğu için… Ablam benim Düzce'de yaşıyor, bir gün oradaki bayiye gittim, Kocaeli Gazetesi istedim, adam yüzüme baktı; o zaman gerçekten tiryakisiydim gazetenin. Yani gazeteye girmeden öncesinden bahsediyorum. Sonrasında bir şekilde vesile oldu gazeteye başladım. Mesut abiye buradan saygılarımı ileteyim; Mesut Özkaya, Maşukiye'de zaten herkes tanır, gerçi İzmit'te de tanıyan çok, spor adamı. O bir gün benim elimden tuttu Metin abinin yanına getirdi Kocaeli Gazetesinde. "Eti senin kemiği benim, bu gazeteci olur" dedi. 1984 yılında orada bir girdik, giriş o giriş. 41 yıl oldu. Beş-altı sene fahri olarak dışarıdan çalıştım. Sonra 1990'dan beri de otuz beş senedir profesyonel ve kadrolu olarak bu görevi yapıyorum. Teşekkür ediyorum davetiniz için.

Dr. Öğr. Üyesi Berkant YILMAZ: Oturum Başkanı:

Rica ediyoruz Hayrettin Bey. Biz katılımlarınız için teşekkür ediyoruz. Şimdi sözü Metin Bey'e bırakıyorum hemen.

Metin KARAN: Spor Yazarı, TSYD Kocaeli Temsilcisi

Merhaba. Herkese iyi günler dilerim. Böyle bir organizasyonun içerisinde bulunmaktan son derece mutluyum. 1959 İzmit doğumluyum. İzmit Yeni Turan İlkokulu, İzmit Ortaokulu ve İzmit Lisesinde eğitim gördüm. Ondan sonra eğitimimi İstanbul İktisadi ve Ticari İlimler Akademisinde sürdürdüm. Ama kader görün ki beni gazeteciliğin içine attı. Alaylı birisi olarak, elli yılı aşkın süredir bu mesleğin içindeyim. İlk imzalı yazımın tarihi 15 Ağustos 1975. Yani elli yılı devirdim. Profesyonel anlamdaki yani iki yüz on ikiden çalışan bir basın mensubu olarak 1979'da başladım. Az bir süre geçmedi. Lisede okurken sporla ve gazetecilikle ilgilenmeye başladım. İlk önce amatör maçlara gitmeye başladım, ardından kadrolu olarak bu mesleğin içine girdikten sonra, spor servisi şefliği, yazı işleri müdürlüğü, genel yayın yönetmenliği, her türlü kademede görev yaptıktan sonra şu anda Özgür Kocaeli Gazetesinde baş editör olarak devam ediyorum. Türkiye Spor Yazarları Derneği Kocaeli temsilcisiyim. Dünya Spor Yazarları Derneği üyesiyim. Makine mühendisi iki evlat ve bir torun sahibiyim. Teşekkür ediyorum.

Dr. Öğr. Üyesi Berkant YILMAZ: Oturum Başkanı:

Maşallah, bir alkışlayalım. Allah şanslarını, bahtlarını açık eylesin. Kısa bir giriş yaptıktan sonra hemen mesleğe giriş hikayeleriyle başlamak istiyorum. Kısaca bahsettiler ama onu biraz derinleştirmek istiyorum. Yiğit Bey bu mesleği seçme nedeniniz neydi? Gazetecilik üzerinde söyleyelim ve sonrasında spor basınına girişiniz nasıl oldu diye başlayalım.

Yiğit ÖZCAN: Gazeteci, Yazar

Evet, teşekkür ederim. Berkant Hocam şöyle söyleyeyim, benim mesleğe başlamadaki en büyük neden Kocaelispor'a olan sevdam diyebiliriz. Normalde on yaşında ilk gittiğim Kocaelispor maçında (babam götürmüştü, o zaman tabii vatan özlemi de çektiğimiz için Almanya'dan yeni gelmişiz) o İsmet Paşa Stadının adı beni çok büyüledi. Rahmetli abimizle gitmiştik. İlk Kocaelispor - Sakaryaspor maçı, 1983 yılında. Daha sonra maçlara gide gele artık kendim de şunu görmeye başladım. Hani taraftar olarak seyrediyorum ama maç bittikten sonra evde işte futbolculara yıldız veriyorum, maçı not alıyorum… Dedim ki ya gazeteci olacağız ya da futbolcu. Futbolcu olamadık çünkü ortaokulda bir astım rahatsızlığım çıkmıştı. Daha sonra, işte burada görüyorsunuz benim arşivim; yaklaşık son kırk yıla ait gazete kupürleri Kocaelispor'la ilgili tüm detayları not almaya başladım. Kendime şunu söyledim; eğer gazetecilik mesleğini yapacaksak hem kendi şehrimizin tarihini hem Kocaelispor'un geçmişini bir şekilde bilmemiz gerekiyor ki gelecek nesillere bunu çok güzel aktaralım. Bu konuda da mütevazı olamayacağım, yani son kırk yıldaki Kocaelispor arşivimiz kuvvetli. Burada Sevgili Mehmet Açık'ın da hakkını verelim. O da gerçekten Kocaelispor konusunda güzel çalışmalar yapıyor. Bizim en büyük davamız Kocaelispor sevgisini yeni nesile

aşılamak. Bununla ilgili de 2008 yılında bu arşiv çalışmasıyla ilgili İzmit Sanat Sokağı'nda üç günlük bir sergi açtım ben, o da çok güzeldi. İşte 2019 yılında İsmet Paşa belgeselini hazırladık. Bugün burada çok güzel bir katılım vardı. Kırk birinci sezonumda yani elli bir yaşımda, çünkü on yaşında ilk Kocaelispor ile tanışmıştım. Maç anılarımdan kitap yazmayı düşünüyordum; o konuda da hem kendi notlarım hem de hafızam çok kuvvetli olduğu için gittiğim işleri, maçın skorunu unutmam. Geçen sene de "Armanın Peşinde Bir Ömür" isimli kitabımızı yayınladık. Bu sene ikinci baskı da oldu. Kocaelispor'la alakalı okullarda ve spor kulüplerinde buluşuyoruz. Ne kadar çok yeni nesli Kocaelisporlu yaparsak o kadar gurur duyuyoruz. Yani benim yaşantım Kocaelispor'la alakalı. Şu an çok keyifliyiz. Son Galatasaray galibiyetinden sonra çok daha sevinçliyiz. Hayatımızı Kocaelispor'un fikstürüne göre ayarlıyoruz. Kocaelispor yendiği zaman bizden mutlusu yok, mağlup olduğu zaman o hafta çok moralsiz geçiyor. Benim şimdilik aktaracaklarım bu kadar.

Dr. Öğr. Üyesi Berkant YILMAZ: Oturum Başkanı

Çok teşekkür ediyorum. Şimdi Orhan Bey'e sözü bırakıyorum. Kendisinin meslek hayatına girişinde etkili olan faktörleri kendisinden dinleyelim.

Orhan Balcı: Spor Yazarı

Şimdi biz alaylı gazeteciyiz. Yani bu işin okulunu okumadan gelen gazeteciyiz. Ama gazeteciliği ustalardan öğrendik, gazeteciliği gazetecilik gibi yapanlardan öğrendik. Oradan başlamak istiyorum ben. 1974 yılında bir yaz günü, okulların tatil olduğu dönemde *Türk Yolu* isimli bizim şehir gazetesinde çırak olarak başladım. Mürekkep, parmağımıza orada değdi. Kurşun harflerle gazetecilik yapılırdı o zaman ve tipo baskı yapılırdı. Tipo baskı dediğim siyah beyaz baskı. Klişe dediğimiz fotoğrafları onun üzerine basarak yapılırdı gazetecilik. O dönemde öyle bir fotoğrafı yapabilmek için, klişe yaptırmak için çok büyük emek sarf edilirdi. Yani şimdiki gibi dijital fotoğraf çek de gazete yayınla veya internet sitesinde yayınla gibi bir şansınız yoktu. Sezon başında beş altı tane klişe yaptırırdınız. Sezon boyu da aynı klişeleri kullanırdınız. Daha sonra o süreç içerisinde okula gittik, Endüstri Meslek Lisesinde elektrik bölümünü bitirdim ama dışarıdan da yine gazeteciliği yapmaya çalışıyorduk. *Barış Gazetesinde* dışarıdan hem muhabir olarak hem de yazar olarak çalışmaya başladık. Daha sonra evlendik ama gazetecilikten hiçbir şekilde kopmadık ve 2000'li yıllarda profesyonel olarak da başladık gazeteciliğe. *Barış Gazetesinden* sonra da TV41'de bir de görsel medyaya döndük. TV41'de muhabir olarak başladığım süreçte genel müdür olarak emekli oldum. O televizyonu aldık, ulusal tarzdaki uydu televizyonuna kadar çıkardık ki bu önemli bir başarıdır. Bu kent için. Aynı şekilde Kocaeli TV de aynı başarıya yakalamıştı ama bizim emeğimiz o televizyonu belirli bir noktaya taşıyabilmek adına, gazetecilik adına çok önemliydi. Radyoculuk da yaptım. Nikomedya radyosunda haftada bir spor yayını da yaptım. Şu anda *Mavi Kocaeli Gazetesinde* sorumlu yazı işleri

müdürü olarak görev yapıyorum. Ama spordan hiç kopmadık, arkadaşlarla birlikte yine en iyi spor sayfasını yapabilmek adına çalışıyoruz. İnternet medyası dediğimiz dijital medya, işte YouTube kanalı tüm bunlarda da olmaya çalışıyoruz gazetemiz adına.

Bakın gazeteciliği mutlu bir şekilde yapamazsanız, yirmi dört saat süren bir meslektir, mümkün değil yapamazsınız. Telefonları şu anda gazetecilik adına, teknolojinin getirdiği avantajda kullanıyorsunuz. Ancak onu da yaparken çok iyi şekilde yapmak zorundasınız. İzleyiciye, okuyucuya yalan söyleyemezsiniz. Oturduğunuz yerde yaptığınız haberle insanları kandıramazsınız. Bunu yaparsınız… Yapan arkadaşlar var mıdır, yok mudur, onun üzerine fazla girmek istemiyorum ama yarın öbür gün karşınıza çıkar; yolda giderken biri der ki şu haberi yaptın, o haber öyle değildi diye senin yüzüne vurur. O yüzden yerel gazetecilik böyle bir şeydir. Ulusal medyada belki bunu yakalayamaz kimse ama yerel gazetecilikte sokakta karşı karşıya gelirsiniz. Eğer bir insan adına yanlış bir haber yaptıysanız, bir gün gelir sizden onun hesabını sorar o yüzden çok dikkat etmek zorundayız. Muhabir arkadaşlarımız çok dikkat etmek zorunda, ki yöneticilik pozisyonunda ben hep bunlardan örnek vererek anlatıyorum. Bir etkinlikte katılan bir kişiyi unutursunuz yazmazsınız, ertesi gün arar ben de oradaydım beni neden yazmadınız diye hesap sorar size. Böyle zor bir mesleği yapıyoruz ama ben mutluyum, her bölümünde bulundum ve şu anda da iyi bir ekiple *Mavi Kocaeli Gazetesinde* gazetecilik yapmaya çalışıyoruz. Bakın gazetecilik yapmaya çalışıyoruz diyorum, çünkü artık farklı şekilde ayırıyorlar gazetecilikleri. Spor gazeteciliği bunların en başında geliyor, çünkü kime sorarsınız bugün popüler, en popüler olanı bu. Ulusal medyadaki birisine sorarsınız mutlaka spordan başlamıştır. Çünkü spor her şeyin ortak paydasıdır. Kentte kimle bir araya gelirsiniz gelin spor alanında bir araya geldiğiniz zaman mutlaka unutmazsınız ve mutlaka onunla her pozisyonda karşı karşıya gelirsiniz. Spor gazeteciliği birçok şeyi içinde barındırır. Spor gazetecisi kentin takımını tutan gazetecidir. Kocaelispor'un dışında bu kentte spor gazeteciliğini yapamazsınız. Geçmişte yazılı basının çok popüler olduğu süreç içerisinde, parkta insanlar gazeteyi beklerdi saat altıda yedide restoranlarda, gazeteyi getirsinler okuyalım, yarınki gazetede ne var, Kocaelispor'la ilgili ne var diye. Özellikle maç sonrasındaki çıkan ertesi günkü gazete çok önemliydi. Şu anda tabi dijital medya her şeyin önüne geçti. Ama biz bu kentte gazeteciliğin biraz evvel bahsettiğim tipodan, kurşun harflerle dizilen gazetecilikten, fotoğrafların klişeye basıldığı süreçten, bugün güzel bir noktaya kadar geldik. Hepsinde bulundum; iyi ki bulunmuşum, iyi ki gazeteciyim, iyi ki bu kentte hem spor basınında hem normal gazetede çalıştım ve böylesi bir toplulukta da bunları söylemek beni fazlasıyla memnun etti.

Dr. Öğr. Üyesi Berkant YILMAZ: Oturum Başkanı

Orhan Bey'e çok teşekkür ediyoruz. Her şeyin başı tutku gördüğünüz üzere; tutku olmadan bu işler olmuyor. Ve çok değerli bir şey daha söyledi; eğer bu mesleği yapıyorsanız, oturduğumuz yerden günü kurtarmak için yalan beyanda

bulunacak şeyler yapmamanız gerekiyor. Nüfus yoğunluğu gereği örneğin İstanbul'da, o büyük kalabalıkta Şansal Büyüka'yı bulamayabilirsiniz, işte Osimhen'i göremeyebilirsin ama burada… Küçüklüğümden hatırlıyorum; çarşıda ben Cem Sinan'ı görürdüm, işte Kaan Dobra'yı görürdüm, Orhan Balcı'yı görürdüm. Hesap sorabilecek insanlar çok uzağınızda olmayabiliyor, her an karşınıza çıkabilir arkadaşlar. O noktada dikkat etmekte fayda var. İşi doğru yapmak bu işin temel taşlarından biri. Ben hemen Hayrettin Bey'e dönmek istiyorum; gazeteciliğe ve spor gazeteciliğine, kısaca bu mesleğe yönelme nedeni neydi? Hikayesini bizimle paylaşırsa çok mutlu oluruz.

Hayrettin ALBAYRAK: Gazeteci, Spor Yazarı

Evet. Biraz önce aslında biraz bahsettim Mesut abiden bahsettim bizim Maşukiye'de, tabii benden önce üstadım bu işin öncüsü Yüksel Ateş. Onu da buradan analım. Ondan sonraki dönemde çok sayıda gazeteci spor gazetecisi Maşukiye'den çıktı. Dolayısıyla Maşukiye'nin kentteki spor basında yeri ayrıdır. Bunun için herhalde ayrı bir değerlendirme yapmak gerektiğini düşünüyorum. Şu anda benim saydığım altı kişi Maşukiye'den. Çoğu da emekli oldu meslekten. Dolayısıyla Maşukiyeli olmak, herhalde hani derler ya suyundan havasından diye, öyle bir şey var onu söyleyeyim öncelikle. Mesut abi bizim için büyük şans oldu. Bizim kulüp başkanımızdı. Çocukken hayalleri olur insanların, bizim de gazetecilik, futbolculuk gibi hayallerimiz vardı. Futbol da oynadım belli noktaya kadar ama gazetecilik başka bir şeydi. Allah nasip etti o vesileyle geldik işte içine girdik. Kırk bir yıl olmuş; bizim için o zamanlar işte Süleyman Durak, Metin Tuncay, Semih Koçana… O isimler, tabii Semih Koçana rahmetli oldu Allah rahmet eylesin, onlar bizim için hakikaten idoldü ve çok önemli isimlerdi. Ben hep böyle acaba onlar gibi olabilir miyim derdim; Metin abi gibi, böyle onlar gibi olmak bir hayaldi. Allah nasip etti o kapıdan girdik. Ama çok büyük zorluklar yaşadık söyleyelim, yani basit değil…

Bugün geldiğimiz noktada belki çok rahat olabiliriz ama özellikle 1991 yılında Özgür Kocaeli kurulduğu zaman kuruluş kadrosunda olan, şu an da çalışmaya devam eden bir tek benim. İlk başlarda zorluklar çektik ama sistem oturdu, personel geldi, ondan sonra rahatladık. Ama büyük çileler çektik onu söyleyelim. Sonuçta insanın sevdiği işi yapması çok baş-

ka bir şey. Hanım bazen bana şey der, ben biraz genellikle tembel bir insanım, hakikaten böyle evde bir şey yapayım da bahçeye çıkayım falan yok. Hanım diyor ki bana, ya yıllardır sabah nasıl kalkıp da işe gidiyorsun. Dedim ya iş insan sevdiği işi yapıyorsa sabah kalkmak, büyük bir heyecan içerisinde, bir mutluluk içinde sabah kalkıp işime gidiyorum. Hala öyleyim; o heyecanı hissettiğim için de devam ediyorum. Bazıları artık gözümün içine bakabiliyor şimdi, ya artık bırak da git falan diyor ama yani çok da seviyoruz bu işi efendim. Benim hikayem aslında Maşukiye'nin sokaklarından başladı. Ben de alaylıyım ve ben liseyi de bitirmedim. 1991'den beri kentin, belki Türkiye'nin en önemli yerel gazetesinde spor müdürüyüm. Metin abinin bir şeyi var mesela onu anlatayım size, Yüksel Ateş de çok söyler. Mesela Yüksel Ateş de gazeteciyken iyi gazeteciydi ama biraz böyle şeydi, istikrarsızdı. Şöyle yani; Metin abi mesela maça gönderirdi, o başka yerden çıkardı. Metin abiye bir gün abi ben çıkayım da Hayrettin'i yerime al dedi. Metin abi o zaman çok güzel bir şey dedi. Bu iş, dedi; öyle basit bir şey değil, tecrübe gerektiren bir şey, oldu demekle gazeteci olunmuyor diye. Dolayısıyla bu meslekte tecrübe çok önemli, her meslekte önemli ama gazetecilikte bence daha önemli. Biz de kalalım, gençler de zaten çok sayıda genç şu an aramızda bulunuyor. Ben şimdi Ömer gibi bir kardeşimle çalışıyorum, daha önce de gençlerle çalıştım onlar da içimizde, dolayısıyla bizden de kolay kolay vazgeçmesinler bence. Çünkü hakikaten böyle bir deneyim, böyle bir birikim, çok fazla şey, yani bu da bir şans bence kentin sporu için, Kocaelispor için. Teşekkür ederim.

Dr. Öğr. Üyesi Berkant YILMAZ: Oturum Başkanı

Teşekkür ediyoruz. Hayretin Bey'in söylediği çok kıymetli şeylerden birisi aynı kurumda kırk bir yıl demiştiniz değil mi yanlış hatırlamıyorum. Ne kadar büyük bir hazineyle, bir şampiyonlar ligi seviyesinde bir kadro ile bir aradayız onu şu an daha iyi anlıyorsunuzdur diye ümit ediyorum. Gençler de zehir gibi. Onların hakkını asla yiyemeyiz ama biraz sabırsızlık var o noktada. Hemen sonuca ulaşmak, hemen o ekranın karşısına çıkmak, hemen popüler olmak, hemen belli mevki makamlara girip çok para kazanmak istiyorlar. Bazı yolları geçmeden, zorluklardan geçmeden maalesef bazı şeyler olmuyor. O noktada böyle üstatlarla da yakından çalışmak sizlere güzel deneyimler katacaktır… Burada mesleğe giriş anılarını anlatması için, spor anılarını anlatması için Metin Bey'e bırakıyorum sözleri. Buyurun Metin Bey.

Metin KARAN: Spor Yazarı, TSYD Kocaeli Temsilcisi

Evet yani ben de biraz bahsetmiştim. Ben lisede okurken Kocaeli basınında bir duayen olan bir başka arkadaşım dostum, aile dostum, İsmet Çiğit'le sınıf arkadaşıyız. Lise sonda okurken gazete tabii kurulmuştu. Biz de okuldan çıktıktan sonra, öğleden sonraları gazeteye uğruyorduk, *Özgür Kocaeli* Gazetesine. *Özgür Kocaeli* Gazetesi ilk kuruluş yıllarında Fethiye Caddesi'nin ara sokağında Feridun Özbay Sokak'ta, Gül Mobilya'nın olduğu yerdeydi.

Allah rahmet eylesin, ilk spor servisi şefimiz Sancer Şener'di. Kocaeli'deki ilk basın sektöründe beraber çalıştığımız; üç kişiydik zaten o gazete çatısı altında Sancer Şener, İsmet Çiğit ve ben. Gazetenin diğer kadrolarında tabii yazı işleri kadrosu farklıydı ama sporda ağırlıklı olarak üçümüzdük. İlk başlangıcımız tabii ki amatör maçları takipti. Şimdiki gibi ilk girişte hemen merdivenin en üst basamağına çıkma heyecanı olsa da zaman ve tecrübe ona izin vermiyordu. İlk oradan başladık, amatör maçları takiple başladık, sonra salon sporlarına başladık, ilk onları takip ettik. Benim Kocaelispor maçına gitmem için bir üç dört sene geçti, ilk Kocaelispor maçını takip etmem için. Şimdi maşallah, arkadaşlar hemen ilk başlangıçta, abi maça ne zaman gideceğiz, diye soruyorlar bize. Ama benim o evrelerden geçişim daha sonraki yıllar için büyük tecrübe oldu.

Eskiden biz görevi yaparken sporun tüm branşlarını takip ederdik; yani masa tenisi, judo… Kapalı spor salonunun arka kısmında küçük bir salon vardı, orası judo, karate, boks gibi sporların yapıldığı yerdi. Voleybol ve basketbol, tabii salonun ana bölümünde gerçekleştiriyordu. Yani masa tenisine varana kadar, su sporları başta olmak üzere pek çok alandaki spor branşlarından haber takibi yapardık. Şimdi ne yazık ki ağırlıklı olarak hep futbola döndü iş. Futbolun çok sayılı kategorisi var yani U10 ve U19'dan başlıyor, işte kadın futbolu… Çeşitli kategorilerde ağırlıklı olarak bir sürü çalışmalar, konuşmalar yapılıyor. Ama bir şekilde bu sporun içinde olduğun takdirde belli bir yere gelebilmen için sabır şart. Gazetecilik bir fedakârlık mesleği, işin gerçeği saatin belli değil. Yani ben hatırlıyorum; amatör maçları takip ettiğimizde özellikle yaz döneminde, şu anda Mehmet Ali Kağıtçı Stadı'nın olduğu yerde zemin tabii o zaman topraktı. Sabah 9'da başlayıp; dokuz on bir, on üç, on beş, on yedi, seanslarında beş tane maçı üst üste seyrettiğimi bilirim.

Bir de dış statta oynanırdı. İsmet Paşa Stadı’nın yanındaki statta birinci amatör küme, ikinci amatör küme vardı. Her ikisinde de 10’ar takım vardı. Ama birinci amatör kümede oynanan futbol bugün inanın şu anda Türkiye üçüncü ligi geçerdi.

Türkiye ikinci liginin kalitesinde, o derece başarılı, yüksek bir performans sergilenirdi.

Yani gazetecilikte yokluklardan da biz çok çektik. Şimdiki teknoloji tabii o dönemler yoktu. Ben bir uzak deplasmana, mesela bir Rize deplasmanına gittiğimde, tek kişi gitmiştim. Bir omuzumda fotoğraf çantası, bir elimde faks makinesi; yani böyle on kilo bir fotoğraf makinesi oluyordu, 10-15 beş kilo da faks makinesi oluyordu. Böyle iki omuzum düşmüş biçimde giderdim. O dönemde tabii maçı seyretmek de bizim için bir zorluktu. Çünkü bir kare fotoğraf geçebilmek için önce orada bir fotoğrafçı bulmamız gerekiyordu. Önce fotoğrafçıyı ayarlayacağız, adam orada dükkânı açacak, biz 10-15 dakikada film çekeceğiz. Filmi koşa koşa o adama götüreceğiz, adam filmi yıkayacak, içinden işe yarar 1-2 kare fotoğrafı 18 x 24 karta basacak, biz o kartı alacağız, telefona bağladığımız o faks makinesinden buradaki merkeze o fotoğrafı geçeceğiz. Yani bizim izlediğimiz maçtan pek bir şey anlamıyorduk… Biz bunu yapana kadar zaten ilk devre bitiyordu. Bu sefer iş yanındaki arkadaşına kalıyordu; ne oldu, kaçıncı dakikada kim attı, işte sarı kartı kim gördü, golü kim attı derken heyecan öyle bizim içimizden geçiyordu. Ama o dönemler, yazılı basının önemi bir farklıydı.

Az önce Orhan biraz bahsetti, yani insanların haber alacağı başka kaynak yoktu, ya radyodan maçı dinleyecekti ya da Kocaelispor’la ilgili maçın sonucunu o gazeteden öğrenecekti. Detaylar çünkü orada yazacaktı ve nitekim o maç akşamlarında, gece yedide sekizde işte gazete ne zaman çıkacaksa parkta ana satış bayisinin önünde uzun kuyruklar olurdu. Ya da gazetenin idare binası (o zaman meşhur bizim eski valiliğin ara sokağında Cebesoy Sokak’taydı) orada insanlar kuyruk olurdu. Maçın haberini yazan gazeteyi bir an önce alalım ve okuyalım diye. Sonraki süreçte tabii işin içine dijital teknoloji falan girince iş daha hızlandı ne özel haber kaldı ne gazetenin, yazılı basının önemi. Çünkü insanlar istediği tüm haberi artık anında alıyor, gazeteye bakmaya pek meraklı olmuyor. Şu anda günümüz gençleri de gazete okumaya pek meraklı değil. Ağırlıklı olarak bizim gazetenin yazılı basın olarak ulaştığı kesim elli ve üzeri yaşlı, eski alışkanlığı olan insanlar. Benim şahsi görüşüm yani beş yıla kalmaz yazılı basının Türkiye’de belki de dünyada tabii ki dünyayla birlikte Türkiye’de de ortadan kalkacağı, işin

tamamen dijitale geçeceğini düşünüyorum. Yani bu konuda anlatacaklarım anılar hayli fazla, ama sportif anlamda ne eskiden nasıldı şimdi nasıl, isterseniz onu da daha sonraki bölümde aktarabilirim.

Dr. Öğr. Üyesi Berkant YILMAZ: Oturum Başkanı

Emeğinize sağlık. Şimdi birazcık da sağ tarafa dönüyoruz. Mesleğe giriş dönemlerinizde basının durumunu günümüze kadar özetlerseniz son aşamada da günümüze geçeceğiz Orhan Bey'e hemen topu bırakıyorum sonrasında Yiğit Bey'e döneceğiz.

Orhan Balcı: Spor Yazarı

Tabii ki mesleğe girişteki süreçten bugüne kadar geldiğimizde birçok şeyi yaşadık, birçok şeyi gördük, görmeye de devam ediyoruz. Hiç unutmam Fransa'ya gittik. Strazburg maçı Kocaelispor'un. 1996 senesi ve biz basın tribününde otururken, geldi Fransız gazeteciler. Laptoplarını açtılar gazeteyi veya yazıyı oradan geçiyorlar. Biz elimizde telefonla geçmeye çalışıyoruz. Yıl 1996 ve yaşadığımız o süreçte şimdi biz bunlara çok şükür kavuştuk yapıyoruz. Biz Kocaelispor'u yurt dışında takip ederken kamp dönemlerinde çektiğimiz görüntüleri, çektiğimiz fotoğrafları ya bir yönetici kamptan tekrar geri dönecek ona veriyorduk ya da hava alanına bir arkadaşı görevlendiriyorduk. İşte İstanbul'a bırakıyordu, İstanbul'dan buradan İzmit'ten bir ekip gidiyordu, alıyordu öyle süreçleri yaşadık. Şu anda her şeyi, görüntüyü de fotoğrafı da yazıyı da bir telefon üzerinden rahatlıkla gönderebiliyorsunuz. Metin abi biraz evvel bahsetti. T-rex vardı. T-rex ile fotoğraf ve haber geçiyordunuz.

Biz amatör maçları eski stattan yayınlıyorduk ki çok amatör maç yayınladık canlı olarak. Yani bu süreçleri yaşarken şimdi her şeyi oturduğumuz yerde şak diye rahatlıkla yapılabiliyoruz. YouTube kanalından telefonla istediğiniz şekilde canlı yayın yapabilecek noktaya geldik. Tüm bunları yaşarken gazeteciliğin getirdiği ayrıcalık da vardı. Neydi o ayrıcalık? Habere atlatma, özel haber yapma, o özellik vardı. Biz deplasmana gittiğimizde farklı haber yapabilmek için adeta yarışırdık. Bu işi bilen insanlarla çalıştım derken, mesela biz Hüseyin Ersal'la çalıştık. TV 41'in kurucusuydu, şu anda Marmaris'te, bu işi yapmıyor ama o kadar çok şey öğretti ki televizyonculuk adına. Rahmetli Cevat Çetin'le çalıştık. Oturup çalışabilmek… O kadar büyük ufuk açan bir yapısı vardı ki. Yani tüm bunları yan yana, üst üste koyduğumuzda şimdiki bu işe başlayanlar bizden bir şeyler alıyor ama onlardan aldığımız kadar alma şansımız maalesef yok.

Yiğit ÖZCAN: Gazeteci, Spor Yazarı

Desteklemek istiyorum. Şimdi Hayrettin abinin bu kadar serzenişte ve isyan etmesindeki noktayı çok iyi biliyorum. Çünkü camia içerisinde hemen hemen bir-

çok şeyi yazıyor ve maalesef en çok küfürü de tepkiyi de kendisi alıyor. Bazen üzülüyorum onun adına. Hayrettin abi üzülmesin; dediği gibi kırk bir yıl, kolay değil emek harcamış uğraşmış. Yani o yüzden zirve her zaman tek kişiliktir.

Dr. Öğr. Üyesi Berkant YILMAZ: Oturum Başkanı

Hayrettin Bey'in söylediği çok önemli şey var. Yani kırk bir yıl eğer bu mesleği başarıyla yapıyorsanız, kimse kaşınızdan gözünüzden dolayı sizi oralarda tutmuyor. Demek ki bir karşılığı var, bir reytingi var; bu da demek ki işi iyi yaptığından ve kabul edildiğinden kaynaklı. Kendi marka imajını iyi bir şekilde inşa etmesinden kaynaklı. Ayrıca yazılan her şey gazetecinin kaleminden dolayı yüzde yüz herkesi mutlu etse o kişi zaten siyasetçi olur, başka bir şey olur. Bazen yazdıkları birini rahatsız edecek ki bu da işini iyi yaptığını göstergesidir. Ağaç taşlansa da meyve vermeye devam ediyor, kıymetini bilmek lazım. O anlamda kaleminize sağlık diyorum.

Hayrettin ALBAYRAK: Gazeteci, Spor Yazarı

Kocaeli basın tarihi yazılacak bir gün, spor basın tarihi. Mutlaka bu tarihte Süleyman Durak, Metin Tuncay, Yüksel Ateş yani bu isimler unutulmamalı. Semih abi, Metin Karan mutlaka bunlar en ön saflarda olmalı, zaten olacaktır.

Günlük yazıyoruz. Günlük derken öyle makale değil yani baştan aşağı, böyle üç sütun aşağıya kadar her gün yazıyorum, izinlerimi de yazıyorum. Dolayısıyla benim hedef alınmam, bana yapılan saldırı doğal, çünkü ben her gün yazıyorum. Biz her gün bir topa değiyoruz, birisinin canını acıtıyoruz, çünkü iyiler var, kötüler var bize göre. Sporda da güzellikler var, çirkinlikler var. Birisi bize göre yanlış yaptığı zaman onun nasırına basıyorum. Ben biraz da acımasızım. O konuda geçmişte daha kötüydüm, böyle yani bayağı saldırırdım, şimdi biraz daha tecrübelendim, biraz daha hoşgörüyle bakıyorum. Ama çok canını yakmışımdır insanların ve hakkımda çok şeyler söylenmiştir. Ama kırk bir yıl geriye dönüyorum, bakıyorum, Allah'a şükür alnım açık, yüzüm pak. Hiçbir şekilde bir hatamı bulamazlar. Arasınlar bulsunlar. Geçenlerde bir ziyarete de söyledim. Araştırın beni dedim, beni tanımadan beni yargılamayın dedim, beni tanıyın, beni çevreme sorun, evime, arkadaşlarıma, dostlarıma, Maşukiyelilere sorun; kimdir bu Hayrettin, nasıl gelmiştir, nesi var, nesi yok, ona göre benim hakkımda bir şey yazacaksanız yazın. Ya benim gibi adama, beleşçi dediler, köfteci dediler, alkol içmiyorum, alkol içiyor dediler. Sigara içmemişim, kötü alışkanlığım olmamış. Dolayısıyla böyle şeyler yaşadım ama dediğim gibi, kırk bir yılın sonunda alnım açık, yüzüm ak. Hakkımda kötü düşünenlere, bırakmam gerektiği düşünenlere saygı duyuyorum, olacaktır onlar da. Ama heyecanım devam ediyor ve okurlarımda bir geri dönüşü var. Bu şekilde devam edeceğim. Allah herkesin yolunu açık etsin.

Dr. Öğr. Üyesi Berkant YILMAZ: Oturum Başkanı

Teşekkürler Hayrettin Bey. Ben sözü Yiğit Bey'e bırakıyorum; mesleğe başladığı dönemde Kocaelispor basını nasıldı? Günümüze kadar gelen süreçte nelerle karşılaştı? Buyurun Yiğit Bey.

Yiğit ÖZCAN: Gazeteci, Yazar

Evet… Ben farklı bir pencereden biraz örnek vermek istiyorum. Aslında meslek büyüklerim zorlukların hepsini anlattılar. Tabii ben 2000'li yılların başında bir köşe yazarı olarak başladıktan sonraki o geçiş döneminde teknolojiden biraz da faydalandık. Çok fazla zorluk çekmedik açıkçası ama şu notu düşmek istiyorum. Hemen hemen herkes aynı şeyi söyledi. Yani ülkemizde gazetecilik gerçekten çok zor, gece gündüz yok. Özellikle internet dünyasına geçtiğimiz için, bir kere yirmi dört saat aktif olmak zorundayız. Yani eskiden saat altıda gazetenin kapısı kapandıktan sonra herkes özel haberleriyle, sırlarıyla evine gidiyordu. Ama şu an ben tedirginim. Neden? Acaba gündemi kaçırdım mı? Kocaelispor'dan veya başka bir şeyden? Çünkü bir saattir dünyadan ilişkimizi kestik. Şimdi herkesin bir tarzı vardır. Ben inanıyorum ki yani iz bırakmak bu şehirde çok önemli. Allah hepimize uzun ömür versin. Bir eser bıraktıktan sonra…

Şimdi Hayrettin abi az önce isyan etti, çok haklı, çünkü yıllardır devamlı hırpalanıyor, devamlı tepki alıyor ama bırakmıyor. Metin abi tabii ki şu an artık mesleğinin biraz daha mutfak kısmında ve daha tecrübeli. Orhan Balcı abi aynı şekilde. İşte Hakan abi burada, Süleyman abimiz burada. Şimdi ben Yiğit Özcan olarak, bu şehre eğer işte öğlen İsmet Paşa Stadı belgesini anlatmanın gururunu yaşadıysak, işte kırk bir yıllık maç hikayemi gerçek hikayeleri futbol severlere ulaştırdıysam bu benim için çok önemli. Tabii ki camiamızda ve bizim şehrimizde maalesef şöyle bir kötü bir enerji var. Yani zirve tek kişiliktir diyoruz ve başarılı oldukça yakınlarınızdan maalesef darbe yiyorsunuz. Ben bunu son beş yılda açık ve net bir şekilde gördüm. İsmet abiye de bu arada geçmiş olsun dileklerimizi iletelim. Ama maalesef yeni nesilde şöyle bir durum var; nasıl meşhur olurum? Nasıl *Özgür Kocaeli'de* spor müdürü olurum? Nasıl *Çağdaş Kocaeli* Gazetesi spor müdürü olurum, Twitter'a (X) atacağım iki haberle nasıl bütün Türkiye beni tanır şeklinde. Ben o arkadaşlara şunu tavsiye ediyorum. Arkadaşlar, böyle yaparsanız sadece dönemsel olursunuz ve Kocaelispor basın tarihinde adınız geçmez.

Benim şimdi yaşça üç büyüğüm burada. Ben de elli iki yaşıma geldim ama buraya geliş sebebimizin bir hikayesi var. Hepimiz tırnaklarımızla kazıyarak gelmişiz ve istikrar o kadar çok önemli ki hepimiz bir gün işi bırakacağız diyoruz. Ama maddi manevi, biz çocuklarımızın nasıl büyüdüğünü bilmiyoruz. Örneğin ben bu hafta iki tane çok önemli, özel bir şey yaşadım, olumsuz. Ama ona rağmen, pazartesi günü televizyon programına çıkıyorum, bugün sempozyuma geliyorum, gazetede sayfaları yapıyoruz. Yani bu devamlı hep emek istiyor. Dışarıdan bakıldığında çok kolay gözüküyor. İşte televizyonda program yapıyorlar, işte gazetecilik yapıyorlar. Keyifli yanları var mı? Keyifli yanları tabii ki var. Ben Kocaelispor'la

birlikte herhalde yirmi defa Türkiye turu yapmışımdır. Tabii ki Süper Lig zamanında bu çok güzeldi. Sınırlıydı gittiğimiz şehirler, maalesef takımımız alt liglere düştükçe köy, kasaba, Anadolu'da bilmediğimiz stadyum kalmadı. Bunun da dezavantajlarını çok çektik. Bence istikrar çok önemli. Ben hiç yorulmuyorum çünkü işimi severek yapıyorum. Belki şaşıracaksınız, bu hafta iki defa Kocaelispor Galatasaray maçının tekrarını seyrettim. Çünkü niye? Orada keyif var, orada inanç var, orada Kocaelispor'un aslında bir diriliş hikayesinin simgesi var. Maçtan sonra ilk kez anonsu yaparken gözlerim doldu yani duygulandım. Çünkü Kocaelispor dünya futbolunda eşi benzeri olmayan bir hikâyeye imza attı. Amatöre kadar düştük, tabutun içinden çıktık. Yeniden Galatasaray'ı bu kadar popüler bir takımı, Avrupa'da başarılı olan Türkiye'nin lideri Süper Lig'in lideri olan bir takımı deviriyorsunuz; 32 bin taraftar Kocaeli stadyumunda, on binlerce Kocaelili de ekran başında büyük bir mutluluk yaşadı.

Ben her zaman şunu söylüyorum. Biz işte Malatya'ya, Eskişehir'e, Adana'ya, akraba ziyaretine gitmiyoruz, Kocaelispor neredeyse onun peşinden gidiyoruz. Bence yeni nesil şöyle avantajlı, hiçbir zorluk görmüyorlar. Ben mesleğe ilk başladığım zaman amatör maçlara gidiyordum. Metin abi anlattı ya Kağıtçı'da üç maç, yan tarafta sonunda üç basketbol maçı. Allah hepimize uzun ömür versin. Ben son nefesime kadar, seksen yaşına da gelsem Kocaelispor maçına gideceğim. Son maçta, benim yetmiş beş yaşında annem babam Kefken'den maça geldi. İki kızım Eskişehir'de okuyor, maç için tekrar geldi. Çünkü bizim hayatımız Kocaelispor üzerine kurulmuş. Bir özelimi daha paylaşayım; Kocaelispor kazandığı zaman ben evde galibiyet primi dağıtırım. Şampiyon olduğu zaman da da özel ekstra prim veririm. Neden? Çünkü mutlu oluyorum.

Şimdi bir spor müdürü, sabahtan akşama kadar gazetede oturup çay, kahve içip ziyaretçilerle oturabilir. Ama ben antrenmana gittiğim zaman, maça gittiğim zaman, etkinliğe gittiğim zaman yani sokakta olduğum zaman kendimi daha iyi hissediyorum. O yüzden de hani işte bugün de bence çok anlamlı bir gün; sabahtan akşama kadar buradayız. Yarın da gene Kocaelispor'un etkinliği olacak, bunlar bizim adımıza çok güzel. Bir de maçla ilgili şöyle bir örnek vereyim. İnsanlar sanıyor ki sadece bir buçuk saat maç takip ediyoruz. Oysa biz Kocaelispor maçına üç saat önceden gidiyoruz. Yani stadın kapılarını ilk biz açarız, ışıklarını da en son biz kapatırız. Yani bu iş çok kolay değil. Sadece milli maçı söyleyeyim, sekiz saat boyunca görev yaptık. Yine Galatasaray maçında aynı şekilde, beş altı saat yüzlerce haber yaptık. İşimizi severek yapıyoruz. Yerel basın olarak Türkiye'de çok güçlüyüz ama yavaş yavaş bir kan kaybı görüyoruz. Benim gazeteci olmamdaki en yüksek sebep Kocaelispor, zaten belirttim. Onun dışında yapmazdım diye düşünüyorum. İyi ki Kocaelispor var, iyi ki Kocaeli'deyiz, mutluyuz, gururluyuz. Benim şimdilik aktaracaklarım bu kadar.

Dr. Öğr. Üyesi Berkant YILMAZ: Oturum Başkanı

Teşekkür ediyoruz. Yiğit Bey'e.

Yiğit ÖZCAN: Gazeteci, Spor Yazarı

Sakarya'dan misafirlerimiz gelmiş, ben de öğlen tanıştım. Başkanlık da yapmış Metin Bey. Bugün gün içerisinde tüm oturumlarda kendisini gördüm. Gerçekten bir futbol emekçisi kendisi, ona da teşekkür ederim.

Dr. Öğr. Üyesi Berkant YILMAZ: Oturum Başkanı

Hoş geldiniz, ayağınıza sağlık. Yiğit Bey şimdi sizi tekrar yoracağız, son aşamaya geliyoruz. Yine kıdem anlamında bu sefer yine küçükten büyüğe gidelim ve son sözü vermiş olalım diye düşünüyorum. Şu anki durumu göz önünde bulundurarak Kocaeli'de basınının geleceğini nasıl görüyorsunuz? Kısaca özetlemenizi rica ediyorum…

Yiğit ÖZCAN: Gazeteci, Spor Yazarı

Maçlarda ve basın toplantılarında şunu görüyoruz, Metin abi son maçta kaç akreditasyon oldu? İki yüz altmış beş diye biliyorum. Yani müthiş bir rakam. Çok güçlüyüz, çok yeni arkadaşlarımız aramıza katıldı. Ama geçmişi, yani Kocaelispor'un geçmişini, Kocaelispor'un kültürünü, Kocaelispor'un ruhunu bilmeden biraz hareket ediyorlar, bu da takıma, camiaya bazen zarar veriyor. Son Galatasaray maçının keyfini çıkartırken işte bu küfür olayları ve diğer açıklamalar bir anda gündemi değiştirdi. Bunlara çok dikkat etmemiz lazım. Yani bizim Galatasaray, Fenerbahçe, Beşiktaş, Trabzonspor tabii ki ezeli rekabet olacak, bunları yenmek için uğraşacağız, ama bir taraftan da insanlar bize sempati duyarken bir anda da düşman edinmeyelim. Biz küfretmeden onlara çiçek atalım, pişmaniye ikram edelim ve bütün o tribün şovumuzun güzelliğini tüm Türkiye, dünya biliyor. O yüzden daha dikkatli olmamız lazım. Özellikle basın mensupları da yazdıkları yazılarla... Benim şimdi söyleyeceklerim bu kadar. Kocaeli Büyükşehir Belediyesine bu imkânı bize verdiği için spor tarihine bu notu düştüğü için bir kez daha teşekkür ediyorum.

Dr. Öğr. Üyesi Berkant YILMAZ: Oturum Başkanı

Biz teşekkür ediyoruz. Şimdi Orhan Bey'e bırakıyorum sözü. Gelecekte Kocaeli'nin spor basın tarihini sizce neler bekliyor?

Orhan Balcı: Spor Yazarı

Tabii ki öncelikle yazılı basını yaşatmak gibi bir görevimiz var. Bir kez daha onun altını çizerek söylüyorum. Tabii ki dijital medyaya evrilen bir süreci yaşıyoruz, o süreci yaşarken de daha çok tıklanma olsun, daha çok benim sayım artsın mantığıyla atılan başlıklar, yazılan yazılar, yazılan köşe yazıları ne yazık ki

ortamı germekten başka bir şeye yaramıyor. Özellikle oynanacak maçlar öncesi yazılacak ve maçlar sonrasında yazılan yazılara veya paylaşılacak haberlere çok dikkat etmek zorundayız. Şimdi bakın; yazılı basını Basın İlan Kurumu denetliyor, görsel basını RTÜK dediğimiz bir kurum denetliyor, radyoyu da RTÜK'ün içerisinde alıyoruz çünkü o da RTÜK tarafından denetleniyor. Ama sosyal medya dediğimiz, internet medyası dediğimiz basın ilan kurumuna bağlı olmayanlara söylüyorum, kim denetliyor? Ne yazık ki bilişim suçları emniyetin içerisinde denetleniyor ama bizim kadar denetlenmiyor. Bu da bazı kaos durumları getiriyor ve spor basını buradan yara alıyor. Çünkü okuyan, gören, yorum yapanlar şunu söylüyor gazeteci, spor gazetecisi herkesi içine katarak bunun içerisinde söylüyor. Bu bizim iş açısından da işini doğru yapan açısından da tehlikeli bir durum. Bu yüzden yine görev bize düşüyor. Yine bizim çatı örgütlerimize düşüyor görev. Yani Kocaeli Gazeteciler Cemiyetine düşüyor. Bizim gibi bu işi alaylı da olsa ta aşağıdan gelip bu noktaya kadar getirenlere düşüyor. Herkese iyi şeyler öğretmek zorundayız. Üniversitemize düşüyor, İletişim Fakültesine düşüyor görev. Oradan yetiştirdikleri öğrencileri ki artık hepsi bu işin içerisinde olacaklar bizim yerimize oturacaklar, muhabirlik yapacaklar, idareci olacaklar.

Bakın özel haber diye bir şey kalmadı artık herkesin özel habermiş diye bir çalışma yapması lazım. Biz *Mavi Kocaeli* Gazetesinde yaklaşık yirmi beşincisini yayınlayacağız. Pazartesi günü gidip röportaj yapıyoruz, spor adamı da var bunun içerisinde, iş insanı da var, siyasetçi de var. Farklı bir şey yaratmaya çalıştık ve bu iş pazartesi günleri satış rakamlarına olumlu yansıyor.

Ben Kocaeli Büyükşehir Belediyesine, Kocaeli Üniversitesine ve Gençlik Spor İl Müdürlüğüne böyle bir organizasyona imza attıkları için teşekkür ediyorum. Bizi davet ettiğiniz için ayrıca teşekkür ediyorum. Söylediklerimizden alınan varsa onlardan da özür diliyorum. Bizi dinlediğiniz için teşekkür ediyorum.

Dr. Öğr. Üyesi Berkant YILMAZ: Oturum Başkanı

Biz de Orhan Bey'e çok teşekkür ediyoruz. Şimdi Hayrettin Bey'e sözü bırakıyorum. Gelecekte spor gazeteciliğini ne bekliyor?

Hayrettin ALBAYRAK: Gazeteci, Spor Yazarı

Vallahi çok mutluyum ben, çok. Şu anda çok iyi bir arkadaş grubum var. Bir tanesiyle yaklaşık bir yıldır çalışıyorum. Ömer Lütfü Çelik ile çalışıyorum. Çok kişiyle çalıştım bugüne kadar, inanılmaz potansiyelleri var. Tek eksik olan tecrübe. Onun için de ben tecrübeden yana biraz şey yapıyorum, tecrübe olmadan olmaz. Şöyle bir şey anlatayım. Yakın bir tarihte şahit olmuştum; bir program yapıyorum ben aynı zamanda televizyon programı ve Ömer o programda, galiba Beşiktaş maçı olabilir. İşte yedi maçta galibiyet alamamış bir takımdık ve o gün, o günkü yayın kayıtlarda vardır, çok şey konuştu takımla ilgili. Bitti bu iş, düştük, şöyle böyle… Yani böyle, çok olumsuz bir yorumda bulundu. Bende gençliğimde, ilk

yıllarımda öyle çok keskindim. Mesela her maçtan sonra, yenilgiden sonra, hoca gitsin falan derdim. Şimdi öyle bakmıyorsun. Onu uyardım o gün, ondan sonra bana hak verdi. Sonra geldiğimiz noktada dedim ki, bu kadar çabuk pes etme, bu kadar çabuk vazgeçme dedim. Yarın dedim bir şeyler olur mahcup olursun. Onun için, konuşacaklarına dikkat et dedim. Dolayısıyla çok potansiyeli olan gençler var.

Ben de Kocaeli Büyükşehir Belediyesi başta olmak üzere Kocaeli Üniversitesi burada, Kocaeli Valiliği de var. Bildiğim kadarıyla aynı zamanda Gençlik ve Spor İl Müdürlüğü var. Teşekkür ediyoruz. Gerçekten keyifliydi ve bir taraftan da içimizi döktük. Yani tarihe not düşme adına da herhalde bu yayın olacak. İlk yerel basında spor müdürümüz Sancar Şener'di, sonrasında İsmet Abi oldu, sonra Metin Karan geldi, sonra Semih Koçana. Tek gazete döneminden bahsediyorum, bunlar kayıtlara geçsin diye. Dolayısıyla kronolojik olarak bunların da bilinmesi gerektiğini düşünüyorum. Bu bilgiyle beraber ben de veda etmek istiyorum herkese. Burada bizi sabırla dinleyen arkadaşlarımıza çok teşekkür ediyorum.

Dr. Öğr. Üyesi Berkant YILMAZ: Oturum Başkanı

Biz teşekkür ediyoruz Hayrettin Bey. Son sözü ben Metin Bey'e bırakmak istiyorum. Buyurun Metin Bey.

Metin KARAN: Spor Yazarı

Evet, arkadaşların söylediklerine ben de aynen katılıyorum. Yazılı basının devam etmesi gerektiğini düşünüyorum. Ben olumsuz, karamsar söz söylerken bunun bir devlet politikası olabileceğine dikkat çekmek istemiştim. Çünkü yazılı basının hayatını devam ettirmesi Basın İlan Kurumundan aldığı reklamlara, gelire bağlı. Yazılı basının devam etmesi için kağıda, teknik donanıma bağlı ve dolayısıyla bu konuda giderek geriye gidiş var. Eskiden burada yerel gazeteler kendi gazetelerini kendi matbaalarında basardı. Şimdi bütün gazeteler İstanbul'da teknik matbaada basılıyor. Dolayısıyla bir basım masrafını bir şekilde aşağı indirdiler. Bir dönem kağıt yoktu, ithal kağıt oldu, bütün kağıt fabrikalarını kapattık ithale döndük. Dolayısıyla gelirler düştükçe iş daha çok zarara döndüğü zaman, patronlar bunları bir şekilde azaltmak için vazgeçmek zorunda kalabiliyorlar. Ben bundan bahsetmek istemiştim Nitekim bildiğim kadarıyla dün galiba *Hürriyet* Gazetesi Ankara matbaasını kapatıp orada gazete basımını durdurma kararı almış. Mali tablonun büyük olmasının yerel basına da yansıyacağını düşünüyorum. Keşke bunlar olmayıp devam etse.

Ben aynı zamanda Türkiye Spor Yazarları Derneği (TSYD) Kocaeli Temsilciliğini de yürütüyorum. Dolayısıyla her maça akreditasyon olmak isteyen kişi sayısı artıyor. Çünkü spor dalları fazlalaştı. Sadece fotoğraf çeken, maç yazısını yazan arkadaş yok. Dışarıda röportaj yapan, dijitalden haberleri kendi sitelerine, internet sitesine aktaran arkadaşlar da var. Dolayısıyla bu konuda tutku ve çalışan

kişi sayısı artıyor. Bu sevindirici, gelecek için çok umut verici. Geleceğe böyle umutla bakarken, ben biraz da geçmişe giderek sözlerimi tamamlamak istiyorum. 1960'lı yıllardan sonra, gazetelerde Türk Yolu, Bizimşehir, Işık, Barış Gazetesi, onlar döneminde Hürsöz Gazetesi vardı. Onlarda da Kocaelispor ve spor branşlarının faaliyetlerine yer verilmişti. Dolayısıyla o dönemden gelerek Kocaeli'deki basın, spor tarihine katkı sunan ancak bugün aramızda olmayan arkadaşlar da var. Ben onların isimlerini sayarak, unuttuklarımızdan özür dileyerek, sözlerimi noktalamak istiyorum. Buraya not almışım. Çeşitli gazetelerde ve ajanslarda görev yapan, bugün aramızda olmayan ama sadece gazeteci olarak değil spor basınına katkı sunanlar olarak bakıyorum onlara ben: Mete Baturer, Savaş Poyraz, Nedim Akkaya, Erkan Nigiz, Nahit Çiğit, Hüseyin Demiray, Aybey Kahrımanlı, Kazım Ertek, Sancar Şener, Ali Aydemirer, Suat Kocaman, Semih Koçana, Mustafa Yorulmaz, Necdet Doğruyol, Ahmet Akay, Barbaros Tantan ve Güngör Arslan'ı saygı rahmet ve minnet ile anıyorum. Allah rahmet eylesin. Teşekkür ederim.

Dr. Öğr. Üyesi Berkant YILMAZ: Oturum Başkanı

Metin Bey'in az önce isimlerini saydığı birbirinden değerli basın mensuplarını biz de saygı ile anıyoruz. Bugün şampiyonlar ligi gibi bir kadro var demiştik karşınızda. O anlamda çok değerli bilgi aktarımları oldu. Tüm konuklarımıza ve katılımcılara ayrı ayrı teşekkür ediyorum. Kocaeli Büyükşehir Belediyemize, Kocaeli Üniversitemize ve İl Spor Müdürlüğümüze bu anlamlı programı organize ettikleri ve bu değere sahip çıktıkları için şahsım ve kurumum adına çok teşekkür ediyorum. Benim için de bu oturumu modere etmek bir şerefti. En başta söylediğim gibi biz iletişimciler konuşmayı çok fazla severiz. O anlamda belki de en uzun süren oturumlardan biri oldu. Soru cevap kısmını dışarıda yapalım arzu ederseniz. Bu aşamada belge takdimine geçmek istiyorum. Orhan Balcı Beyefendi ve Yiğit Özcan Beyefendi'nin belge takdimlerini ben yapacağım, Hayrettin Bey ve Metin Bey'in belge takdimlerini Kocaeli Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesi öğretim üyesi Prof. Dr. Levent Atalı Hocamız yapacak. Ben sırayla sizleri davet edeyim. Buyursunlar…

KOCAELİ SPOR TARİHİNDE KADIN SPORCULAR

Dr. Özlem TÖRE: Oturum Başkanı:

Evet, değerli konuklarımız, çok kıymetli konuşmacılarımız, "Kocaeli Spor Tarihinde Kadın" başlıklı panelimize hepiniz hoş geldiniz. Bugün burada böyle güzel bir organizasyon içinde bulunmaktan mutluluk duyuyoruz. Öncelikle böyle kıymetli bir organizasyonu düzenleyen Kocaeli Büyükşehir Belediyesine ve tüm çalışanlarına, organizasyonun düzenleme kuruluna ve gerek konuşmacı olarak katılan gerekse bizleri dinlemeye gelen diğer katılımcılarımıza, hepinize içtenlikle teşekkür ediyorum.

Bu sempozyum, yalnızca geçmişin başarılarını kayıt altına almak değil, aynı zamanda Kocaeli'nin spor mirasını geleceğe taşımak adına da çok önemli bir adımdır. Kentimizin spor kültürünü, hikayelerini, kahramanlarını görünür kılmak ve gelecek nesillere ilham olmak, sporcuların bu işte son derece eğitimli olmaları ya da bu işe gönül vermeleri adına önemlidir diye düşünüyorum.

Bugünkü panelimizde Kocaeli Spor Tarihinde Kadın Sporcular ve Kadın Sporcuların Yeri, başlığını konuşacağız. Kadın sporcularımız çoğu zaman kısıtlı imkânlarına rağmen şehrimizi ve ülkemizi tüm dünyada gururla temsil ettiler ve etmeye devam ediyorlar. Ve onların başarısı yalnızca madalyalarla değil, ilham verdikleri binlerce gencin spora olan inançlarını da temsil etmekte. Ben de spor bilimlerinde bir kadın akademisyen olarak bu değerli konuşmacılarımızın yanında olmaktan ve onlarla bir arada olmaktan son derece mutlu ve gururluyum. Aynı zamanda da biraz heyecanlıyım. Şimdi bugün aramızda, gördüğünüz gibi üç tane çok özel kadın var. Kentimize katkı sağlamış Kocaeli'den çıkmış çok özel üç tane kadın. Bu sporcu kadınlarımızı kısaca size tanıtıp sonra sözü onlara vereceğim. Hemen yan tarafımda Sayın Doç. Dr. Fatma Yeşim Körmükçü. Şu anda onu sunarken ayrı bir heyecanlıyorum çünkü 2007'de buraya geldiğimde, üniversitede aynı odayı paylaştık, hala aynı odayı paylaşıyoruz. Onun bütün başarılarını, bütün güzelliklerini görmek benim için çok anlamlı ve onu şu anda size sunuyor olmak ayrıca gurur verici.

Kısaca bilgi verecek olursam kendiyle ilgili; 1965 İzmit doğumlu ilk, orta ve lise öğrenimini İzmit'te tamamladı. Lisans eğitimi Gazi Üniversitesi, yüksek lisans ve doktora eğitimini de Kocaeli Üniversitesinde tamamladı. 7 yaşında başlayan sporculuk hayatı atletizm ve basketbol branşlarında üniversiteye kadar devam etti. Sırasıyla Kocaelispor, SEKA Kağıtspor, Ankara Yükseliş ve LASSA Spor formalarını giydi. Gazi Üniversitesi basketbol takımı ile iki yıl üst üste şampiyonluk yaşadı. Halen 3. kademe basketbol antrenörü, Kocaeli Doğuşspor kulüp

başkanlığı, Kadın Basketbol Dayanışma Derneği yönetim kurulu üyesi ve Kocaeli Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesinde öğretim üyesi olarak görevine devam etmektedir.

Özetle basketbol sahalarındaki mücadelesini bugün akademiye, bilime ve genç sporculara taşıyan çok yönlü bir spor insanıdır. Diğer katılımcımız Şule Şahbaz, sol tarafımda görüyorsunuz, hoş geldiniz. Halter sporunda büyük başarılara imza atan sporcumuz; 1978'de Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise eğitimini Ankara'da, üniversite eğitimini Kocaeli'de tamamladı. Spor hayatına Ankara'da başlamasına rağmen bütün aldığı büyük başarıları Kocaeli Kağıtspor'da devam ettirdi. Kağıtspor adı altında başarılarına imza attı. 1996 ve 2005 yılları arasında Akdeniz Oyunları, Avrupa ve Dünya Şampiyonalarında madalyalar aldı ve rekorlar kırdı. Bunlardan bazıları 98 Avrupa Halter Şampiyonası'nda 8 Avrupa rekoru kırdı. 20 yaşında Bulgaristan'da Avrupa Gençler Şampiyonası'nda 3 altın madalya ve 9 dünya rekoru kırdı. 2005'ten itibaren Kağıtspor'da antrenörlük yapan Şahbaz, millî takım bünyesinde yeni şampiyonlar yetiştirmeye ve gençlerimize ilham olmaya devam etmektedir.

Diğer katılımcımız, Sayın İrem Topaloğlu. İşitme engelli sporcular arasında Türkiye'nin gururu olan İrem, 2015'te karate sporuyla tanışıp kısa sürede çok büyük başarılara imza attı. Kariyerinin ilk yılında İşitme Engelli Avrupa 3. lüğü, 2016'da Dünya 2. liği ve 2017'de de Deaflypics Olimpiyat Oyunları'nda 3. lük kazandı. Onun hikayesi genç sporculara imkânsız diye bir şey olmadığını göstermekte diyerek, sözü şimdi sporcularımıza bırakıyorum. Ve bize Kocaeli'nin onlara katmış olduğu, sporculuk hayatına dair anılarından ve spora nasıl başladıklarına dair kendi hikayelerinden başlamak istiyoruz. Sözü öncelikle Sayın Fatma Yeşim Körmükçü'ye bırakmak istiyorum.

Doç. Dr. Fatma Yeşim KÖRMÜKÇÜ: Basketbolcu, Akademisyen

Teşekkür ederim. Gerçekten bu organizasyon çok güzel, çok farklı bir organizasyon. Ben doğma büyüme İzmitli biri olarak ve sporun 7 yaşından beri içinde olan biri olarak, böyle bir yerde yer almak gerçekten beni çok mutlu etti. Gerek Büyükşehir Belediyesine gerek bu işe katkı yapan bilim kuruluna çok teşekkür ediyorum. Ben 7 yaşında evet… Yani şu an SEKA Park olarak kullanılan yer, Fabrikaydı, SEKA Fabrikası ve İzmit'in gerçekten hem sosyal hem ekonomik hayatına

çok büyük katkı yapan bir fabrikaydı. Benim rahmetli babam da bir Sekalı ve ben de Seka' nın içerisinde büyüdüm. SEKA kampında böyle sosyal etkinlikler yapılırdı. İlk antrenörüm rahmetli Niyazi Turan, bir atletizm yarışı düzenledi böyle. Ben orada birinci oldum. Sonra gel sen basketbol oyna falan dedi, yani o kadar küçük yaşta. Ve ben 7 yaşında başladım bu işe. Çok zordu o zaman şartlar. Bir tane kapalı spor salonu var SEKA'nın içerisindeki açık alanlarda, dün bir oturumda bahsedildi. İnkılap Ortaokulu Türkiye şampiyonluğu kazandı. Taşta çalışırlardı yani demir potalarda. O zamanlardan bu işe gönüllü olarak katkı sağlayan, unutamayacağımız antrenörlerden Sinan abimiz vardı. Hep gönüllü olarak çalıştık bizler de. Ve devamında işte bu yatırım, iki tane İzmit takımının Süper Lig'de yer almasına neden oldu. Ben o sırada üniversite için Ankara'ya gittim. Bir 4 yıl Ankara'da üniversite takımında yer aldım. 2 yıl Yükseliş'te oynadım. Transfer olmam gerekiyordu çünkü çok zor oluyordu gidiş geliş. Yollar falan da eskiden kısa değildi süreler, trenler falan. O süreci o şekilde değerlendirdim. Dönüşte tekrar üniversite sonrası geldim ve tabii daha büyük yatırımlar yapılmaya başlandı. Yalnız işte o dönem çok talihsizdi, millî takım yoktu. Kadın basketbolun mili takımını kaldırdılar yani o birtakım olaylardan dolayı. Ama ligler falan çok kaliteli geçiyordu. O sırada unutamadığım bir şey Galatasaray takım kurmuştu. Fenerbahçe tabii hepsi vardı da Galatasaray çok kuvvetli bir takım kurmuştu. Buraya namağlup geldiler. Keşke Şahver de olsaydı, rahatsız katılamadı bugün. Şahver'in son saniyede attığı basketle biz, Galatasaray'ı burada mağlup etmiştik. O çok büyük bir sevinçti. O Atatürk Spor Salonu'nda ayak dokunacak yer olmazdı maçlarımız olduğunda. Şehre spor sevgisi, gençlere ilham kaynağı olduk yıllarca. Ben şu an Yeşim Hoca isem ve burada bulunuyorsam, bunu İzmit'e ve İzmit sporuna borçluyum. Bu arada bana çok büyük katkı sağlayan Abdullah İnce Hocamı da geçemeyeceğim, Vezir Balcıoğlu Hocamı. Zaten en büyük kaynak ve takipçi Hakan arkadaşım, uzun yıllar gazeteci Hakan Yağcıoğlu bütün müsabakalarımızı izlemiştir. Bütün deplasmanlarımıza gelmiştir, bütün resimlerimizi çekmiştir. Şehir bana burada bulunma şansı verdi. Gerçekten bu şehre borcum var ve ben bunu şu an hala gençlere destek olarak sürdürmeye çalışıyorum. Teşekkür ederim.

Dr. Özlem TÖRE: Oturum Başkanı

Biz teşekkür ederiz. Sonra tekrar sözü size vereceğiz. Şimdi Şule Hanım'dan dinleyelim hikayesini. İzmit'te kadın sporcu olmak nasıl bir şeydi?

Şule ŞAHBAZ: Halter Millî Sporcu, Antrenör

Aslen Ankaralıyım. Ama bir Kocaelili kadar Kocaeliliyim diyebilirim. Buraya çok küçük yaşlarda transfer olarak geldim. İlk geldiğim zamanlarda çok zorluk çektim ama şu an kendi doğduğum, büyüdüğüm, memleketim bile diyebilecek seviyedeyim. İlk spora başladığımızda bayan halteri çok zordu. Halterci demek bile çok zordu. Bizim için zorlandığımız bu spor dalında, ilk bayan sporculardan biriyim. Spora başladığımda Ankara'da başladım evet. Ama daha sonra aynı sporda beraber hizmet verdiğimiz arkadaşımla beraber… Kocaeli'de, kendisi buradaydı. Onunla beraber spor hayatına başladım. Daha sonrasında onunla meslektaş olduk. Ve İzmit'in çocuklarına da hep beraber, ikimiz aynı şekilde destek olduk. İlk madalyamı aldığımda ailem bunun sevincini bile yaşamadı; çünkü bir kızın spor yapmasını bırakın, halter sporu yapması çok zordu. Yani benim babam bundan çok mutlu olmadı, dürüstçe söyleyeceğim. Onlardan bir müddet gizli çalıştım. Sonra uluslararası yarışmalarda başarılar elde etmeye başladığımda beni gördüklerinde gurur duymaya başladılar. İlk yarışmama çok küçük yaşlarda başladım ama çok büyük başarılar elde ettim.

1996 yılından 2005 yılına kadar, aralıksız her sene Avrupa'da dünyada şampiyon oldum ve birçok rekor kırdım. Biraz önce birkaç rekorumu söylediler ama onlar çok fazla kırdığım rekorlardı. Ama her yarışmada bir ya da iki rekor kırıyordum. Çok küçük yaşta olmama rağmen hem büyüklerde hem de gençlerde bütün rekorları kırdım. Çok emek sarf ettim. Gerçekten bayan olarak sporcu olmak her branşta bence hala çok zor. Ve daha çok yol kat etmemiz gerekli bir süreçteyiz bana göre. Sonrasında sporu bırakmak zorunda kaldım. Küçük sakatlıklarım oldu. Dedim ki artık antrenörlüğe geçmeliyim.

Tabii bu süreçte ben Kocaeli'ye geldiğimde Kastamonu'da üniversite okuyordum.

Ben üç gün Kastamonu'ya gidiyordum. Öğretmenlik okudum Kastamonu'da. Üç gün oraya okumaya gidiyorum. Üç gün buraya antrenman yapmaya geliyordum. Çünkü Kastamonu'da çalışma alanım yoktu. Ve ben bunu her hafta yaptım. Ve abartısız üç sene yaptım. Ve o zaman yollarda bu kadar çok düzgün değil. Ben neredeyse 24 saat spor yapabilmek için otobüslerdeydim. Ve başarılarım geldi. Hiç pes etmedim. Daha sonrasında sporu bıraktığımda Belediye Başkanımıza şunu söyledim, İbrahim Bey'e. Ben engellilere spor yaptırmak istiyorum; eve hapsolan, evden dışarıya çıkamayanlara ve onlar spor yapmak zorunda.

Belediye Başkanımız da bana şunu dedi: Engelli tanıdığın var mı? Hayır yok. Ben kendi branşımda ama bedensel engelliler halteri olarak sporcu yetiştirmek istedim. Bunun için Gülen Yüzler birimimiz vardı biliyorsunuz. Ev ev gezdim. Hiç pes etmedim. Hepsini evden çıkarttım. Özlem Becerikli var, Cihan Durak ve bir sürü sporcu buldum kendime ve onları çalıştırdım. Hatta şöyle söyleyeyim. Özlem Becerikli'yi fındık tarlasından aldım. Ve ilk dünya üçüncülüğü elde etti. Kocaeli'ye olimpiyatlarda ilk madalya getirdi kendisi. Hala görüşüyoruz, hala devam ediyor sporuna. Ve uzunca süre bir engellilerle çalışma dönemim oldu. Çok büyük başarılar elde ettik. Daha sonrasında dedik ki aynı anda biz neden diğer normal arkadaşlarımıza, çocuklarımıza da spor yaptırmayalım. Biz spor yapmaya başladık. Antrenörler olarak, yöneticiler olarak çok eksiklerimiz var. Bayan olsun, erkek olsun, sporcu yetiştirirken onlara bazı imkânları sunmazsak, onlara ulaşım sunmazsak, onlara orada küçücük bir beslenme imkânı sunmazsak bu başarıların hepsi bizim konuşmamızdan ibaret kalacak. Çünkü bazı çocuklar yol parası bulup spora gelemiyorlar. O antrenmanı yapamıyorlar. Evet ben çok başarılıyım. Şu an bir sürü başarılar saydım sizlere kendimle ilgili. Ama ben bu aşamalara kadar yol parası bulamadığımda çok yol yürüdüm. Otobüs parası bulamadım. Benim ailem orta düzeydi. Biz dört kardeşdik, bana yol parası ayırabilecek paraları yoktu. Ama ben pes etmediğim için başardım. Ya da benim yanımda çok güçlü bir arkadaşım vardı, Nur Cihan Gönül. Bana çok emek verdi. Bana desteklerini sağladı. Ama benim kadar şanslı olmayan o kadar başarılı, o kadar yetenekli, o kadar güçlü çocuklar var ki. El birliğiyle evet Kocaeli olarak diğer bölgelere göre çok fazla aştık bu durumu. Yani şu an çocuklarımıza yol parası ya da işte kart imkânı ya da beslenme imkânı sunabiliyoruz. Ama bütün bölgelerde bu böyle değil. Evet bizler başarıyoruz. Bizi alkışlıyorsunuz ama arkada yatan zorlukları, emekleri bazen görmemezlikten geliniyor. Bunu kulüplerimiz görmemezlikten geliyor. Ya da basınımız görmemezlikten geliyor. Ya da çok küçük yerler alıyoruz oralarda. Bir bayan olarak kocaman manşet olmak istiyorum ben. Ben dokuz tane Avrupa rekoru, dünya rekoru kırmışım. Ben orada küçücük bir yer alıyorum. Ama ben dokuz tane rekor kırmışım. Yurt dışında bütün basin, herkes beni arıyor, herkes benimle iletişim kurmak istiyor; kendi ülkemde küçücük bir yer alıyorum. Çok üzülüyorum. Bunu hala yaşıyoruz. Biz başarılı kadınlar her yerde varız. Ve pes etmeyeceğiz. Bugün sporda olacağız, belki yarın mimar olacağız. Yani çok, çok, çok iyi yerlerde olacağız. Ama tanıtılmadığımız için, bizi görsel olarak görmediği için bizi kimse tanımıyor. Bugün bile ben sporcularımla konuştuğumda…Ya da benim başarılarımı bilmeyen birçok insan var. Çünkü o zaman çok fazla internet yok-

tu. Evet. Şu an internet ağı içerisindeyiz. Sporcularımıza ya da yetiştireceğimiz çocuklara örnek insanlar olarak onlara bir şeyler sunmak zorundayız. Onlara o imkânları sunmak zorundayız. Bir kulübün kapısını çaldığımızda bu sporcu çok gelecek vaat ediyor, bana destek ol dediğimizde, arkamızda bir ordu görmeliyiz. Bir bayan olarak spor konusunda ve kendi yaptığım branş için söylüyorum bunu, çok destek olunması gerekiyor. Millî takımlarda görev aldım 2023 yılında Bedensel Engelliler Millî Takımında görev yaptım. İlk kez biz orada da tarihe geçtik. Elli üç tane madalya kazandırdım. Sadece dört sporcu vardı millî takımda ve ben şunu dedim; hayır bütün sporcuları istiyorum. Ve bize o dönem Kağıtspor destek çıktı. Çünkü dediler ki dört kişi, madalya garantisi olan gitsin yarışmaya. Hayır, dedik. Kağıtspor bize sponsor oldu. İşin gerçeğini söyleyeyim. Biraz da Kağıtspor'dan geldiğim için onlara baskı yaptım; işte bize destek olun, bizim kampımızda bize destek olun, beslenmemizde destek olun… Sağ olsunlar bir ay bize destek oldular. Bizler de onlara madalya sözü verdik millî takım olarak. Ve elli üç tane madalya aldık. Olimpiyatlarda da bedensel engelilerde en çok madalyayı biz aldık. Şu an evliyim, bir tane çocuğum var altı yaşında. Hala sporun içinde olmaya mümkün olduğunca devam ediyorum. Tabii çocuk olunca ayrıcalıklar farklı bir yöne kaymış oluyor. Şu an müdürlük yapıyorum. Orada da sağlıklı beslenme spor açısından gelen misafirlerimizi bu şekilde ağırlıyorum. Ama sporun içindeyim hala. Sporcularımla hala iletişim halindeyim. Birçok şey birçok yere gidiyorum. Yurt dışından teklifler alıyorum ama asla yurt dışında çalışmak istemiyorum. O yüzden kendi ülkemde, kendi bölgemde çalışmaya devam etmekteyim, çocuklar yetiştirmekteyim. Bundan sonrası için, inşallah kadın sporcular olarak önümüzün daha da açılacağını düşünüyorum. Çok teşekkür ederim, beni buraya çağırdığınız için de kendimi anlattığım için de. Katılımcılara ve sizlere de arkadaşlarıma da çok teşekkür ediyorum.

Dr. Özlem TÖRE: Oturum Başkanı

Biz teşekkür ediyoruz. Sağ olun. Şimdi diğer kadın sporcumuz İrem Topaloğlu'ndan kendi hikayesini dinleyeceğiz.

İrem TOPALOĞLU: Karete, Avrupa ve Olimpiyat Şampiyonu

Ben sekiz yaşındayken annemle babam ayrıldı. Babaannem büyüttü beni. Ben sağır bir bireyim. Benim çok fazla spora ilgim vardı. Babaannem de beni sağır olduğum için, annemle babamla bir arada olmadığımız için beni çok fazla koruyordu. Çok söylüyordum babaanneciğim lütfen ben karateye katılmak istiyorum, gitmek istiyorum. O da sen sağırsın yapamazsın kızım, zorlanırsın kızım diyerek… Sürekli, seni kaybetmek istemiyorum, anne baban burada değil, ben seni korumak istiyorum diyordu. Neyse ben bu şekilde mücadelelerime devam ettim. Sonrasında karateye girdim. On dokuz yaşında karateyle tanıştım. 2015 yılında Avrupa Şampiyonası'nda üçüncü oldum. Babaannem bunu gördükten sonra başarabilir dedi benim için. İşitme engellisin ama madalyan var; gittin, orada yarıştın

ve çok gururlandı. O yüzden babaannemle böyle bir diyaloğumuz geçti. Yani ben dedim ki bana güven babaanneciğim ben yapacağım, başaracağım, merak etme sağır olmam buna engel değil dedim. 2016 yılında dünya ikincisi oldum karatede. Sonrasında ben de kendime olan inancımı daha fazla kazandım. Yapabileceğime başarabileceğime inandım. İşitme engelli olmam buna engel değildi. 2017 yılında da olimpiyatlarda üçüncü oldum. Yani ben bu duruma çok gururlandım. İşitme engelliler adına da tüm arkadaşlarımdan böyle şeyler gördüm sürekli. Babaannem madalyalarımı fark etti, gördü. Ailem aynı şekilde ve arkadaşlarım... İşitme engellilerin böyle bir engeli yok. Hani konuşamamamız, karate yapamamamız ya da spor yapamamamız anlamına gelmiyor. Olimpiyatlardan sonrasında evlendim. Sonrasında antrenmanlarıma devam ettim İzmit Kağıtspor'da Sabah akşam sürekli oraya antrenmanlarıma gittim. Aslında ben o zaman İstanbul'da yaşıyordum.

Çok zorlandım gitme gelme konusunda ama ben de pes etmedim dediğimiz gibi. Çalışmalarıma devam ettim. Japonya'daki olimpiyatlara gidecektim, seçilmediğimi fark edince de çok üzüldüm. Olsun, bu yılki olimpiyatlara katılmadım ama kendimi her zaman motive ettim. Kendin çalışmaya devam et, pes etme asla! Mesut Hocam bana bir şey söylerdi. Tabiri caizse söylemek istiyorum; köpek gibi çalışacaksın, bırakmayacaksın derdi. Onun dediği gibi köpek gibi çalışmaya devam edeceğim. Asla bırakmayacağım. Bayrağımız için mücadele edeceğim. İşitme engelliler için mücadele edeceğim. Belki de bir yıl sonrasında Avrupa Şampiyonası'na katılacağıma da inanıyorum. Mesut Hocama çok teşekkür ediyorum. Benimle çok ilgilendi destekleri çok fazla. Kendisi burada yine yanımda geldi. Beni hiçbir zaman yalnız bırakmadı. O yüzden ona verdiğim sözü tutacağım. Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Çok sağ olun.

Dr. Özlem TÖRE: Oturum Başkanı

Biz teşekkür ederiz. Sağ olun. Ben bir soru sormak istiyorum. Vaktimiz var daha sanırım. Üç değerli sporcumuz da yıllarını bu işe adadı. Yeşim Hocamla Şule Hocam sürece daha fazla zamandır bu camianın içindeler, İrem arkadaşımız daha genç aramızda. Geçmişle günümüzü karşılaştırdığımızda, kadın sporcu olarak genç kızlarımıza öneri verme mahiyetinde; eskiden sıkıntılar neydi, nasıl aşıldı? Şu anda var olan kolaylıklar, yine zorluklar var ama, onlara neler demek istersi-

niz? Geçmişteki sıkıntılar şu anda var mı? Yoksa gençlerimiz nasıl yol alabilirler? Bir kıyas, küçük bir kıyas yaparak onlara ilham vermenizi rica edeceğim Yeşim Hocam. Aynı zamanda bir eğitimci olduğunuz için çokça öğrenci, çokça sporcu geçiyor elinizden…

Doç. Dr. F. Yeşim KÖRMÜKÇÜ: Eski Basketbolcu, Akademisyen

Tabii geçmişle bu günlüğü kıyaslamak gerçekten çok zor. Teknolojinin hayatımıza girmesiyle birçok şey değişti. Yani önceden inanın, ayakkabı bulamazdık. Yani ben yurt dışından ayakkabı gelecek de hani maça çıkacağız. Ankara'ya deplasmana gittiğimizde Ankara'daki spor mağazalarında ayakkabı olur yani basketbol ayakkabısı. Dediğim gibi, taş zeminlerde çalıştı arkadaşlarımız, hani gerçekten çok zordu şartlar. Şu an inanılmaz bir tesisleşme, inanılmaz malzeme, ne bileyim antrenörler çok daha bilgili. O zaman antrenörlerimiz gerçekten çok gönülden çalışıyorlardı ama çok kısıtlı bilgilerle çalışıyorlardı. Bu anlamda ama bizdeki amatör ruh çok farklıydı. İşte gene Hakan beni destekleyecektir; çok büyük bir amatör ruh vardı. Yani biz İzmit'i temsil ediyoruz. Buradan para kazanalım falan hiç öyle bir düşüncemiz yoktu. Aslında o biraz da bizi geriletti diyebilirim. Ama o gönüllülük çok farklıydı. Şimdiki jenerasyon çok farklı. Yani ailelerin bakışı da çocuklarına. Teknolojinin verdiği birtakım getirilerle yani sosyal hayattan, spordan uzaklaştığını görüyoruz. Yani teknoloji, çocukları bu anlamda olumsuz etkiledi diyebilirim ama onların imkânları çok daha fazla. Yani ilerlemek isteyen bir sporcu için, -benim de iki tane yeğenim var, ikisi de sporcu- personal trainingler, işte özel hocalar, özel salonlar, imkânlar çok fazla. Ama bir taraftan da bizim ülkemizin ve toplumumuzun, akademik başarıyı öne koymaları… Ki biz burada Levent Hocam da dâhil olmak üzere hem spor yapmış hem akademik olarak bir yerlere gelmiş insanlarız. İkisinin bir arada gidebileceğinin kanıtlarıyız aslında, ama aileler bu kadar sıcak bakmıyorlar olaya. Yani akademik başarı, işte sekizinci sınıfta çocuk sporu bırakıyor, en önemli yılda, on birinci sınıfta, on ikinci sınıfta. O zaman zaten kopmalar başlıyor. Yani zaten sporcu dediğiniz, elit bir sporcu, bilişsel olarak normal insanın üstünde bir yapıya sahiptir. İkisini bir arada götürebilir, ama aileler bunlara çok izin vermiyor diyeyim. Çocukları spordan kopartıyorlar. Ondan sonra tekrar başlamaları zor oluyor. Şu an dediğim gibi yani şartlar çok güzel, imkânlar çok güzel; ama işte inanç ve amatör ruh, tekrar tekrar getirilmesi gereken, yani şu bizim konuştuklarımızı genç sporcularımızın dinlemesi lazım. Yani bizim yaşadığımız zorlukların şu an olmadığını, çocuklar fark edemiyor. Çünkü aile yapıları da çok değişti. Yani biz sporla belki bir yere geleceğimizi düşündük değil mi Şule Hocam? Yani çok varlıklı ailelerden gelmiyorduk. Kendi yağımızla kavruluyorduk. Ben bir meslek sahibi oldum. Ben bir Yeşim Hoca oldum. Basketbola borçluyum bunu. Bu şehre borçluyum. Bu amatör ruhu taşımak çok önemli, ama çocuklarımıza da bunu vermek… Yani bunu verebiliriz, burada Levent Hocamın sunumunu, şampiyonlarımızı dinleyen bir sürü genç çocuk vardı orada. Onların bunlardan bir şey kazandıklarını düşünüyorum ve işte şu konuşmalarımızın onlara ulaşması gerektiğini… İşte bir proje belki olursa çok

güzel olacağını düşünüyorum. Spor, sadece hani sporcu olarak kalmak değil ya. Nurcan Hocam burada, herkes, tanıdığım insanlar, spor bir sosyalleşmedir hala ben spor yaptığım insanlarla görüşüyorum. Hala onlarla birlikteyim. Bu açıdan baktığımızda yani hayat boyu devam edecek, her şey spor sayesinde kazanılıyor. Yani şu an şartlar çok daha güzel ama o amatör ruhu tekrar canlandırmamız gerektiğini düşünüyorum.

Dr. Özlem TÖRE: Oturum Başkanı

Teşekkür ederim. Sağ olun. Siz ne söyleyeceksiniz bu konuda Sayın Hocam?

Şule ŞAHBAZ: Halter Millî Sporcu, Antrenör

Ben bir konuyu atladım. Ben Kastamonu'da öğretmenlik okudum ama antrenörlük yapacağım için 38 yaşında tekrar üniversiteye başladım, Kocaeli Üniversitesi Antrenörlük Bölümüne. Eksik bir yönüm olabilir, sporcularıma yanlış bir şeyler öğretebilirim kaygısıyla. Birçok şeyi biliyorum branşımda ama bunun eğitimini de almak istedim ayrıca. Tekrardan ikinci bir üniversite okudum Kocaeli'de. Hocamı da oradan tanıyorum. Önceye ve şimdiki zamana baktığımda çok şeffaf olacağım. Çünkü artık bir sporcu değilim. Özgürce ve rahatça konuşuyorum. Önceden hiçbir şeyimiz yoktu. Hatta şöyle söyleyeyim; biz, itfaiyede idman yaptık, burada. Ve tahtaları koyarak idman yaptık. O dönem Emin Pehlivan vardı, yanlış hatırlamıyorsam, bize orada küçük bir alan verdi. Biz orada kırık, dökük… Ayağımız bir yere çarpıyor... Biz orada spor yaptık. Oranın yatakhanesinde yattık. Oranın yemekhanesinde yemek yedik. Ve biz, hepimiz, sadece kendimi söylemiyorum, o dönem spor yaptığımız bütün arkadaşlarımız Avrupa Dünya Şampiyonuydu. Çünkü o kadar canı gönülden ve içten çalışıyorduk. Antrenörümüz başımızda biz spor yapıyoruz. Bizi tanıyan insanla spor yapıyoruz ve başarılı oluyoruz. Şimdi bakıyorum, evet birçok yerde spor salonlarımız var, birçok artılarımız var ama ulaşamadığımız bir kitle var; yol parası bulamayan çocukların kitlesi. Hala spora gelemeyen çocuklar var. Evet tesislerimiz çok var. Buna tesis olarak baktığımızda, o çocukları oraya o tesise getirmek çok önemli. Tesislerin çok olması önemli değil. Oraya o çocukları getirmek çok önemli. Ben düşünüyorum, bakıyorum şimdi, dürüstçe söyleyeceğim yine; çocuklarımızı çalıştırıyoruz antrenörler olarak Hocam, biz yetiştiriyoruz. Ama başka bir antrenör, o çocukları hiç tanımayan bir kişiyi on beş gün içinde başına antrenör yapıp yurt dışına götürüyorlar. Benim sporcumu tanımıyor. Benim sporcuma emek vermemiş. Ama bu federasyonun bir şeyi, dürüst konuşuyorum. Benim sporcumu yarışmaya götürüyor. Ve başarı oranı düşüyor. Maalesef bizim bunları aşmamız gerekiyor. Evet önceden çok zorluklar vardı. O zorluklarla bir şeyleri başardık. Ama şimdiki dönem içerisinde de aşamadığımız farklı sorunlarla karşılaşıyoruz. Eğer bunları aşmış olursak, ülke olarak bizi kimse geçemez yurt dışında hem antrenörlükte hem sporculukta. Sporu bıraktığım için bu kadar rahat konuşuyorum. Normalde bu kadar rahat

da konuşmazdım. Zorluklardan bahsettiğimiz için konuştum. Kusura bakmayın. Birazcık da ciddi olmak gerekiyor. Yani dürüst olmak gerekiyor yaptığımız işte.

Dr. Özlem TÖRE: Oturum Başkanı

Teşekkür ederim. Sağ olun. Sevgili İrem'e de şu soruyu sormak isterim. Çok genç yaşta birçok zorluklarla mücadele ederek çok büyük başarılara imza attın. Bunu yönetebilmek çok kolay değil. Bu yoldan ayrılmamak için, pes etmemek için, motivasyonunu ne sağladı ve o gücü nasıl kendinde buldun? Yine genç nesillere aktarabilmek adına, onlara ilham olabilmek adına ne söyleyeceksin? Çok merak ediyorum. Seni bu seviyede ne tuttu?

İrem TOPALOĞLU: Karate Millî Sporcu, Avrupa ve Olimpiyat Şampiyonu

Evet kendi mücadelemde, sağırların bu tarz alanlarda da başarılı olduğunu göstermek aslında benim motivasyonumdu, diğer sağır gençlere örnek olmaktı. Başardıkça aslında bundan ilham aldım, gücümü fark ettim. Hayatımızda gerçekten çok fazla problemlerimiz var. Özellikle iletişim problem, en önceliklisi, her yerde bir iletişim problemi yaşıyoruz. Ama bununla ilgili birçok şey ürettik kendimize. Hocam destek oldu. Dediğim gibi sağır gençlere önerim; asla pes etmesinler. Mutlaka bu yolda devam etsinler. Bizleri örnek alsınlar. Hocam çok destek oldu. Beni hiç yalnız bırakmadı ve gücümü fark etmeme de destek oldu. Olimpiyatlar mesela, olimpiyat kadrosunda girmediğimde çok üzüldüm. Ve çok destek oldu bana. Mücadeleyle devam et dedi. Sonrasında olmadı, üzüldüm ama yine pes etmedim. Evet bu şekilde. Teşekkür ederim.

Dr. Özlem TÖRE: Oturum Başkanı

Çok teşekkür ederiz. Sağ olsun. Değerli katılımcılarımızla konuşmalarımıza aslında her biriyle ayrı ayrı otursak saatlerce sohbet edebiliriz. Derya, deniz, her şey görüldüğü üzere. Ama bugün bize verilen süreyi düzgün kullanmak adına kendilerine teşekkür çok ediyorum. Burada olmaktan ayrıca kendim de çok mutluyum. Onların hikayelerini dinlemekten mutluyum. Ben sorularımı sordum. Eğer isteyen varsa hocalarımıza soru sorabilir. Buyurun.

Hakan YAĞCIOĞLU: Spor Yazarı, Katılımcı

Bana bir söz hakkı vermiş gibi oldu aslında. Ben onunla gurur duyuyorum. Çocukluk arkadaşım diyebilirim. Ben onlarla yirmi dört saat yaşıyordum. Kocaelisporlu futbolcuydum ama diğer branşlara da emek verdiğimize inanıyorum. Onunla gurur duyuyoruz biz. Bu ailede olduğum için ve tanık olduğum için, sizlerin sayesinde büyük başarılara tanık olduğum için çok mutluyum. Çok teşekkür ederim.

Prof. Dr. Levent ATALI: Katılımcı

Ben de paylaşımlarınız için çok teşekkür ediyorum. İyi ki buradasınız, iyi ki beraberiz. Ben, Şule sporcu iken aynı dönemlerde yöneticilikte yaptım. O dönemlerde de az çok biliyorum, elimizden gelince destek olmaya çalıştık. Benim bir önerim olacak. Aynı zamanda eşim benim eski millîsporcu. Bazen bana sitem ediyor. Ben bu kent için çok mücadele ettim diyor. Hatta çocuk sahibi olmayı bile ötelemiştik o zaman, beş altı yıl sonra çocuk sahibi olduk. Evliliğimizin ilk beş yılı o kamplardaydı; böyle bir ayrılık dönemleri de geçirmiştik. Kadının spor yapması gerçekten zor. Çünkü kadına gerçekten görünmeyen bir sürü de görev veriyoruz farkında olmadan. Görev de demeyeyim de öyle bir şey oluyor. Yani görev verilince de o da abes bir cümle olabilir ama kadın çok şey üstleniyor. Ben kentte spor bürokrasisinde yer alan birisiyim. Zaman zaman böyle davet listeleri oluştururken şöyle bir şeye ihtiyaç olduğunu görüyorum; Kocaeli’de bir kadın sporcular platformuna ihtiyaç var. Dernek demiyorum. Dernek biraz böyle farklı bir şeye gidiyor da. Bir platform oluşturmak; belki bu Kent Konseyi’nin içerisinde olabilir. Böyle kadın kolları orada var ama kadın sporcular platformunun daha etkili olacağını düşünüyorum. O zaman sizleri davet ettiğimizde veya kent sizi muhatap aldığında hem o etkinliğin hem başka etkinliklerin de içinde olmanız gerekiyor. Sadece kadın sporcular, sportif etkinliklerde değil, kentte bir kültürle ilgili bir şey de yapılırken davet edilme anlamında bir platforma ihtiyaç var diye düşünüyorum. Bunu bu sempozyumdan sonra bir düşünelim, hayata geçirelim. Ben etkili olacağını düşünüyorum. Tekrar aramızda olduğunuz için teşekkür ediyorum.

KOCAELİ'NİN SPOR HAZIFASI VE TÜRKİYE'NİN SPOR TARİHİNE KATKILARI

Öğr. Gör. Mehmet Zeki KUTLU: Oturum Başkanı

Evet değerli katılımcılar, hepiniz hoş geldiniz. Kocaeli Büyükşehir Belediyemizin her yıl geneksel olarak düzenlemiş olduğu ve gerçekten Kocaeli tarihine ışık tuttuğu gibi ülke tarihimize ve hatta uluslararası tarih çalışmalarına örnek olacak güzel girişimi, Kocaeli'nin spor tarihi yani geçmişten Nikomedya'dan Roma'dan Osmanlı, Cumhuriyet öncesi, Cumhuriyet sonrası olmak üzere, bütün bu tarih çalışmalarının bir arada toplandığı bu sempozyum bu sene spor tarihi üzerine yapıldı. Aynı zamanda Kocaelimizin büyük marka değeri olan Kocaelispor'un tarihini de burada işliyoruz. Bu oturumumuzda iki kıymetli misafirimiz var. Bizden önceki oturumlarda genelde bilimsel konular işlendi. Bugün ise renkli dünyasını ve sporun böyle vitrin olma özelliğini de işte bize yaşatan değerli katılımcılar var. Konumuz çok iddialı; Kocaeli'nin spor tarihinin ülke spor tarihine katkıları neler olmuştur? Biraz hafızamızı zorlayacağız. Özelde Kocaeli ama biz Kocaeli olarak biraz da sanki Anadolu'yu da temsil ediyoruz. İşte buradan yola çıkarak, iki değerli katılımcımıza özellikle hoş geldiniz diyorum. Bir alkış istiyorum. Önce yakın dostumuz, aynı zamanda Sakarya Üniversitesinde öğretim elemanı olan, televizyonların sevilen yüzü Erdal Hoş'la başlamak istiyorum, eğer Hayri Bey de izin verirse. Önce bir kendinizden bir başlayın. Erdal Hoş, geçmişte bir sporcumuydu? Geçmişinizi de bir öğrenmek istiyoruz. Çocukken top oynadınız mı? Yoksa futbol mu diyelim! Ya da futboldan önce başka branşlar var mıydı? Yoksa hiç kimsenin aklına gelmeyecek bir branşla uğraştınız da mı futbola geçtiniz? Önce Erdal Hoş'u bir dinleyelim.

Erdal HOŞ: Spor Yazarı

Erdal Hoş yarım bir adam aslında. Her anlamda yarım bir adam. Yani şimdi bazen soruyorlar; ne iş yapıyorum? Öğretim görevlisiyim, doktora yapamadım. Belgesel yönetmenliği yapıyorum ama işte arada bir yapıyorum. Spor yorumculuğu o da yarım. Böyle her işim yarım benim. Evet yani nereliyim, Adapazarı'nda büyüdüm. 12 senedir Kocaeli'de yaşıyorum. Hem Kocaelispor'u seviyorum hem Sakaryaspor'u. Herhalde Türkiye'de tek benimdir yani aynı anda bu ikisini çok seven. Öte yandan nerelisin diye sorduklarında Trabzonluyum diyorum. Böyle tarifsiz, tanımsız bir adam gibi hissediyorum kendimi. Çok bilimsel bir adam değilim. Hocam doğru söyledi, gerçekten konu çok iddialı. Ama hani şey diye

sordu, spor yaptınız mı? Evet, o da her Türk erkeği gibi yarım kalan bir futbolcu olma hikayem var. Normalde benim futboldan nefret etmem lazım. Çünkü rahmetli babam da çok meraklıydı futbola ve çok erken yaşta yaylada top oynarken düştü, ayağında ve baldırında küçük bir şey çıktı, böyle fındık kadar bir şişlik. Üç dört sene sonra o biraz daha büyüdü. Sonra işte bilmeden aldılar onu, meğer kansermiş. Sonra babamı kaybettik. Yani normalde futboldan nefret etmem lazım. Çok erken kaybettik babamı. Çok erken kaybedince de futbolcu olma ihtimalimiz olmadı çünkü üniversite kazanınca… Böyle bahaneler olur ya, herkesin vardır aslında. Çok iyi futbolcudur değil mi?

Türkiye'de herkes çok iyi futbolcudur ama bir şekilde futbolcu olamamıştır. Ben de onlardan biriyim. Evet çok iyi futbolcuydum ama bir şekilde futbolcu olamadım. Sonra ticaret yaptım, battım, iflas ettim üniversiteyi bitirdikten sonra. O da yarım mesela. Hani benim hikayem aslında başarısızlık hikayesi. Onu başarı gibi satmayı becerebiliyorum herhalde. Kocaelispor meselesine gelince; Türkiye'de genelde spor meselesi üzerine belki biraz düşünmek lazım. Biz sporu yanlış anlıyoruz, önce onu söyleyeyim. Hatta bence kapitalist tanım sporu doğru tanımlamıyor. Spor dediğimiz şey başkasıyla yarışmak değildir aslında. Kendinle yarışmaktır ve bu bizim kültürümüzde hem Türk kültüründe hem İslam kültüründe nefsinle mücadele dediğimiz şeyle aynıdır aslında. Spor dediğimiz şey insanın kendi bedenini ve kendi ruhunu terbiye etmesidir. Biz bunu epeydir ihmal ettik. Dünya da ihmal etti aslında. Yani kendi kadim anlayışımızı unuttuğumuz için şimdi taç atışında fair play arıyoruz değil mi? Yani tacı söyleyince bir futbolcu çok mutlu oluyoruz. Oysa bizim yağlı güreşlerde cazgırların söylediği nedir? *Üste çıktın diye övünme, alta düştün diye yerinme*. Yani bu 500-600 senelik bir hikâyenin, keza takım sporları içinde ne bileyim, şu kavgacı olan tulumbacıların hikayesi vardır. İstanbul'daki yangın söndürme takımları, birbirleriyle kavga ederler, mahalle kavgaları olur falan ama bunun da bir raconu vardır ve bir de kendi içinde bir ahlakı vardır. Tabii modern yaşam her şeyi alt üst etti ve biz buna ayak uyduramadık kabul edelim ki. Bu her şeyi alt üst etti. Ekonomide de böyle. Yani neden geri kaldık sorusunun cevabı evet biraz şudur ne yazık ki. Ne anlatırlar bize ahilik teşkilatında. Ahilik meselesinde bir dükkâna giriliyor bir şey almak için, dükkân sahibinin; efendim bir siftah yaptık, komşumuz siftah yapmadı, isterseniz bunu ondan alın, onda da var demesi... Şimdi bu anlayışla kapitalist sistemle mücadele edilebilir mi yani? Edilemez. Dolayısıyla biz aslında kadim anlayışı modern hayata döndüremedik bir şekilde orada film koptu ve sporda da böyle, bir türlü toparlanamadık. Şimdi belki bu dijital çağ ile başka bir çağ başlıyor aslında.

Hani Atilla İlhan'a sormuş ya öğrencinin biri, ya neden ben İngilizce öğrenmek zorundayım, neden İngilizler Türkçe öğrenmiyor diye. O da demiş ya; senin dedelerin çünkü sanayi devrimini ıskaladı. Galiba bu dijital çağı ıskalamıyoruz. Benim gençlerde gördüğüm hani sanki böyle bu iki asırlık, üç asırlık kayıp hikâyeyi galiba tamamlayacağız. Umarım sporda da başka bir ahlaki kültür yerleşir. Buradan Kocaelispor'a nasıl geleceğim? Aslında Kocaelispor hikayesi de modern bir hikâye. Tıpkı Trabzonspor gibi, hatta Avrupaya dair bir hikâye. Bu kadar popülütenin cevabı sadece oyunun basitliği falan değil. Şundan dolayı çok önemli

futbol; çünkü Sanayi Devrimi'nden sonra yoğun kentleşme süreciyle kırsaldan kente göçen insanlar önce on sekiz saat çalışıyorlardı. Zaten başka bir şey yapmıyorlardı. Sonra işçi hakları, direniş, vesaire; boş zaman kavramı diye bir şey oluştu. Peki bu boş zamanı nasıl değerlendirecek? Bu birinci soru. İkinci soru aidiyet problemi. Köydeyken bir aileye mensuptu ve bir köye mensuptu. Şehre gidince şehirle birlikte batıda dinî inançlar da azaldı. Bir kilise tabiyeti azaldı. Yine var ama bir şeye ait olmak! İşte orada ne devreye girdi? Liverpoollu olmak, Evertonlu olmak. Yani aidiyet insan için çok ciddi bir ihtiyacıdır. Ölçülemeyen ihtiyaçlarından biridir. Bu ait olma meselesini besleyen bir damardı futbol. Bu yüzden çok popüler oldu dünyada. Çünkü insanlar bir şeye ait olmak istiyorlar ve bunun bedeli yok. Çok güzel bir şey yani. Bir yaptırımı da yok. Yani maça gidersin ve maç seyredersin. Kolay bir aidiyet sundu futbol insanlara. Bizde bu, 1960'lara kadar olmadı. Çünkü kabul edelim ki; 1960'lara kadar bizde çok az şehir bilinci vardı, yani İstanbul işte Ankara başkent, İzmir evet, ama şehir olma bilinci çok az şehirde vardı. Futbolun bu anlamda işe yaradığını düşünüyorum. Hele de Kocaelispor gibi ya da Kocaeli gibi işte insanların kendilerini Kocaelilik yerine başka şekilde önce tanımladıkları değil mi?

Bana sorsalar, ben on iki senedir burada yaşıyorum. Çok da seviyorum Kocaeli'yi ama Trabzonluyum diyorum. Hayatımda üç yaşına kadar Trabzon'da yaşadım sadece. Trabzonluyum diyorum. Muhtemelen Karslı arkadaşlar Karslıyız diyorlar. Erzurumlular Erzurumluyuz diyorlar. Ama bu şekilde şehir aidiyetinin çok zayıf olduğu yerlerde, kolay olmadığı yerlerde, galiba futbol takımları… Çünkü bir yere ait hissetmek orayı sevmekle devam eder. Ve orayı sevdiğinizde oranın çöpü sizi rahatsız eder. Ve o çöp sizi rahatsız ediyorsa onu yerden alırsınız. Sonra orası daha yaşanılır şehir olur. Hikâye bu aslında, yani bütün bu, hani kuru cihangirlik davası değildir diyor ya, futbol da yenmek yenilmek davası değil aslında, kendini tanımak, şehrini sevmek, kendin olmak hikayesidir. Bunun tehlikeli tarafı var mı? Var efendim. Yani milliyetçilikle ırkçılık arasında nasıl çok ince bir çizgi varsa yani aynı şeyden bir Atatürk bir Hitler çıkabiliyorsa; çok ince bir çizgiyle yine aynı şekilde şehri sevmek futbol takımını çok sevmek onun üzerinden şehir sevgisi de çok tehlikeli bir şeye de dönüşülebilir. Çok güzel bir şeye de dönüşebilir. Bu seneki haliyle Kocaelispor güzel bir şeye dönüşüyor deyip susayım artık.

Öğr. Gör. Mehmet Zeki KUTLU: Oturum Başkanı

Evet. Eyvallah. Biraz geçmişten girelim dedik ama bayağı yol aldık sizinle. Evet Hayri Bey, benim yirmi beş yıl önce tayinim Kocaeli'ye çıktı. Kocaeli'ye geldiğimde bir şey gördüm. Kocaeli zaten sporda zengin bir şehir. Yani spor tarihine bakıyoruz. İlk olimpiyatlara giden sporcular Kocaeli'den. Bisiklet takımda olsun, işte güreşte olsun. Mesela Türkiye Cumhuriyeti kurulmadan önce, işte Atatürk Ankara'ya gidiyor, meclisi kuruyor. 23 Nisan 1920'de meclis kurulmuş. Ama sizi tanıyan ülke yok. Türkiye İdman Cemiyeti İttifakı 1922'de, güreş, atletizm ve futbol federasyonları biraraya gelerek Türkiye'nin ilk spor teşkilatını kurmuşlar ve daha Türkiye'yi diğer ülkeler tanımadan bizim bu ekip öyle güzel çalışmış ki.

Dünya Güreş Federasyonu başvuru yapılmış ve Türkiye'yi ülke olarak tanımışlar ve Türkiye'yi üye yapmışlar. Daha Cumhuriyet ilan edilmedi. Bunun başında kim var? Ahmet Fetgeri Aşeni. Şu an mezarı Gölcük'te. Emekli albay. Aslen Adapazarlı ama asker kökenli olduğu için burada yaşamış. Bu adam Türkiye Güreş Federasyonunun Kurucu Başkanı. Yani Kocaeli hakikaten geçmişte de çok zengindi. Bu adam Beşiktaş'ın da kurucuları arasında, ilk eskrim takımını kurmuş. Kızı ilk bizim milli bayan sporcumuz olmuş. Yani daha ne versin bu ülkeye? Böyle zengin bir şehir Kocaeli. Yine 2002 yılına kadar bir kanunumuz vardı. Bünyesinde 500 ve üzeri eleman çalıştıran kurumlar ya bir spor tesisi yapmak ya da bir spor kulübü kurmak zorundaydı. Öyle bir kanunla zorunlu hale getirilmişti ki hani Kocaeli bir sanayi şehri olmasından dolayı Petkim'in, Tüpraş'ın aklınıza gelebilecek hemen her kurumun bir salonu vardı. Yani Türkiye'ye nasip olmayan salonlar, sahalar Kocaeli'de vardı. Yani Kocaeli'de büyümüş birisinin spor yapmaması neredeyse imkânsız. Çünkü önünüzde örnekler var. Hakikaten doğuda ya da ne bileyim bizim hiç görmediğimiz şeyleri, ben hep Kocaeli'de, 2000'li yıllarda yaşadım. Böyle şanslı bir şehirde büyüdünüz.

Geçmişte hangi spor branşlarını yaptınız? Hayri Beşer, tamam basına geçtiniz ama mutlaka yaşanmışlıklarla bu tecrübelerle bugüne geldiğinizi düşünüyorum. Hikayenizi bir de sizden dinleyelim.

Hayri BEŞER: Spor Yazarı

Hepinize hoş geldiniz diyorum. Önceden çok kısa konuşurdum, öz konuşurdum. Fakat konuşma da alışkanlık yapıyor. Bazen kısa kesmekte zorlanabiliyorum. Erdal Hoş içi sosyoloji dolu güzel bir anlatı yaptı. Kendi hikayesini de dile getirdi. Bana da ilham oldu biraz. Hatta cesaret verdi. Bu anlamda ben de biraz kendimi anlatırken aslında genel anlamda toplumun, küçük çocukların ve hayali olan çocukların sporla ve daha çok da futbolla ilişkisini anlatmış olayım. Ben de Trabzon doğumluyum. Trabzon'dan 5-6 yaşlarında bu tarafa göç ettik diyelim. Gurbetçi bir babanın oğluyum ki Trabzon'da yaşadığım o 5-6 yıllık süreyi de hatırlarım. Yani 3 yaşıma kadar gidebilecek bir hafızaya sahibim. Mesela elektrik yoktu bizim yaşadığımız zamanda. Sadece bir tane otobüs görmüştüm Trabzon'da yaşadığım dönemde. Öyle bir hayatın içerisinden kalktık Maşukiye'ye geldik.

Maşukiye'de de göçmen olma, yeni gelen kişi olma, duygusunu yaşatırıyor size çevreniz, mahalleniz ve komşularınız. Bolca villanın bulunduğu bir alan vardı. Oralarda hep futbol oynanırdı çocukluğumuzda. Yani aslında geçmiş dönem bir yönüyle imkânsızlıklar dönemiydi. Hep dile getiririz tesis açısından. Hakikaten çok tatlı hikayelerimiz vardı milli takıma kadar giden. Bizim İngiltere'ye 8-0 mağlup oluşumuz. Oradaki karşılaşmada sıcak duşu görüyor, şu anda televizyonlarda program yapan Abdülkerim de bayram ediyor ve bir duştan öbürüne geçiş yapıyor. Çünkü böyle bir şey yaşayamamış. O zaman imkânlar böyleydi. Sadece futbolda da değil birçok branşta aynıydı. Ama sokaklar bizimdi, meydanlar bizimdi. Her yerde oynayabilirdik. Öyle bir keyif vardı ama ben yabancıyım; böyle gelir ve izlerdim oynayanları o meydanda. Maçlar da genelde akşam ezanına ka-

dar oynanırdı. Tam hava kararma aşamasına kadar devam eder sonra biter. İşte 5'te başlar 10'da biter gibi, Erdal da çok iyi bilir. Ben de maçları böyle kenardan izleyen gariban bir çocuk. Futbolla ilişkimi de bilmiyorum yani bir topa dokunmuşluğum var ama yetenekli miyim değil miyim bu işi yapabilir miyim? 6-7 yaşlarımdayım; bir tanesi insafa geldi bir gün, gel sen de oyna dedi. Böyle ezan da okunmuş, beni aldılar içeri. Ben girdikten sonra herhalde en fazla 2-3 dakika daha devam etti oyun, ama o 2-3 dakikada hem çevre beni tanıdı hem de ben kendimi anladım. Birkaç tane gol attım, tutulmuyorum, yani baktım ki bende baya bir şeyler varmış. En sonunda bunlar tuttular beni havaya kaldırdılar işte Mario Kempes dediler. Mario Kempes de 1978 Dünya Gol Kralı olmuş. Ben de ilk defa duymuş oluyorum. Futbolla ilişkim böyle başladı. Ama ben futbolcuları uzayda yaşayan ve uzaydan gelmiş insanlar olarak gördüm. Hiçbir zaman kendimi futbolculuğa da yakıştıramazdım; yani onlar bambaşka insanlardır ve biz futbolcu olabilecek bir özelliğe sahip olamayız. Hani kendi oynadığımız mahallede çevrede her zaman en iyi olsak dahi bunu göremiyorsun. Bir bu var, bir de işte genel anlamda futbol üzerinden örnek verecek olsan, okumakla sporcu olmak arasında bir tercih yapmak durumundaydım. Eğer tercihini okumaktan yana yapacaksan futbolcu olamazsın, futbolcu olmaktan yana yaparsan okuyamazsın. O yüzden ortaokul yıllarında Kocaelispor'un hocası ayağıma geldiği halde ben futbolu tercih etmedim. Çünkü biraz da idealist yetişmiştik. Daha sonra ben iletişim okudum.

Kocaeli'de İmam Hatip Lisesi mezunuyum. İmam Hatip'te de futbol ve güreş o dönem dahi yaygın bir spordu. Hakikaten iyi sporcu arkadaşlarımız vardı ama bize verilen idealizm başka bir şeydi; yani futbolcu olmak değil, ileride ülkeye çok faydalı, her açıdan örnek bir devlet adamı olmak, belki siyasetçi olmak, belki bürokrat olmak… Ama hakikaten o idealizm benim hala özlediğim ve safça duygularla yaşamak istediğim, içine düşmek istediğim ama bir hayalden ibaret olduğunu gördüğüm bir idealizmdi. Onu söyleyeyim. Uzun yıllar gazetecilik yaptım, spor yöneticiliği yaptım, yazı işleri müdürlüğü yaptım. Ama bu Mario Kempes anımı şöyle bağlayayım; spor yöneticiliği yaptım yıllarda Erdal da hatırlar, ödül töreni organizasyonları olurdu, ilk ödül töreni, ilk yöneticilik yılım. Bir onur konuğu getireceğiz Türkiye'ye. Mario Kempes'i getirdim ve bir televizyon programında bu anımı paylaştım.-Karşımda inanılmaz mütevazı bir sporcu gördüm. Mario Kempes, uzaydan gelmiş adam gibi gördüğümüz o insanların aslında ne kadar mütevazı olduklarını gördüm. Mesela Samuel Eto, belki bir çoğunuz bilirsiniz illaki hani Barselona'daki en iyi yıllarında yine onu Türkiye'ye getirmiştik. Bu insanların, hani futbolcu olmadan, sporcu olmadan önce, iyi bir ahlaki kimlikle yetiştirmiş olduklarını da şahit oldum. Dolayısıyla hani sporcu olmak aynı zamanda bir ahlaki kimlik kazanmayı da gerektiriyor. Bunun altını çizmek isterim. Hani benim işte Erdal Hoca gibi sporcu ya da futbolcu olmayışımın altında bu idealizm var, bir de hani çok küçük yaşlarda yaşadığımız müzmin bir sakatlık var, onu da söyleyeyim. Futbolun dışında uzak doğu sporlarına merakım oldu.

Uzak doğu sporu da yaptım, tabii ki bunların hepsi amatör düzeyde oldu. Bu arada yine amatör düzeyde, Almanya'da 3. Lig amatörde futbol oynamışlığım oldu bir yıla yakın ve sonra döndük eğitim hayatımıza devam ettik. Şimdi Kocaeli'ye ge-

lirsem, Kocaeli'yi Türkiye'nin bir bütün edilmiş hali gibi görüyorum insan yapısı olarak. Son derece kozmopolit bir şehir. Mesela biz Trabzon'dan kalkıp gelmişiz. Karadeniz'den gelenler, Doğu'dan gelenler, işte göçmenler, Balkanlardan gelenler ve kendi içerisinde olanlar. Böylesine kozmopolit bir şehir olması, aslında buradaki spor zenginliği açısından da bir avantaj. Yani çok farklı özellikli insan yapıları var. Mesela bazı şehirler var, belirli bir sporda o şehrin isim yaptığını duyarsınız. Güreş diyebilirsiniz, başka bir alan diyebilirsiniz; ama Kocaeli'de her alanda sporcu yetişebiliyor. Mesela Kocaeli'nin tarihine baktığımız zaman çok büyük güreşçiler görürüz. İşte Gazanfer Bilge'yi görürüz, başka isimler görürüz. Sonra devam ettiğimizde işte futboldaki yerine ayrıca değineceğiz de mesela atletler görürüz, atletizm, karate mesela Haldun Alagaş'ı, hepimiz biliriz. İşte yağlı güreş, mesela Antalyalılar çok meşhur ama bir Ahmet Taşçıları yok herhalde hala. Ahmet Taşçı bir efsanedir. Gazanfer Bilge de öyle. O da mesela çok özel bir sporcu kimlikti. Onunla yaptığım bir röportajla ilk defa bir yarışmaya katılmış ve yılın en iyi röportaj ödülünü almıştım. O benden kaynaklanmıyordu. Gazanfer Bilge'nin hikayesinden kaynaklanıyordu. Bu hikayeleri bilmek ve gençlere aktarmak lazım.

Futbola gelirsek; bir defa ben Kocaeli Büyükşehir Belediyesi'ni tebrik ediyorum. Böyle bir sempozyum düzenlediği için, böyle bir farkındalık oluşturduğu için. Ve de son yıllarda amatör branşlara ciddi bir yatırımı var. Yanılmıyorsam 300 milyon TL civarında bir yatırımı söz konusu. Bir taraftan da hep düşünmüşümdür; mesela belediyeler sporla ilgileniyorlar, spor çünkü hem aktüel bir alan hem de siyasette karşılığı olan da bir alan. Ama işin popüler tarafına yönelim daha çok oluyor. İşin popüler tarafı futbol. Yani belediyeysen o ligin futbol takımını alacaksın, destek olacaksın, lige çıkaracaksın. Ve de bu sana oy kazandıracak. Siyasetçi böyle düşünebilir. Ama ülkenin spor geleceğine bunun bir katkısı var mı? Bunun muhasebesini yapmak lazım. Galiba Kocaeli Büyükşehir Belediyesi, Sayın Tahir Büyükakın bunun muhasebesini yapmış. İyi ki de yapmış. Şimdi şunu söyleyeyim. Kağıtspor eskiden beri vardır. Birçok branşta da faaliyet gösteren bir spor kulübü. İstanbul'da iken Bahçelievler Belediyesi'nin spor kulübünü sık sık ziyarete giderdim. Eski bir Judo Federasyonu Başkanı o kulübün başkanlığını yapıyordu. Biz 41 branşa çıktık demişti. Türkiye'de en fazla branşta faaliyet gösteren spor kulübü olmuşlardı. İkinci sıradaki kulüp kim diye sorduğumda, Kağıtspor cevabını vermişti. Kağıtspor'da da 27 ya da 29 branş vardı. Şimdi göz attığımda 36 branş görüyorum. Bu çok kıymetli bir şey. Yani buradan atlet yetişebiliyor. Buradan boksör yetişebiliyor. Buradan engelli sporcularımız yetişebiliyor. Yüzücü yetişebiliyor. Bunu görmek hakikaten sevindirici.

Öbür taraftan, belediyenin popüler alan veya oy getirici bir yönüyle futbolun dışındaki alanlara yönelmesi de çok anlamlı. Ve örnek olmasını temenni ediyorum. Futbol ihmal edilmesi gereken bir alan mı? Hayır, ihmal edemezsiniz. Futbol çok enteresan hikayesi olan bir alan. Mesela benim de hafızamda kalan bir anekdotu aktarayım. Futbolun beşiği İngiltere malum. 1963, o zaman İngiltere Futbol Federasyonu bir toplantı düzenliyor. Tartışma konusu şu: Rakip oyuncunun kaval kemiğine vurulabilir mi? Vurulamaz mı? Yani bu faul sayılmalı mı? Sayılmamalı

mı? En sonunda bunun faul olması yönünde bir karar çıkıyor. Ama üyelerden bir tanesi de istifa ediyor. Diyor ki, siz bu kararı aldınız, futbolu bir erkek oyunu olmaktan çıkardınız. Ben 11 tane Fransız toplar gelir sizi yenerim diyor. Futbol oralardan kalkmış, buralara gelmiş bir olay. Ve Erdal'ın da anlattığı gibi hiçbir zaman cazibesini, toplum üzerindeki etkisini kolay kolay kaybetmeyecek bir olgu. Ama yapılması gereken bana göre, bir işte belediyeler tesisleşmeye önem veriyorlar, amatör sporlara önem veriyorlar, versinler. Farklı bir şey yapılıyor. Futbolda da bence bir model hayal edilebilir. Dünyanın büyük kulüpleri mesela, Barcelona deyince tabi ki büyük oyuncular aklımıza geliyor değil mi? Messi geliyor, oradan geçmeyen çok az büyük oyuncu var. Maradona'nın yolu oradan geçti, Ricard'lar var. Sonra Cruyff'lar var geçmişe gittiğimiz zaman. Ama Barcelona aynı zamanda La Masia diye bir altyapı okuluna sahip. Ve o altyapı okulundan yetişen oyuncular, teknik direktörler var. Ve dünya futboluna ilham veren yapıya dönüşmüş durumda. Belki Barcelona her zaman dünya futbolunun zirvesinde yer almıyor. Ama bugün futbolun nasıl oynandığına baktığımız zaman, orada Barcelona Okulunun ve o Barcelona Okuluna giden Hollandalıların rolünü görüyoruz. Ben bu tarz, daha idealizm dolu misyonların üstlenmesi gerektiğini düşünüyorum belediyelerin. Şimdi Kocaeli Büyükşehir Belediyesi çok güzel imkânlar sağlamış. Ya öyle bir futbolcu yetişsin ki bu Kocaeli'de dünya onu konuşsun. Ama o sizin ham maddeniz olsun, sizin değeriniz olsun. Çünkü bugün hakikaten hani yetiştiricileri yetiştirmeye ihtiyacımız var desek dahi, bütün dünya, bütün bilgi sizin önünüzde. Yani bugün Barcelona'nın sabah kahvaltısını öğrenebilirsiniz. Real Madrid'in işte fitness programında nasıl çalıştığına şahit olabilirsiniz. Bu imkânlar var. Dolayısıyla burada güzel maksimal planlar ortaya konursa ben hem futbolda hem diğer alanlarda güzel hikayelerin ortaya çıkabileceğini düşünüyorum. Burada da Kocaeli Büyükşehir Belediyesi'nin atmış olduğu adımları anlamlı buluyorum.

Öğr. Gör. Mehmet Zeki KUTLU: Oturum Başkanı

Güzel bir konu. Hakikaten yaşamışsınız, dokunmuşsunuz ki yani burada da aktarma ihtiyacı duyuyorsunuz. Burada da bizim Kocaeli Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültemizin öğrencileri var. Yani aynı zamanda bir rol modelsiniz. Teşekkür ederim. Tabii şimdi biraz bizim konu başlığımıza dönmek istiyorum. Geçmiş dönemde, işte milli takıma giden sporculardan bahsettik; Sadettin Yalımlardan, mili takımlar düzeyinde oynayan üst düzey sporcular, bir sürü değerler çıkarmış Kocaeli ve bu değerlerin çoğunluğunun da entelektüel olduklarını bir süre sonra ne bileyim bu şehre mesela belediye başkanlığı yaptığını görüyoruz. Yunus Nüzhet Unat ilk olimpiyatlara giden sporcunun daha sonra Kocaeli İl Tarım Müdürü olduğunu, milletvekili olduğunu, bakan olduğunu, tiyatro oyun yazarlığı yaptığını biliyoruz. Yani sporla ilgilenen insanların sadece bir branşla da kalmadığını, geçmiş dönem için söylüyorum, Cumhuriyet sonrası için işte futbol oynarken bisiklete de başladığını ama güreş de yaptığını görüyoruz. Ve bırakmamışlar. O spor ahlakını kaybetmeden hayatlarına devam etmişler ki bir mükafat olarak halk da onları bir yerlere getirmiş. Geçmiş dönemden bahsediyorum. Yakın zaman değil de biraz

böyle 1940'lı, 1950'li, 1960'lı yıllar hep Kocaeli'yi beslemiş. Çünkü burada var. Mesela denizimiz var. Su sporları, açık su sporlarında Türkiye'nin Cumhuriyet sonrası yapmış olduğu en büyük spor organizasyonu Dünya Yelken Şampiyonası 1970'lerde Yarımca'da yapıldı. Öyle hikayeleri var ki yarış yapılırken… İşte o zaman Yugoslavya var, daha parçalanmamış Güney Afrika Cumhuriyeti de geliyor. O zaman Güney Afrika Cumhuriyeti'nde -belki gençler şu an çok bilmez ama- zencilere karşı ciddi bir ayrımcılık vardı. İşte otobüslere binemezlerdi, aynı yolu kullanamazlardı vesaire. Yugoslavya bunları protesto edince dünya basını geldi buraya, Kocaeli'yi konuştu. Bütün büyük haber ajansları, muhabirlerini Kocaeli'ye gönderdi. 70'li yıllarda böyle vizyoner Hüseyin Avni Şirin gibi belediye başkanı çıkması o bölgeye yeni spor tesisleri kazandırdı. Bugün Kocaelispor'un antrenman yaptığı Brunga tesisleri o dönemde yapıldı. Yan tarafındaki öğretmen evi o dönemde yapıldı. Yelken Kulübü o dönemde yapıldı ki; organizasyondan sonra da biliyorsunuz bu tesisler yine halkın kullanımında kalıyor. Büyük organizasyonlar sonrası. 2017 yılı için Kocaeli Üniversitesi'nin öncülüğünde Dünya Üniversite Sporları'na ev sahipliği yapmak istedi. Niye Kocaeli? Dağımız var, kayak sporları yapılıyor, denizimiz var, havuzumuz var, kulüplerimiz var. Şu an bile Türkiye'de yetmişe yakın spor federasyonu var. Hepsini topla, bir futbolun yarısı etmiyor. Onu ayrı koyuyorum. Ama onlar da çok kıymetliler. Yani her birinin ayrı hakemi, antrenörü var. Yani yelpaze çok geniş. Birçok bizim hakemimiz, antrenörümüz bakıyoruz bu federasyonların kurulmasında hep öncülük etmişler. Kazıya kazıya Ankara'ya gidip gelmişler. Şimdiki gibi bir teknoloji de yok. Otobüse atlıyorlar, Ankara'ya gidiyorlar muhatap bulamıyorlar. Bir Wushu bir anda kurulmadı. Gidip geldiler. Özellikle bu savunma sporları ile ilgili söylüyorum. Diğer branşlarda aynı şekilde. Bir emek var. Hep bir uğraşıyla gidip gelindi. Kocaeli mutlaka ya yönetiminde ya merkez hakem kurulunda ya da değişik kurullarda sürekli yer aldı. Kocaelisiz, Kocaeli'nin olmadığı neredeyse hiçbir federasyon yok. İşte Tolga arkadaşımız burada. Cimnastikte hakikaten bir rol model. Güzel işler yapıyor. Altınordu gibi, cimnastikteki Altınordumuz mesela Kocaeli Cimnastik Kulübü. Yani isteyince oluyor. Gençlerin biraz hedef koymaları lazım, sıradan değil de yani Kocaeli gibi potansiyeli olan bir şehirdesiniz, bunları kullanmak lazım. Ben tekrar Erdal Bey'e dönmek istiyorum. Kocaeli size ne kazandırdı? Bu bölge size ne kazandırdı? Sen de o ülkeye ne kazandırdın? Çünkü benim de rol modelim aynı zamanda.

Erdal HOŞ: Spor Yazarı

Bir kere mütevazılık yapmayacağım, gerçeği söyleyeceğim, ben spor adamı değilim. Ben futbol biliyorum sadece. Ve hatta şiddetle futbolun spordan ayrılması gerektiğini düşünüyorum. Çünkü futbol, sporu yiyor. Yani futbol başka bir şey. Bir sosyal olgu futbol. Çok başka bir şey. Yani sporcu sporcudur. Mesela futbol oynanırken, biz oynadık der izleyen. Oynadık ve yendik der. Biz şöyle oynadık der. Şu golü nasıl yedik der. Kendisi yemiş gibi. Yani ben futbolu o yüzden ayırmak istiyorum. Ya futbol başka bir şey, spor başka bir şey. Spor başta da söyle-

diğim gibi bence işte insanın ruhunu ve bedenini terbiye etme süreci. Aslında insan olma süreci. Yani bence hayata gelmekten maksat da insan olmak, insan olma hikayesinde de arıyoruz. Spor bu konuda aslında çok faydalı bir şey bence. Futbol öyle mi? Ondan çok emin değilim doğrusunu isterseniz. Ben öyle bakmaya çalışıyorum.

Kocaeli ne kazandırdı, ne kattı? Şöyle bir düşündüm. Kocaeli spor tarihinde çok başarılar var değil mi? Türkiye Kupası var. Rahmetli Özal ölmeseydi belki Kocaelispor şampiyon olacaktı. Hiç unutmuyorum. Özal'ın vefat ettiği gün Fenerbahçe maçı vardı Kocaelispor'un. Ya da ertesi gün. Böyle dünyaya soldan bakan bir arkadaşım vardı şey demişti; "Öldüğünde bile güçlülere hizmet etti" dedi. Çünkü o gün, o maç oynansaydı muhtemelen Kocaelispor yenecekti. Çünkü hazırdı. Sonra o maç ertelendi. Ondan sonra Kocaelispor'un futbolcularına teklifler geldi. Bilmem ne oldu. Sonra iş koptu. Yoksa Kocaelispor şampiyon olacaktı. Ama bunlar mı derseniz hayır bunlar değil. Bence şu son on seneki süreç çok kıymetli. Yani günümüzdeki iletişim, medya vesaire sadece bir şey söylüyor sana. Hep kazanacaksın. Hayır insan öyle bir şey değil! Ve bunu en güzel takım öğretir sana. Yenilirsin, ağlarsın, üzülürsün. Çok daha yenilirsin. Bir daha yenilirsin. Kocaelispor kaç kere yenildi? Güzel bir şey bu bence. Şimdi Uğurcan satıldığında 50 tane baba aradı. Ben çocuğuma ne diyeceğim? Çocuğuna şunu diyeceksin, ya bazen senin istediğin arabayı alamayabilirim, o kadar param yok çünkü. Ve bunu çocuk öğrenmeli. Yani gerçekten dünya şöyle bir şeye gidiyor. Her istediğini yapabilmelisin! Her istediğini alabilmelisin! Herkesi yenebilmelisin! Oğlum yok öyle bir insan, o dijital dünyada var işte kurduğunuz kahramanlarda. Onlar hep kazanıyor. Oğluma bakıyorum işte hep kazanıyor oynarken. Hep kazanarak büyüyen bir çocuk insan olabilir mi? İnsan öyle bir şey değil ki. Düşer, kalkar, yenilir, üzülür, aşık olur, reddedilir. Değil mi? Aşık olursun o sana yüz vermez ne bileyim ben. Ayrılırsın, terk edilirsin. İnsan tam da böyle bir şey ve böyle böyle insan olur. Sonra bütün bunları yaşayıp kemale erersin. İnsan olursun aslında yani. Tam mükemmel olmazsın yine de. O bize ait bir şey değil. İtiraf ediyorum ki bana bunları futbol kattı ve ben daha iyi bir insan olduğumu düşünüyorum futbol üzerine düşünerek. Kocaelispor'un da bu hikayesi, yani başarıdan, varlıktan yokluğa düşen, sonra tekrar kendi kendine ayağa kalkan hikayesi bence çok güzel bir insan hikayesidir, insanların ilham alacağı. Ha bunu yeterince anlatabiliyor muyuz? Doğru bir şekilde anlatabiliyor muyuz? Ona çalışmak lazım tabii. Futbol aynı zamanda olmayan şeyleri varmış gibi gösterme becerisi olan bir oyun. O yüzden diyorum spor değil futbol yani. Çok anlattığım bir hikayedir. Napoli şampiyon oluyor, biri gidiyor şehrin mezarlığının duvarına şey yazıyor; "Neler kaçırdığınızı bir bilseniz." Sonra birkaç gün sonra bir bakıyorlar altında başka renkli bir boyayla şey yazılmış; "Kaçırdığımızı kim söyledi?" Şimdi ölülerle konuştuğuna inanan sonra da dur ölüleri de konuşturayım diyen bir şey futbol. Buna inanmak istiyor. Soyut bir şeye inanmak istiyor.

Öğr. Gör. Mehmet Zeki KUTLU: Oturum Başkanı

Evet, son olarak Hayri Bey'e de bir soruyu yönetmek istiyorum. Şimdi bu şehirde büyüdün. Bu şehir sana ne kattı? Evet Hayri Bey buyurun.

Hayri BEŞER- Spor Yazarı, Yorumcu

Evet bu şehirde büyüdüm. Bir defa hani bu şehir derken işte ben Maşukiye' de büyüdüm. Biz kendimizi şehir çocuğu olarak da tarif etmezdik. Kenarda görürdük. Bir yönüyle de hani köyde büyümek, köy çocuğu olmak avantajdı. Çünkü köy çocuğu isen daha güçlüsün, daha kuvvetlisin, daha kudretlisin gibi bir inanış da vardı. Şimdi ben de bir genel çerçeve çizmek isterim. Hani beden eğitimi derslerinde sporun tarifinde yanılmıyorsam, böyle kişinin ruh ve beden sağlığı bir bütün ifadesi geçer. Hakikaten doğru bir şey. Ve en önemli sorunumuzun "en" duygusu olduğunu düşünüyorum. Çocuklar "en" duygusuyla hayatı algılıyorlar, öyle büyüyorlar. "En" duygusuyla büyütülen bir çocuk birincilik dışındaki hiçbir şeyi başarı ve derece olarak görmüyor. Şimdi futbol ayrı bir olgu olarak ele alınmalı dedi Erdal Hoca. Evet bir yönüyle öyle, yani futbol kadar hayatın başka parametrelerini etkileyen herhalde başka bir spor dalı yok. Ve sizin yüklediğiniz anlam bazen futbolu bir ideolojiye dönüştürebilir. Bir cemaate dönüştürebilir hatta bir dine de dönüştürebilir. Futbol böyle bir şey. O fanatizmin kollarına kendinizi teslim ederseniz hayatın diğer renklerini, diğer güzelliklerini tamamlayıcı bir olgu olarak futbolu algılamazsanız gideceğiniz yol bu olur. Mesela Trabzon şehri denince akla futbol gelir ve dünyanın en önemli belki de en iddialı futbol şehirlerinden bir tanesi belki de birincisi. Ve hep şu söylenir, işte Trabzon şehri hani büyüklüğünü futbola borçlu, Trabzonspor'a borçlu. Ben de hep tersten bakarım. Hayır Trabzonspor diye bir şey varsa Trabzon şehrinin kadim geçmişi kültürü olduğu için, Trabzonspor ya da futbol bu şehirde yükselmiş. Yani burada çıkış noktasının hep farklı olduğunu düşünürüm ve o şehrin genetiğinin de çok başka güzellikleri vardı.

Şimdi Kocaeli gibi şehirlerde, Kocaeli bütün bunları almış bir şehir. Ve dolayısıyla bize çok şey sundu hakikaten. İşte sokaklarını açtı, meydanlarını açtı. Ve birçok spor branşıyla tanışma imkânı sundu. Birçok rol modeli görme imkânı sundu. Bunları bilmek, bunları görmek, bunlara şahit olmak biraz daha sizin meseleye hakiki sporcu kimliğini özneleştirerek bakmanıza katkıda bulunuyor. Aklıma işte Erdal Hoca konuşurken yine birkaç tatlı anı geldi. Onları da sizinle paylaşayım. Hani bizdeki fanatizmi konuşuyoruz ama dünyadaki fanatizm de bizden geri değil. Biz Arjantin'de de Boca Juniors- River Plate rekabeti vardır ki korkunç. Galatasaray Fenerbahçe rekabetine ya da Trabzon Fenerbahçe'ye işte Beşiktaş Galatasaray rekabetine benzemiyor. Onun ötesinde bir şey. Bir Liverpool taraftarı ölüm döşeğinde, hani istekleri filan soruluyor. Diyor ki "Lütfen beni Boca Junior's bayrağıyla defnedin" diyor. Şaşırıyorlar. "Ne alaka? Yani sen River Plate'e gönül verdin, onun için kaçırdığın maç olmadı, uykusuz kaldın" vesaire. Diyor ki "Görenler, onlardan birisi daha ölmüştür desin. Bizimkiler mutlu olsun." İşte fut-

bol böyle bir şey olabiliyor. Ya da işte İkinci Dünya Savaşı, Hitler dönemi. İkinci Dünya Savaşı'nda neler yaşandığını herhalde az çok tarihten bilirsiniz. Bir maç düzenleniyor Almanya ile Ukraynalılar arasında. Fakat maç oynanmadan sonucu belli. Hitler'den talimat gitmiş Ukraynalılara: Kaybedeceksiniz. Ukraynalılar da çıkıyorlar. Biliyorlar bu durumda sonlarının ne olacağını. İlk başlarda biraz durumun farkına varıyorlar. Fakat insandaki o kazanma dürtüsü ağır basıyor. Evet kaybetmeye karşı hepimiz dirençliyiz. Çok da güzel bir örnek. Unutuyorlar ölümü, yeniyorlar Almanları ve hepsi kurşuna diziliyor. Makus talih. Şimdi futbolun böyle bir tarafı var. Şimdi mesela Batılı dil bilimciler oyunu şaka olarak tarif ederler. Ben de hep öyle bakma taraftarıyım. Ya bu iş bir şaka. Hani bunu bir şaka olarak görürsek tebessüm ederiz. Bazen bu şaka hoşumuza gitmeyebilir. Lafın altında kalırız. Kaybetmeyi de böyle algılayabilsek, bunu verebilsek yani o "en" duygusunun ötesine taşıyabilsek buradaki fanatizmin önüne geçeriz diye düşünüyorum.

Hani Kocaeli bana ne verdi? Evet çok şey verdi. Bu şehirde büyüdüm, bu şehirde okudum. Eksik, aksak ne olabildiysek bu şehrin altyapısının bakış açısının bizlere sağladığı imkânlar kadar olabildik diyebilirim. Ama şimdiki nesil çok daha farklı parametrelerle karşı karşıya. Bilemiyorum mesela ben biraz da anlamaya çalışıyorum. Çünkü genç arkadaşlarımızın spora bakışı, sporla ilişkisi, futbola bakışı, futbolla ilişkisi, futbol dünyalarında ne kadar yer tutuyor bunu tam anlamıyla bilemiyorum. Ama özetlersem, hani kendimi bir kenara bırakarak, ben futbolu hayatın bir rengi olarak görüyorum. Şimdi çıkıyoruz televizyonlarda konuşuyoruz. İnanın o televizyonlarda konuştuğum iki saati şöyle güzel bir topa dokunmaya değişmem. Oynamak çok başka bir şey. Bu iş aslında sanat. Hani sporun hangi alanı olursa olsun sanat. Benim bakış açım en azından öyle. Yani ben bir sanat icra edebiliyorsam benim için anlamlı yaptığım spor. İşte cimnastik de öyle. Voleybolda öyle. Bütün sporlar öyle. Sporu da öyle düşünmek zorundayız. Şimdi Erdal Hoca, futbol bir spor değil derken şu aklıma geldi. Gençlikte, gazetecilik yıllarımda, biz sporun insan hayatına, işte fiziki anlamda katkısı ve olumsuz özelliklerini araştıran bilimsel bir haber yapmıştık. Ve çok enteresan, futbol bokstan çok daha zararlı bir spor çıkmıştı mesela. Hani aklımıza boks dediğiniz zaman vurdu kırdı gelir. Futbol bu yönüyle de hakikaten insan sağlığı açısından hiç faydalı bir spor değil. Özellikle kalp sağlığı açısından hiç faydalı bir spor değil. Dolayısıyla hani yani fiziki açıdan alırsanız daha kaliteli bir hayat, daha uzun bir ömür yaşamak istiyorsanız, yani futbolcu olmak bu yönüyle çok da tercih edilecek bir spor dalı da değil. Bir de bunun içerisinde fanatizmi eklerseniz kendinize verdiğiniz zarar o zaman topluma verilmiş bir zarara da dönüşebiliyor.

Öğr. Gör. Mehmet Zeki KUTLU: Oturum Başkanı

Evet teşekkür ederim. Bu bölümde biraz soru cevap yapalım çünkü süremizi de aşmak üzereyiz sanki.

Hakan YAĞCIOĞLU: Katılımcı

Kocaeli'nin havasının, suyunun, moleküllerinin insan genetiğine bir geçişi olabilir mi? Merih Demiral, Kerem Aktürkoğlu, İsmail Yüksek ve Mert Günok'da Kocaelispor'dan yetişen isimlerden. Ya da tarihte Nikomedia dünyanın ilk gladyatör merkezi. Gladyatörlerin buradan çıkıp Atina'ya götürülmesi tesadüf mü? Bu konuda görüşlerinizi rica ediyorum.

Hayri BEŞER: Spor Yazarı

Ben kısaca şunu söyleyeyim. Hani genetik katkısı olur mu? Elbette ki. Mesela milletlerin genetik yapıları o hangi sporda daha başarılı olabileceğini belirliyor. Aslında genel anlamda bir dönem şöyle bir araştırma haberi yaptığımızı da hatırlıyorum. Mesela Türk insanı sahip olduğu özellikler itibarıyla işte Arap kültürünün de burada etkisi var, Balkan kültürünün etkisi var, Germen kültürünün etkisi var. Ve bütün bu kültürler farklı farklı özellikler size verebiliyor. Mesela işte Araplar daha çeviktir. İşte atıyorum Germenler daha dayanıklıdır gibi. Elbette ki olabilir. Bir de futbol bir hayata tutunma mücadelesi. Şimdi Kocaeli şehri genelde göç alan şehir. İşte Karadenizliler gelmiş, daha öncesinde Çerkez dediğimiz, 93 Harbi'nden gelenler var. Bu hayata tutunma mücadelesi içerisinde bu yükselişleri de değerlendirmek lazım. Ve bakarsak buradan çıkan sporcu kimliklerine ya da futbolcu kimliklerine, mutlak anlamda bu sporcular hep bir yerlerden gelen, hayata tutunmaya çalışan, işte inşaatlarda sıva yapan, tuğla ören insanların çocukları, ben böyle değerlendiriyorum.

Katılımcı:

Hayri Bey, futbolun çok sağlıksız olduğunu söylediniz. Hani bilimsel araştırmalarınız olduğunu. Şunu merak ediyorum ben; Hangi sporu yapalım biz sağlığımız için, vücudumuzun sağlığımız için?

Hayri BEŞER: Spor Yazarı

Buna cevap vermem biraz haddimin üzerinde bir cevap olur. Bilimsel olarak böyle bir haberi konu edinmiştik ve bu işin bir uzmanından aldığımız görüş doğrultusunda böyle bir haber yapmıştık. Hani buradan şöyle bir sonuç çıkmasın; futbol oynamak, sağlıksız bir durumdur gibi bir sonuçta çıkmasın. Nihayetinde hiç spor yapmayan insanla işte spor yapan ya da futbol oynayan insan arasında bir değerlendirilme yapılsa, hangisi daha sağlıklı olur diye; muhtemelen futbol oynayan insan sağlıklı olur. Ama genel bir şey söylemek gerekirse ben Erdal Hoca'ya topu atayım onun da cevabı olsun. Atletizm branşları içerisine giren sporları yapmak bence daha sağlıklı olur. Yani eğer insan sağlığını önceliyorsak olimpik sporlar genel anlamda daha sağlıklı alanları kapsıyor diye düşünüyorum.

Erdal HOŞ: Spor Yazarı, Yorumcu, Sakarya Üniversitesi, TVNET, TRT Spor

Yani bu sağlık konusunda falan ben çok yanlış sorulacak adamım. Ben size şöyle derim; ya bu kadar sağlık falan, insan olacağız yani yaşayacağız işte bu kadar nedir yani? Aman öyle olsun, aman böyle olsun. Vallahi kafa takmayın, para da harcamayın buraya. Değmez. Kandırıyorlar sizi. Vallahi kandırıyorlar yani. Bir dönem şeyde kandırdılar bizi; şöyle davranırsanız şöyle başarılı olursunuz. Etkili insanların bilmem ne davranışları, şunları bunları… Şimdi de sağlık bilmem ne, şunu şunu yersen şöyle olursun, günde şu kadar ye, herkesin vücudu ayrıdır, her insan ayrıdır, her insan ayrı bir dünyadır. İnsan kendisini tanır. Vallahi bunlar abartılı gereksiz şeyler. Çok düşünmeyin bu kadarı. Oynayın futbol bir şey olmaz.

Şafak TERLİ: Katılımcı

Erdal Bey'le ilgili bir şey söylemek istiyorum. Şafak Terli ben. 33 yaşındayım. Ben de Artvin Hopalıyım aslında ama İzmit'te yaşıyorum yaklaşık 28-29 yıldır. Erdal Bey konuşmasına ben yarım bir insanım diyerek başladı ama ben kesinlikle öyle düşünmüyorum. Neden? Çünkü belli bir seviyeye gelmiş insanlar, belli bir ünvan almış insanlar, akademik olabilir, sporculuk olabilir, işte ticaret olabilir. Belli noktalarda belli başlı şeyleri söyleme konusunda genelde çekinirler. Fakat Erdal Bey'i biz televizyonlarda görüyoruz. Gayet olumlu şekilde, gayet güzel şekilde söylenmesi gereken şeyleri güzelce söyleyebiliyor. Burada işte genç arkadaşlar da var. Kendilerine Erdal Bey güzel bir örnektir. O yüzden ben kendisini tebrik ederim. Hanımefendiye de çok kısa bir anekdot vereyim. Ben de antrenörüm. Yaklaşık 10 yıldır fitness antrenörlüğü yapıyorum. Bilime en çok fayda veren spor dalı fitness olabilir. İyi bir fitness antrenörü bulursanız sizi yönlendirecektir diyeyim. Teşekkür ederim.

Tolga HAVUÇ: Katılımcı, Kocaeli Olimpik Cimnastik Kulübü Başkanı

Tolga Havuç ben. Aynı zamanda Zeki Hocamın da öğrencisiyim. Sizleri zaten futbol camiasından hep kanallardan dinliyoruz. Aslında spor ya da profesyonel yapılan hiçbir spor sağlığa yararlı değil. Neden diyeceksiniz? Bizim bugün sekiz yaşında, dokuz yaşında cimnastikçilerimiz var. Hatta şimdi Kağıtspor'da yarışmalara katılacaklar. Hepsi cep herkülü gibi. Kızlarımız da öyle, erkeklerimiz de öyle. Çünkü branşın gerekliliği bu. Ama ben bu konuda her çocuğun tabii cimnastikle spora başlamasını tavsiye ediyorum. Bu anlamda, Hayri Hocam da Erdal Hocam da kendileri Türk sporunda birer kanaat önderi olmaları sebebiyle de sağ olsunlar. Zeki Hocam her konuşmasında bizden bahseder. Özellikle cimnastiğe yönlendirmeniz, cimnastik konusundaki düşüncelerinizi de kanallarda aktarmanız Türk cimnastiğine çok şey katacaktır. Sizleri dinlemekten çok büyük keyif aldık Hocam. Sağ olun, var olun.

GEMİŞTEN GÜNÜMÜZE TEPÜK OYUNU VE KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ SPOR TARİHİ ÇALIŞMALARI

Prof. Dr. Kürşat SERTBAŞ: Oturum Başkanı

Takip ettiğim kadarıyla, büyük salondan sonraki en kalabalık katılım burada oldu, bu da bizler açısından memnuniyet verici bir durum. Çok fazla zamanınızı almayalım, akışı da aksatmayalım. Şimdi Zeki Hocamızla hem bu oturum başlığında hem Kocaeli Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesiyle ilgili biz kendi aramızda uzun yıllardır, şimdi bile kapının kenarında geçmişe dönük, sohbetlerimizi yaptık. Zeki Kutlu Hocamızın Gençlik ve Spor Bakanlığı Teşkilatındaki görevlerinden sonra üniversitede de bizimle beraber olması bize ayrı bir güç katıyor. Hem ulusal federasyonlarda hem de yerelde spor tarihi üzerine çok güzel çalışmaları, araştırmaları var. Biz hızlıca kendisinin de hazırladığı belgeselimizi izleyeceğiz Tepük oyunumuzla ilgili. Sonrasında tekrar sahneye geleceğiz; orada karşılıklı hem bizler neler yapıyoruz, neler yapabiliriz, gelecekle ilgili sizlerin önerileri, katkılarları ve akademi dünyası içerisinde spor tarihi üzerine bir kısa sohbet yapacağız. Ben iyi seyirler diliyorum.

Öğr. Gör. Mehmet Zeki KUTLU: Akademisyen

Ben Mehmet Zeki Kutlu. Kocaeli Üniversitesi, Spor Bilimleri Fakültesi'nde öğretim görevlisiyim, aynı zamanda Futnet Derneği Başkanıyım. Beden eğitimi ve spor tarihi, Türk kültür coğrafyası ve geneksel spor dalı derslerinin de hocasıyım. Derslerimde Tepük gibi onlarca Türk oyununu ve kültürel çalışmaları inceliyoruz. Tepük'ü ayrı tutuyorum çünkü geneksel spor dallarımızın haricinde Tepük'le ilgili ne yazık ki ne bir bilgi, ne bir kural, ne bir kitapçık, ne de günümüz modern dünyasında bir oyun yoktur. Tepük kelimesini, ilk olarak 1996 yılında değerli hocalarım Prof. Dr. İbrahim Yıldıran ile Prof. Dr. Özbay Güven'in yazmış olduğu eserlerden öğrendim. Tepük, dökme kurşundan yapılmış, etrafı keçi kılıyla sarılmış eski bir Türk oyunudur. Bu materyalle birlikte oynanan bu oyuna da Tepük diyoruz. Eski Türkçe bir kelimedir, teperek oynanır. Bu bilgileri 1074 yılında yazılmış olan Kaşkarlı Mahmud'un eseri olan *Divan-ı Lügat-it Türk*'ten öğreniyoruz. Türkçe ve Arapça bir sözlük olan bu eserde Tepük topunun nasıl yapıldığı ve nasıl oynandığıyla ilgili çok az bilgiye yer veriliyor. Bunun dışında 1500'lü yıllarda yazılmış olan Ali Ekber'in yine Türkçe ve Farsça bir sözlük olan

Hitayname adlı eserinde de kısaca bu bilgilerden bahsedilmiş. Bu iki kaynak dışında Anadolu'da ne yazık ki ne bir bilgi ne bir resim yapılmış. Sanki hiç oynanmamış gibi.

Aslında Tepük'e benzer bir oyunla ilk defa Çin kaynaklarında rastlanmaktadır. Jianzi olarak kaydedilen bu oyunun MÖ 206, MS 220 yıllarında Çin'de hüküm sürmüş Han hanedanlığından itibaren oynandığını biliyoruz. Türkler bu yüzyıllarda Çin'e uzun yıllar komşu olarak yaşadı. Bu sebeple kültürel etkileşim kaçınılmazdı. Yazılı kültüre Türklerden çok uzun zaman önce geçtikleri için konuyla alakalı bilgileri sadece Çin kaynaklarından öğrenebiliyoruz. Bilindiği üzere Türkistan'da yaşayan Türkler, on birinci yüzyıldan itibaren Anadolu'yu yurt olarak benimsemiş, kitleler halinde göç etmeye başlamışlardı. Özellikle 1071 yılındaki Malazgirt Savaşı'ndan sonra bu durum hızlanmaya başladı. Türklere ait birçok beylik ve devlet bu topraklarda kök saldı. Türkistan'dan bu bölgeye nice bedeller ödeyerek gelen Türkler, beraberlerinde birçok kültürel ögeyi de bu topraklara taşıdı. Giyim kuşam, yeme içme, çadır yurt, savaşma usülleri ile oynadıkları oyunlar gibi birçok kültürel unsuru da beraberinde bu topraklara getirdiler. Bu kültürel ögelerden biri de elbette çocuk oyunlarıydı.

Kaynaklarda Türkiye Selçukluları döneminde Müngüz Müngüz, Karaguni, Çengli Mengli, Aşık oyunu, Büzüşmek, Köçürme oyunu, Ütüş, Ceviz oyunu, Kayak, Çelik Çomak, Bebek oyunu gibi birçok çocuk oyunu bulunmaktaydı. Lakin Tepük oyunu diğerlerine kıyasla daha çabuk unutuldu. Tepük oyunu kendi adıyla ilk defa *Divan-i Lugatit Türk*'te karşımıza çıkar. Kaşgarlı Mahmut tarafından 1074 yılında yazımı tamamlanmış olan bu kitap, yazıldığı devrin Türk dili ve kültür hayatını kayıt altına alması nedeniyle son derece önemli bir kaynaktır. Ayrıca Ali

Ekber tarafından kaleme alınmış, Türkçe ve Farsça sözlük olan *Hitayname* adlı eser de aynı şekilde yazılmış. Tepük'ü sadece çocukların oynamadığı, Tepük topu varsa yediden yetmişe herkesin oynadığını da biliyoruz. Türk kızları da en az erkekler kadar gerek kılıç kuşanmada gerekse ok atmada, erkekler kadar maharetli oldukları için muhtemelen kızlar da bu oyunu en az erkekler kadar iyi oynuyordu. Geçmişte oynanmış bir oyun, eğer günümüzde de oynanıyorsa bu artık gelenekseldir. Eğer bunların kurallarını da siz koymuşsanız, bu artık sizin millî oyununuz oluyor. Aynı bizdeki Atlı Cirit gibi. Bu oyunun kurallarını biz koyduk ve Türkiye'nin millî sporu oldu. Aynı şekilde buz hokeyinin kurallarını Kanada koymuştur, Kanada'nın millî oyunu olmuştur.

Dünyanın en yaygın olan spor branşı olan futbolun kuralları ilk olarak Cambridge Üniversitesi'nde konulduğu için, İngiltere'nin millî sporu olarak görülmektedir. Tepük ne yazık ki günümüzde hiç oynanmadığı gibi kuralları da hiç konulmadı. Belki bundan dolayıdır ki ben de derslerimde Tepük'e ayrı bir önem veriyorum. Biraz mazlum görüyorum. Diğer geleneksel spor dallarımızla ilgili yapılan onlarca çalışma varken, Tepük ile ilgili ne yazık ki bir çalışmanın olmaması beni bu konuda biraz daha insiyatif almaya ve çalışmaya itmiştir. Öğrencilerim de sürekli söylerler. Vize veya final haftalarında Zeki Hoca mutlaka bir soruyu Tepükten, bir soruyu Peyklerden sorar ve ona göre ders çalışırlar. Bu konuda beni harekete geçiren olay ise, Uluslararası Futnet Birliğinin Türkiye Temsilcisi olmamla birlikte başladı. Futnet, topun yere değmeden karşı sahaya atılması mantığıyla oynanan eğlenceli bir oyundur. Her ülkede değişik isimlerle anılmaktadır. Örneğin, Çekya ve Slovakya'da Nohejbal, Macaristan'da Laptenis, Güney Kore'de Jokgu, Romanya'da Futbol Tenisi, Amerika'da Footvolley ve Türkiye'de de Ayak tenisi olarak bilinmektedir. Ben de bu spor branşıyla 2000'li yıllarda tanıştım. Okumuş olduğum bir magazin dergisinde, 1999 Avrupa Futbol Tenisi Şampiyonası'nın İstanbul'da yapıldığını ve Türkiye Başkanlığı'nı değerli ses sanatçımız Coşkun Sabah'ın yaptığını gördüm. Bu haber oldukça dikkatimi çekmişti. Bütün detaylarını okudum. Sayfayı çevirdiğimde Coşkun Sabah'ın saç ekim merkezinin de reklamı vardı, adresi ve telefon numarasını aldım ve bir güzel bir mektup yazdım. Sayın Coşkun Bey, ben Mehmet Zeki Kutlu, Gazi Üniversitesi Beden Eğitim mezunuyum. Hacettepe Üniversitesinde yüksek lisans yapıyorum. Bu konuya oldukça meraklıyım, ekibinizde yer almak istiyorum, diye. Mektubu yazdıktan sonra, Coşkun Bey'in bana dönüşü, ben bu işle fahri olarak ilgileniyorum, yardımcılarımı yönlendiriyorum demesiyle beraber benim futnet maceram da başlamış oldu.

Tayinimin Kocaeli'ye çıkmasıyla birlikte, ilk Gençlik Haftası Turnuvası, Öğretmenler Günü Turnuvası, Liseler Arası Turnuva derken, Üniversiteler Arası ve Avrupa ve Dünya Şampiyonları'na katılımlarımız oldu. Ne yazık ki iyi başarılar elde etmeye başladığımız bir süreçte, Dünya Federasyonu 2010 yılında bazı kural değişikliklerinden dolayı alınlaşmazlığa düştü ve ikiye bölündü. Ben de bir taraf olarak, Uluslararası Futnet Birliğinin tarafında yine Türkiye Temsilciliği görevimi devam ettiriyorum. Dünyadaki diğer örneklere de baktığımızda, Tepük ile ilgili yaptığımız bütün araştırmaları ve benzeri oyunları incelediğimizde, günümüzdeki modernize halinin futnet olduğu konusunda hemfikir olduk. Kuralları

basit, oynaması eğlenceli, organizasyonu kolay olan futnet branşının, Türkiye'de de çok sevileceğinden hiç kuşkumuz yok; özellikle Tepük ile benzerliği ve Tepük oyununun devamı olduğu şeklindeki yaklaşımımız bunu kanıtlamaktadır. Tepükle ilgili neler yaparız diye çalışmalara başladıktan sonra, kardeş ülkemiz Güney Kore'yi örnek aldık. Onların geleneksel bir oyunu olan Jegichagi'ye ilk olarak bin altıyüz'lü yıllarda rastlıyoruz. Yani bizim *Divan-i Lügatit Türk'ten* beşyüz sene sonra yazılmış bir eser de ilk olarak rastlanıyor. Fakat onların bir şansı daha var. 1900'lü yıllarda bizim aynı Osman Hamdi Bey gibi ünlü bir ressamları olan Mr. Ki'nin yapmış olduğu bir resim. Jegichagi oynayan küçük çocukların resmi. Güney Koreliler bunu almışlar, kültürel olarak benimsemişler ve hatta Seul Olimpiyatları'nda madalyaların üzerine bile bunu bastılar. Bu branşı günümüze modernize hali olarak içi şişirilmiş topla yeni bir branşa dönüştürdüler. Adını da Jokgu yaptılar. Şu an Güney Kore'de üç milyona yakın sporcuları var. Güney Korelilerin bu çalışmalarını gördükten sonra benim de insiyatif alıp çalışmaları başlatmam gerektiğini anladım. Ve ilk olarak kaynak taramasına başladık. Ne yazık ki kaynakları taradığımızda Tepük ile ilgili daha önce yapılmış hiçbir materyalin olmadığını gördük. Bu da biz de bu konuda ilk çalışmaları başlatmamız gerektiği konusunda bize bir fikir verdi. Ne yazık ki Türkiye'de tepük topu hiç üretilmemiş. Tepükle ilgili araştırma yapanların karşısına, bozkırlarda koşturan ve dikilmiş deriden yapılmış topun peşinde koşturan kaftanlı ve kalpaklı çocukları görürüz.

Tepük topu diye yazdığımızda ise ortası delik bir demirin üstüne at kılının sarıldığını görüyoruz. Yani *Divan-i Lugatit Türk*'te yazan bilgiyle bu internet veya kitabi araştırmalarda bulduğumuz bilgiler birbirini karşılamıyor. Biz de gerçek tepük topunu yapmak için harekete geçtik; kitabi bilgide ne yazıyorsa aynısını… Kobi iş birliğine giderek Kocaeli İzmit Sanayi Sitesi'ne gidip oradaki ustalarla konuştuk. Bunun için güzel bir kalıp çalışması yapılması gerektiğini ve mühendislere çizdirmiş oldukları kalıp çalışmasıyla başarı olabileceklerini söylediler. CNC tezgahlarında ufak bir prototip çalışması yaptık fakat gerçek döküm için Osman Usta'dan yardım istedik. Hamidiye Makinaları Sahibi Zihni Çelik bize yardımcı oldu. Osman Usta'ya anlattım durumu. Osman Usta heyecanlandı. Kendisi seksen yaşında. İlk makinecilerden. Şu anda günümüzdeki teknoloji olan simetron da çizdik. Numunelerini CNC tornada işledikten sonra numunelerin uygunluğunu dik işlememizle kalıbı yaptık. Kalıbı yaptıktan sonra ilk numunemizi kurşunu eriterek döktü. Kurşun döküldükten sonra elimize alınca bizim büyüklerimiz söylerlerdi, kurşun gibi ağırsın. Kurşunun özgül ağırlığı demir gibi değil 11,4 erime noktası 327 derece, demirin 1400 derecede dedi. Zeki Hocamız anlatmaya devam etti. Elimize aldık o kurşunları, neredeyse soğumasına fırsat vermeden halk eğitim merkezine gittik. Orada deri uzmanı hocalarla etrafına bohça şeklinde giydirmesini yaptık. Halk eğitimi hocası anlatmaya başladı. Bu keçi derisi, bu koyun derisi. Koyun derisinin dışını ve içini kullandık. Keçi derisini bu gördüğünüz tokmak ve deriden makaratıyla belli delikler oluşturarak deride kullanılan ipimizle aralarından geçirdik. Ve bu şekilde büzdük, daha sonra da dış tarafından bu şekilde bağladık. Bu şekilde bir denemimiz oldu, bir de bu şekilde bir denemimiz oldu. Bir de yine Tepük topu malzemesini içine koyarak derinin dış tarafını

kullandık; en çok aslında uygun bu gibi geldi bize ama bunun da yine deliklerini açtık. Birkaç yerden sıkarak boğduk daha sıkıldığında daha güzel, daha verimli olacaktır dedi. Zeki Hoca sözlerine devam etti. Türkiye'deki ilk Tepük topları bizim elimizde; bu güzel bir başlangıç oldu. Sırada yapılacak çok iş var, adım adım hedefimize ilerliyoruz. İlerleyen zamanda kurallarını da yazarak, geleneksel hale getirerek, millileştirerek adım adım gideceğiz. Sırada üniversite, spor teşkilatı ve Milli Olimpiyat Komitesinin el birliğiyle yapılacak olan çalışmalar ile Tepük'e hak ettiği itibarı geri kazandıracağız. Sözüyle belgesel gösterimi tamamlandı.

Prof. Dr. Kürşat SERTBAŞ: Oturum Başkanı

Tabii uzmanlar mutlaka karar verecektir ona ama, bence ulusal ve uluslararası düzeyde yayınlanabilecek nitelikte bir çalışma. Ben bir kez daha hem bir spor bilimci olarak hem de Kocaeli Üniversitesi mensubu bir öğretim üyesi olarak kendisine, çalışma arkadaşlarına destek veren firmalara, Halk Eğitim Merkezindeki hanımefendiye ve diğer yetkililere teşekkür ediyorum. Şimdi tabii Türk tarihiyle ilgili bizi hem motive etti hem gururlandırdı, hem de bugüne geldiğimizde ulusal ve uluslararası düzeyde de ciddi bir temsil kabiliyeti olabilecek. Bizim öğrenci arkadaşlarımıza da gelecekle ilgili burada şu fırsatlarda var. Böyle konuların gündeme gelmesi herkesi akademisyen yapmayacak, herkesi sanat tarihiyle ilgili belgesel düzenleyen ya da yapan rolüne sokmayacak, sporcu olmayacak. Ama şunu getirecek; herkese ayrı bir vizyon getirecek, belki aramızda gelecekte bu örnek üzerine benzer çalışmalarda rol alacak girişimci arkadaşlarımız olabilir. Spor bilimlerine de spor bilimlerinde eğitim gören arkadaşlarımıza da bence ciddi bir vizyon çalışması, kurumlar arası ilişkiler noktasında yani bir fikir var akademide bu akademideki fikri destekleyecek özel sektörle iş birliği var. Kocaeli üniversite-sanayi iş birliği dediğinizde Spor Bilimleri de bunu yapmış. Sadece Mühendislik Fakülteleri ya da Tıp Fakültesi ya da benzeri Teknoloji Fakültesinin iş birliğinden çıkıp bir sanayi kuruluşuyla iş birliği olmuş. Yine bir kamu kurumumuzla da bir iş birliği söz konusu bu anlamda, ben bir kez daha teşekkür ediyorum. Şimdi tabii güzel çalışmalar oluyor. Öncelikle bu hikâyeyi bir de senden kısaca dinleyelim. Tabii herkes burada gördü ama şu an ne yapıyoruz? Ulusal düzeyde ne durumdayız? Bir marka, ürün geliştirme süreçleri var mı? Bununla ilgili bir de bu işin spor pazarlaması boyutu var, organizasyon boyutu. Biraz oralara değinelim; o belki genç arkadaşlarımıza istihdamla ilgili de fikirler verebilecektir gelecekle ilgili.

Öğr. Gör. Mehmet Zeki KUTLU: Akademisyen

Yani Hocam aslında çok güzel özetledi. Ben bu şehre ilk geldiğimde… İşte Gazi Üniversitesinden mezunum, anlattım. Türkiye'nin en iyi üniversitelerinde eğitim aldım, geldim buraya, ama ne öğrendiysem inanın ki Gençlik ve Spor Teşkilatına girdikten sonra öğrendim. Yani sahada öğreniliyor bu işler, bu şehir bana çok şey kattı. Daha sonra üniversitenin de bana katkıları çok oldu. Üniversitenin etiketiyle işte belediyede başkan danışmanı olduk. Onun öncesinde saha komiserliği yaptık,

hakemlik yaptık. Milli takımlarda işte kamp müdürlüğü vesaire, yani sporla ilgili hemen her alanda yer aldık. Burada dediğim gibi hem bu şehrin hem bu üniversitenin bana katkılarından dolayı ben bunu yapabildim. Bu kadar birikimden sonra bir şeyler de hediye etmemiz lazımdı. Bunlardan bir tanesi de bu tepükle ilgili. Ne yazık ki siz de dinlediniz o materyal hiç üretilmemiş, yani yabancı ülkelerde var işte Azerbaycan, Türk Cumhuriyetleri, Uygur Bölgesi vesaire bunlar anlatılıyor ama ya durun, biz bunu bir üretelim hatta çocukların da oynayabileceği hazır çocuk oyunu, işte biraz yumuşatalım, işte mantarlı olsun vesaire, bunlar konuşulmamış.

Bizim tabii kültürümüz çok zengin, yani atlı ciritten tutun, okçuluk, ama okçuluğun da onlarca şeyi var, bizlere ait biliyorsunuz yüzlerce geleneksel oyunumuz var. Belki sıra mı gelmedi buna bilmiyorum ama işte biz buradan bu boşluğu gördük. Sağ olsun Hocam da üniversitenin kapılarını bize açtı. Halk Eğitimle çalıştık, Büyükşehir Belediyesinin YEDEP projeleri kapsamında da işletti. Yani Büyükşehir Belediyesine de teşekkür ediyoruz. Yine aynı şekilde Hamidiye Makine'nin sahibi Zihni Çelik Bey de burada, kendisi de atölyesini bize açtı, yani bir kalıp çalışması yapılması gerekiyordu, bunların hepsini işte halk eğitiminde, yine kendi öğrencilerimizden şu an müdürlük yapan arkadaşlarımız kapılarını açtılar. Bunlara baktığım zaman yine ikili ilişkilerle, çevreyle alakalı olduğunu görüyorum ki hani Kocaeli hakikatten hem büyük bir şehir, burada bütün imkanlar var hem de küçük bir şehir herkesle bir şekilde temas kuruyorsunuz. Ben bu avantajları kullanarak geçmişteki tecrüberemizden de faydanlarak böyle bir ürün çıkardım. Bu sadece bir tane, Hocamla da paylaşıyorum özellikle çocuk oyunları ve geleneksel oyunlarımızla ilgili. Şu an hiç gündemde olmayan başka projelerimiz daha var; mesela bir çember sürme, şu an ona bayağı bir kafa yormaya başladık.

Çocukluğumuzda herkesin bisikleti yoktu ama herkesin bir çemberi vardı. Yeniden onu canlandırmak istiyoruz bakalım, o konuda da bir çalışmamız olacak inşallah. Tabii benim bir şansım da spor tarihi derslerine giriyordum. Konulardan bir tanesi de buydu. Ama biz sadece bunu yapmıyoruz üniversite olarak, bilmiyorum fotoğraflarımız varsa döndürebilir miyiz slaytta da başka görüntüler olması lazım. Bir önceki oturumda Hocam yani konumuz zaten bu şehrin ülke sporuna katkıları üzerine konuştuk. Sağ olsun Hakan Yağcıoğlu'da daha daha eskilere giderek örnekler verdi. Yani spor tarihinde çok ciddi değerlerin Koceli'nde ikamet ettiğini bize hatırlattı. Mesela Ahmet Fetgeri Aşeni dediğim gibi hem Beşiktaş'ın kurucusu hem Türkiye İdman Cemiyeti İttifakının kurucusu, Türkiye Güreş Federasyonun Kurucu Başkanı daha sonra bir dönem atletizmde de başkanlık yaptı ve bizim uzun süreden beri yani 1937'den beri kutladığımız 19 Mayıs Atatürk'ü Anma Gençlik ve Spor Bayramı'nı Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne öneren ve kabul ettiren kişidir de aynı zamanda. Yani artık daha ne kadar anlatalım bilmiyorum ama böyle bir değerimiz var işte. 16 Ocak onun ölüm yıldönümü, aynı zamanda da Basın Onur Günümüze de aynı güne denk geliyor. Gölcük'te yine Ahmet İhsan Tokgöz var. Bu da işte Türkiye Milî Olimpiyat Komitesinin 1908 yılında ilk kurulduğunda Kurucu Başkanı. Burada yine Gölcük'te Garipler Mezarlığı'nda mezarı ve bizlerde 19 Mayıs haftası kutlamaları vesilesiyle bu

tür büyüklerimizin mezar ziyaretlerini yapıyoruz. İsimlerinin spor tesisleri verilmesi için bazı girişimlerimiz oldu; yani bu tür isimlerin unutulmaması lazım. Ne yazık ki bir iki tesise isimleri verilmiş sonra yıkılmış vesaire, bu konuda da öğrencilerimiz ile çalışmalar yapıyoruz. Bu belgeseli de yine iletişim fakültesinden bazı arkadaşlar çekimlerini yaptılar. Oradaki oynayanlar hep ücretsiz, gönüllü, kendi öğrencilerimiz oldu ve hatta benim çocuklarımıda araya kattık. Bizler de elimizden geldiğince bu işleri yani para harcamadan yapmaya çalışıyoruz çünkü biz biraz amatörde kalmak istiyoruz. Çünkü çok profesyonel olunca da sanki bize yakışmıyor.

Prof. Dr. Kürşat SERTBAŞ: Oturum Başkanı

Ama şöyle olacak; bu başlangıçlar önce gönüllülükle belki bazen kendi cebinizden, çevremizden aldığımız desteklerle… İlk faaliyetler, ilk çalışmalar yıpratıcı da olacak emek de harcatıyor, o kapı kapı gezmenin karşılık bulmanın bulamamanın da yaşattığı streslerde var. İşte buradaki en önemli ve bence öğrencilere rol model olacak konu; gönüllü davranış alışkanlarının gönüllük felsefesinin benimsenmesi. Bu da bir gönüllü çalışmadır ama bu gönüllülüğün sonunda mutlaka profesyonel bir noktaya ulaşacaksınız. Özellikle tarih kongresi yani sempozyumu olsa da buradan alınacak bence en önemli mesaj, seçeceğiniz herhangi bir konuyla ilgili, bu bir spor branşı da olabilir, bir ticari faaliyetle ilgili bir alt yapı hazırlık süreci de olabilir, bir kariyer çabası da olabilir, öncelikle gönüllülük, gönüllü katılım bireylerle toplumla ilişkileri güçlendirmek, spor tesisleri yöneticileriyle, spor medyası ile iletişimleri güçlendirmek ya sadece öğrenmek için geldim, sizden destek almaya geldim, yardım etmek için geldim gibi. Sonra bu profesyonelliğe doğru dönüşecek. Belki kendi gazetenizi kuracaksınız, kendi derginizi çıkaracaksınız. Bu belgesel, buradaki gönüllü çaba gelecekte hiç ummadığımız bir noktada, belki gelecek beş yılda, on yılda, Türkiye'de artık biz çocuklarımıza oyuncak alırken marka olan alışveriş merkezlerinde ya da marketlerde bu ürünlere para verip almaya başlayacağız. Çünkü biz zaten bunlara benzer oyuncakları alıyoruz çünkü ciddi bir kitle var. Okul sporları var, boyama kitapları, hikâye kitapları, puzzlelar… Şimdi birazdan biz gidip yani kendi küçük oğlumuz için puzzle alacağız ama mesela bu kültür, mesela çok güzel resimler vardı neden onlar olmasın? İşte geleneksel Türk sporları var, geleneksel Gençlik ve Spor Bakanlığı'nın çalışmaları var, sivil toplum örgütleri var. Beni de heyecanlandıran bir konu olduğu için önemsedik, gündeme getirmek istedik. Ben verimli olduğunu düşünüyorum siz de öyle düşünüyorsunuzdur muhtemelen. Var mı soru, katkı, görüş? Onunla sonlandıralım. Evet. Buyurun.

Katılımcı: Resul ORMAN, Araştırmacı, Yazar

Kıymetli Hocam'a çok teşekkür ederim. Muazzam bir proje hazırlığı ve çalışma. Bir tarihçi olarak da söylemek gerekirse benim bir de yayın kanalım var Birebir TV diye. Biz onu Birebir TV'de yayınlayalım, birinci steğimiz olsun; ikinci isteğimiz gençler arasında yayılsın diye bizim Gebze'de projelerimiz var, Ortaokullarda ya da liseler arasında da Tepük yarışması olsun, sizlerin desteğiyle birlikte, üstadımın katılımıyla ve Hocamın desteğiyle öyle bir şey de yapalım. Böyle bir katkı da biz sunmuş olalım.

Prof. Dr. Kürşat SERTBAŞ: Oturum Başkanı

Kıymetli Hocam. Çok teşekkür ederiz. Bu yöndeki iş birlikleri, bu yönde atılacak adımlar, her işbirliği, her organizasyon, her kurumlararası yapılacak bu yöndeki bir proje ve benzer projeler… Bilgi var, destek var, koordinasyon var, insan kaynağı da öğrencilerimiz, o etkinliklerde çocuklar gidip çalışacaklar. Orada görev alacaklar, orada belki bir Vali Yardımcımızla, bir Milli Eğitim Müdürümüzle, bir şirketin yöneticisiyle birebir iletişim kurma fırsatı yakalayacaklar. Mezuniyet sonrasındaki istihdam fırsatları bu yönde açılacak. Belki bir arkadaşımız, bir fotoğraf makinesini alıp gazeteciliğe başlayacak. Bu anlamda Sayın Rektörümüz herzaman bize destek veriyor. Fakülte olarak sonuna kadar hem öğretim üyelerimiz hem kurumsal hem de öğrencilerimizin katılımı noktasında da hazırız ve destek veririz. Sonuna kadar.

Katılımcı:

Zaten Türkiye'de tek olacağı için daha da manevi olacaktır ve bunlarda yine Hocamın ve sizlerin katkısı olduktan sonra başarmamak elde değil.

Prof. Dr. Kürşat SERTBAŞ: Oturum Başkanı

Evet çok teşekkür ederiz, sağ olun. Buyurun.

Katılımcı: Hakan YAĞCIOĞLU, Gazeteci

Ben Hakan Yağcıoğlu. Gazeteciliğe faal olarak yıllarımı verdim, üzerime düşen görev olarak hissediyorum; Kocaeli spor basını tarihiyle ilgili bir çalışma yapacağım. On dördüncü kitap olacak. Nikomedya'nın dünyanın ilk spor merkezi olduğunu araştıran bir çalışma. 1915'te Akyeşil sporun Kocaeli'de kurulduğunu, Atıf Kaptan'ın burada takım kaptanlığı yaptığını, Ahmet Dostan'ın futbol oynadığını. Bunlarla ilgili bir çalışmam var hocam. Üniversiteye girebilirsem yanınıza gelmeyi çok istiyorum. Orayı bir aile yuvası olarak görüp çocuklara destek vermek istiyorum, çünkü yanıma gönderip staj yaptırdığınız altı arkadaşınız, şu anda

İstanbul'da büyük basın kuruluşlarında önemli görevlerde; bu da insana gurur veriyor. Böyle bir çalışmayla on dördüncü kitabı tamamlamak istiyorum.

Prof. Dr. Kürşat SERTBAŞ: Oturum Başkanı

Sağ ol, çok teşekkürler, gündeme alırız Hakan abi, onu planlarız. Dünkü oturumda da Nikomedya Antik Kentinin görüntüsünü bir arkadaşımız sunumunda kullanmıştı. Dün de bahsettim, bu şehrin ciddi değerleri var, biz ve uzun yıllardır çalışma ekibimiz Ege bölgesinde ciddi araştırmalar yapmıştık, tabii uzmanlarla birlikte, yani tarihçilerle, arkeoloji uzmanlarıyla. Özellikle Bergama bölgesindeki akropol, acropolis, gladiyatör okulları, spor eğitim merkezleri gibi. Ben Olimpia'ya da gittim, Yunanistan'da ilk antik stadyum, ama biz bugüne döndüğümüzde neden biz Koceli'nde böyle bir araştırma yapmıyoruz? Bizim Fen Edebiyat Fakültemizin, hocam siz de oradasınız, çok değerli hocaları var. Tabii bizim benim çalışma alanım değil, tarih ya da arkeoloji ama spor ve rekreasyonu da kattığımızda, mutlaka oradaki uzman hocalarımız ki kafamda direkt o çalışma var. Onu bu hafta içerisinde ya da yakın zamanda Ümit Hoca'yla arz edeceğim dekan hocamıza. Böyle ortak bir çalışma da yapılabilir, proje de yapılabilir. Belki de arabamızı park ettiğimiz yerin altında şehitlerimiz vardır. Mesela dünyanın ilk hastanesi Bergama'da Akrapolip. Burada da aynı model mutlaka vardır. O hikaye bize bugünü getirecek. Zaten bizim de antik stadyumumuz belki gelecek iki yüz yıl, üç yüz yıl sonra İsmet Paşa Stadı, işte şu andaki stadyumumuz aslında kent kültürü olarak hep aynı model. Bunların artarak devam etmesi için bizim kapımız açık ve yakın zamanda da bu ve buna benzer çalışmaları yapabileceğiz.

Katılımcı: Zihni ÇELİK, Sanayici

Merhaba ismim Zihni Çelik. Böyle bir projede bulunmak beni çok mutlu etti. Aslında bizim de hayalimiz vardı, yani KOBİ'lerin ve üniversitenin bir arada çalışması. Daha önce de mesela ODTÜ getirmişti, SİHA'nın ilk dronlarını yapmıştık. KOBİ'lerin sonra Kocaeli Üniversitesinde Güneş enerjisiyle çalışan arabanın da Metin Hocam getirmişti onun da projesini yaptık. Yani öğrencilerim ve arkadaşlarım, üniversitedekinin de KOBİ'lerle birlikte çalışmasını öneriyorum. Zeki Hocamla da konuşunca, o da böyle bir projem var dedi, ben çok mutlu oldum. Çünkü ilk buluşlar insanlardan başladılar, ikincide KOBİ'lerden sonra ticarileşme olur bu yönde, herkese teşekkür ederim.

Prof. Dr. Kürşat SERTBAŞ: Oturum Başkanı

Çok teşekkürler. Var mı herhangi bir soru? Sizin sorunuz var. Öğrencilerden yok. Yoksa şöyle söyleyeceğim. Bu iş birliğini biraz önce girişte de söylediğim gibi farklı fakülteler yapıyorlar. Daha çok böyle istihdam ediyoruz, ülkede işte Ar-ge çalışmaları spor bilimlerinde, Ar-ge ürün geliştirme süreçleri genelde performans

sporcularının ürünleri ile ilişkili, ama sizin yaptığınız çalışma çok değerli, bu iş birliğinin görünür olmasını ve üst yönetimimize de ileteceğim, hatta bu konuda bence bir ziyaretle Rektör hocamızı da bilgilendirelim, çünkü bu konuda bizi teşvik ediyor hem de çok önemsiyor. Yani spor bilimlerinin, beden eğitimi ve spor eğitiminin, işte burada girişimci arkadaşımız var; Tolga Havuç abiniz diyelim genç arkadaşlar için. Bizim kardeşimiz, arkadaşımız, o da emekleriyle… Can benim oğlum, burada yani anaokulunda onun cimnastik hocasıydı, ama şimdi kendisinin cimnastik salonu var, onlarca, belki yani elliyi geçmiştir, yüze yakın kişinin istihdamında ciddi bir emeği var, bizim öğrencilerimizin binlerce sporcusu var, tesisi var değil mi? Eskiden sen çantayla geziyordun yani şimdi bunu rahat konuşuyorum, çünkü arkadaşımız anaokullarını gezip, okulları gezip belki birkaç tanesinden de ret yemiştir. Kayıtlara da geçsinyani kayıttaysa, ama bu reddin sonunda da artık kendisine ait üç tane spor salonu var. Binlerce öğrenci, bunun bir de sadece biraz önce Tepük'te de verdiğimiz örnek gibi, bu sadece burada kalan, odada kalan bir belgesel değil; belki üç sene sonra bu gündeme gelecek, bütün kırtasiyelerde bunun kitapçıkları ve boyama kitapları satılacak ya da CD'leri, uygulamaları olacak.

Prof. Dr. Kürşat SERTBAŞ: Oturum Başkanı

Onu da gördük, onu biliyorum yani patent aldığınızda, bu sefer terminolojik olarak şeye giriyoruz yani üniversitenin vizyonunun bir parçası oluyoruz. Bu anlamda bence de güzel bir çalışma ve mutlaka gündemimize alalım, bilgilendirelim, olabilir. Onun dışında bugüne kadar geneksel sporla ilgili olabilir. İşte bu fikirler gelecekte girişimcilikle Kocaeli Cimnastik Akademi olarak sonlanacak. Yarın gelecekte, belki bir spor okulu olacak. İşte Hocam tarih çalışıyor. Aklının bir köşesinde, belki artık spor tarihi yeni bir alan, bir kariyer fırsatı olacak. Bu anlamda beni de mutlu eden bir sohbet oldu, gündemi biz de önerdik. Düzenleme Kurulu da sağ olsun, hocaların da dikkatlerini çekti. Özel bir oturum planlamıştık, sohbet uzayabilir ama biz şimdi program akışını aksatmayalım. Ben bir kez daha hem emeği geçen, fikir olarak bunu ortaya koyan ve emek harcayan Zeki Kutlu Hocamıza teşekkür ediyorum. Kendisini bu projede destekleyen firmamıza, yine bilgi ve deneyimleriyle, tarih boyutuyla destek veren diğer girişimcilerimize, ismini unuttuğum… Osman amcaya, yani mesela onu alıp dinlemek lazım, onu alıp üniversiteye getirmek lazım. Orada benim öğrencimle buluşması lazım; yani burada ne hissetti, ne değerlendi? Halk Eğitim Merkezindeki hanımefendinin görüşü… Yani bunlar önemli değerler. Bu değerler bizi bir arada tutacak. Zaten son on yılımız çok güzel yatırımlar, güzel projeler, tesisler, istihdam fırsatlarıyla arttı. Meslek olarak söylüyorum, ülkemizi geleceği hazırlayacak bu adımların gündeme gelmesi önemli. Bugün bu konunun da burada konuşulmasını sağlayan Kocaeli Büyükşehir Belediyesinin bu çalışması da çok değerli. Türkiye'de, yani evet kongrelerin içerisinde spor tarihi her zaman bir bölüm olarak var, orada araştırmalar yapılıyor, ama bilim dünyası içinde kalıyor; ama Kocaeli'de spor tarihi temalı bir toplantının planlanması, buna bütçe, emek, insan kaynağının harcanma-

sı bence çok değerli. Bu gelecek yirmi yılda çok daha iyi anlaşılacak, on yılda belki daha iyi anlaşılacak. O anlamda Kocaeli Büyükşehir Belediyesine, düzenleme kuruluna teşekkür ediyoruz. Emek veren arkadaşlarımıza teşekkür ediyoruz. Bu oturumun da herkes için hayırlı uğurlu olmasını dilerim. Mutlaka birilerinin aklında bir şey kalmıştır; onun geliştirilmesi noktasında üniversite olarak da Kocaeli kentindeki büyüklerimiz de destek verecektir.

SEMPOZYUM
KAPANIŞ OTURUMU

Prof. Dr. Haluk Selvi: Sempozyum Yürütme Kurulu Üyesi

Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Genel Sekreter Yardımcısı Sayın Doç. Dr. Ali Yeşildal, Kıymetli meslektaşlarım, her şeyden evvel şunu ifade etmke isterim, bu mecera 2014 yılında SEKA'da bir kafede Ali Yeşildal Bey'le başlamıştı. Hiç unutmuyorum o günü. Raşit Fidan Bey ile beraber Muhammed Bilal Çelik arkadaşımız bir işe niyet ettik. Dedik ki bu şehrin kültürüne ve tarihine dair neler yapabiliriz? Tahir Bey de o zaman Genel Sekreter Yardımcısı'ydı. Ali Bey Kültür ve Sosyal İşler Dairesi Başkanı'ydı. Bir düşünceyle gelmişlerdi bize. Demişlerdi ki; biz Avrupa'da birçok şehri dolaşıyoruz, geziyoruz. Mesela Amsterdam'daydık. Bu şehrin kültürüne dikkat etmemek, sokaklarında, caddelerinde mümkün değil ama onlar bir şeyi başarmışlar. Bu şehrin, Amsterdam şehrinin tarihine ve kültürüne dair çok çalışmalar yapılmış. Yüzlerce kitap, binlerce makale. Ama biz şehrimizde dönüp geldiğimizde, Kocaeli'de bir şeyler yapmak istiyoruz. Heyecanımız var, ruhumuz var, gelecek perspektifi var ama bizim yazılı, bu şehre dair elimizde belediyenin yayınlamış olduğu iki küçük kitapçığın dışında bir şey yok. Bu düşünceyle başladık ve bugün geldiğimiz nokta, Bilge Şehir Kocaeli'den Mutlu Şehir Kocaeli'ye ve oradan da Sporun Başkenti Kocaeli'ye evrildi. Burada Başkan Tahir Bey'in şahsında, Kocaeli Büyükşehir Belediyesi'ne, tabi ki onu anmamak da mümkün değil, İbrahim Karaosmanoğlu ile başlamıştı bu iş, ona ve ekibine teşekkür ederiz. Bugün gerçekten zirve noktasına ulaştı diye düşünüyorum.

Biz akademisyenler, Kocaeli Büyükşehir Belediyesi ile çalışmaktan çok memnunuz, mutluyuz. Bize bu kapıyı onlar açtılar ve onların açtığı kapıdan içeri girerek yürümekte bize heyecan veriyor her seferinde. Karşılıklı bir uyum ortaya çıktı. Böyle olunca da güzel işler ortaya çıkıyor gerçekten. Ansiklopedi bunun tacıydı, o bütün çalışmalardan sonra ve Ali Bey'in de yönlendirmesiyle biz bu toplantıyı aslında planladığımızda 2020 yılında, Kocaeli Spor Tarih ve Kültür Sempozyum olarak planladık. Ama denildi ki spora dair olsun bu toplantımız, sempozyumumuz diye. Ali Bey fikirlerini ifade ettiler ve ne kadar isabetli olduğunda şimdi görüyoruz.

Evet, spora dair üç gün bir aradaydık, çok güzel tebliğler sunuldu, özel otorumlar yapıldı, özel paneller yapıldı. Kocaeli'de spora dair gerçekten çok değerli akademik veriler ortaya çıktı ve şehirde kültür inşasıyla ilgili gençler, çocuklar hep beraberdik üç gün boyunca. Tabi ki Kocaeli Üniversitesi'ni burada teşekkürle birlikte takdir etmek gerekiyor. Şehre dair çok önemli işler yapıyorlar ve Kocaeli Büyükşehir Belediyesi'nin ortak çalışanı olarak da bu çalışmalarda her zaman

onun yanında yer alıyorlar. Bu da çok önemli bir uyum açıkçası. Evet şimdi iki değerli arkadaşıma sözü bırakacağım ve sonra sempozyumun içeriğinden, neler yapıldığından, nereye geldiğimizden bahsederek değerleme yapacağız. Ne çıktı ortaya, tebliğleri ne zaman toplayacağız, nasıl basacağız bunları konuşacağız ama ilk sözü Levent Atalı'ya bırakmak istiyorum müsaadenizle. Buyurun Levent Hocam.

Prof. Dr. Levent ATALI: Sempozyum Yürütme Kurulu Üyesi

Teşekkür ediyorum hocam. Sayın başkanım, sayın hocalarım, değerli katılımcılar hepinizi sevgi ve saygıyla selamlıyorum. Üç gündür burada yoğun bir şekilde etkinlikler gerçekleştiriyoruz. Benim ağırlıklı olarak bugün size vereceğim bilgi kısmı, paneller ve özel oturumlarla ilgili. Tabii orada birçok şey konuşuldu, kendi içinde bu özel oturumlar ve paneller daha sonra yapacağımız çalışmayla kitap haline getirilecek, deşifre edilecek ve onlar da yayın olarak kentimize, spor tarihimize kazandırılacak. Bunu başta söylemiş olayım. Beş panel iki özel oturum gerçekleştirdik bu süreçte.

Panellerden ilki doğa sporları ile ilgiliydi. Tabi kendi içerisinde birçok sonuç çıktı ama doğa sporları ile ilgili çıkan en önemli sonuçlardan birkaçı, özellikle literatür bilgisinin eksik olduğu yönündeydi. Yazılı kültürün olmadığı yönündeydi. Doğa sporlarında iddi bir fotoğraflama, anı var ama bunların yazıya dökülmediği yönünde bir sonuç çıktı orada. Ve orada bir koordinasyon gerekliliği söylendi. Daha çok bir araya gelmemiz gerektiği söylendi doğal sporlarıyla ilgili. İkinci panelimizde su sporları ile ilgiliydi. Burada da aslında çok kısıtlı bir alanda, şöyle bir şey söylemekte fayda var; bu Kocaeli Spor Tarihi Sempozumu ilk defa Kocaeli'de yapılan bir şey. İlk defa da yapıldığı için hem spor alanı hem bizler de yeni şeyler gördük. Çok geniş bir yelpaze olduğunu gördük. Özellikle su sporları ile ilgili. Daha geniş bir tecrübeye sahip eski spor adamlarına, antrenörlere ulaşabileceğimizi gördük. Ama takdir ederseniz ki alan kısıtlı, zaman kısıtlı orada üç konuşmacıya yer verdik. Bunu yaptıktan sonra bana çok telefon geldi. Ben de konuşabilirdim, ben de bir şey anlatabilirdim diye. Aslında bu bir yanlış değil. Bu tür şeylerde her zaman zaten bunu söylenmesi bekleniyor. Çünkü bunun için yapıyoruz bu sempozumu. Yaptığımız zaman biri daha devreye giriyor, biri daha ben de buradaydım diyor. Buradan da şöyle bir sonuç çıkıyor: Gelecekte daha geniş, daha çok insana ulaşacağımız bir sempozum yapma ihtiyacı çıkıyor veya paneller yapma ihtiyacı çıkıyor. Su sporları ile ilgili böyle bir sonucu vardır. Daha çok konuşabilecek insan varmış, daha çok tecrübe anlatacak insan varmış. Bir de bunu nasıl cümleye çeviririm bilemiyorum ama. Gün geçtikçe de kaybediyoruz. Mesela geçen sene yapsaydık belki hayatta olan birkaç kişi olacaktı. Seneye yaparsak anıları kaybediyoruz. Anılar kaybolunca tarihi kaybediyoruz. Çünkü Kocaeli'de yazılı kültüre ulaşmak, Türkiye'de de ulaşmak çok kolay değil. Hele ki son 15 yılda daha da zorlaşıyor. Bu sosyal medya, sanal alem aslında kolaylık gibi görünse de saklama açısından bir sıkıntı gibi görünüyor. O yüzden, bu anı dediğimiz, sözlü tarih dediğimiz kısma daha çok önem vermemiz gerektiğini düşünüyorum.

Üçüncü panelimiz Kocaeli'de Spor Başarıları Tarihi'ydi. Burada daha çok kentimizde başarılı olmuş sporcuların konuştuğu, olimpiyat, dünya, Avrupa, dereceler elde etmiş milli sporcuların konuştuğu kısımlardı. Buralarda öne çıkan şeyler, bu sporcular daha çok hikâye anlatmak istiyorlar. Daha çok başarılarını anlatmak istiyorlar. Hem kendileri için hem de örnek olmak için, örnek olmak için genç sporcularla bir araya gelmek istiyorlar. Belki bir özeleştiri yapabiliriz kendimizle ilgili. Buraya daha çok öğrenci getirebilirdik ama okulların tatil olması, tatil dönemine denk gelmesi bizi biraz kısıtlamaya sevk etti. Bir de kent de buna çok hazır değil gibi. Şimdi burayı gördüler. Buraya gelen birkaç kişi, beden eğitim öğretmeni, ben çocukları getirmem lazım dedi buraya. Belki bundan sonra yapacağımızda bu öğrenci kitlesini daha çok getirebiliriz. Bu spor başarılarını daha çok kişiye ulaştırabiliriz. Bu toplantılarda şöyle bir şey de çıktı, bir proje başlığı. Bu milli sporcularımız, başarılı sporcularımız, sadece bir güne sığmayan, yıla yayılmış şekilde okullarımıza gidebilir, spor kulüplerimize gidebilir. Orada çocuklarımızı ziyaret edebilir, başarılarını anlatabilirler. Ve şu kelimelerle çok karşılaştık ve genç sporcularımız için örnek olduğunu düşünüyorum. "Elde ettim, başardım, kazandım, yılmadım, sakatlandım ama gene yılmadım, gene devam ettim. Düştüm, kalktım, gene devam ettim." Bu genç sporcular için önemli şeyler.

Diğer bir panelimiz, Kocaeli'de Amatör Spor Tarihi Paneli idi. Kürşat Hoca'mız moderatörlüğünü yapmıştı. Burada da aslında kentimizin bu alanda amatör spor yönetiminde, amatör sporlarda ciddi yöneticilerinin olduğu. İşte bir Rafet Kırgız'ın bundan 15 yıl önce federasyon da Futbol Federasyonu yönetim kurulu üyeliği yaptı. Yani bu kent bunu başarabilir, önceden de başardı. Burada çıkan bir sonuçta şuydu: Bu kent, kent düzeyinde, yerel düzeyde, ulusal düzeyde sporcu anlamında ciddi başarılar elde ediyor. Bunu yöneticilik kısmına da yansıtması lazım, antrenörlük kısmına da yansıtmalı. Antrenörlükte biraz başarılıyız, onu çok şey yapamayabiliriz. Yani milli takımlarda ciddi antrenörlerimiz var. Belki yöneticilik kısmında birazcık daha efor sarf etmemiz gerekiyor. Bir başka boyutta lobi deniyor buna. Diplomasi deniyor. Kentimizdeki yöneticilerin Ankara dediğimiz, üst bürokrasi dediğimiz yerlerde görev alması. Bu bir ekosistem bu sayede. Eğer onlar orada görev alırsa antrenörlerimiz de görev almış oluyor. Sporcularımızın hakları daha iyi korunuyor.

Beşinci panelimiz Kocaeli'de Basın Spor Tarihi'ydi. Berkant hocamız orada moderatörlük yaptı. Tabi onların kendi içinde bir kurguları var, mekanizmaları var. Bizim tarafımızdan, amatör spor tarafı tarafından çok yer verilmediği sitemi var. Çok az yer veriliyor futbolun dışındaki branşlara. Onların da kendi sorunları var, kendi problemleri var. Özellikle sosyal medya dediğimiz bu dijital dünyayla ciddi bir mücadeleleri var. Orada hepsi bu basılı gazetenin devam etmesi taraftarılar. Çünkü o daha hem arşivsel özelliği çok oluyor hem de okunduğu zaman daha kolay anlaşılabiliyor. Ama ne yazık ki kelimesini kullanıyorum. Sosyal medya günümüzde algı oluşturmada, gündemi değiştirmede daha etkili bir alan, oranında gücünün farkındalar. Onu da kullanmak gerektiğini söylüyorlar. Orada iş birliğinin olmasından bahsettiler. Üniversite ile İletişim Fakültesi ile, Spor Bilimleri ile bunun daha güçlü olması ile ilgili bir sonuç söylediler.

Diğer iki tane özel oturum diye adlandırdığımız Kocaeli'den Dünyaya Şampiyon Sporcular Paneli. Burada da Eray Şamdan, Tuba Yakan, Ahmet Taşçı, Merve Uslu gibi başarılı sporcularımızı misafir ettik. Onlar da başarılarından bahsettiler. Onlar da aynı şeyi söylediler ve izleyicilerden de aynı şey geldi. Bu sporcularımızın örnek çalışmalarını, başarılarını bu kente daha fazla anlatmamız lazım. Daha çok duyurmamız lazım. Yani hikayelerini hikayeleştirmek lazım. Şu an herhangi bir kitapçıya gittiğinizde, Messi'nin Avrupalı sporcuların hikâye kitaplarını görüyorsunuz. Çocuklar bunlara akın ediyorlar. Çünkü popüler sporcular. Bizim de yerel sporcularımızı böyle hikayeleştirerek, tabii ne kadar okunur okunmaz ama, biz üretirsek, Milli Eğitim, belki ödevlerinde, projelerinde kullanırlar. Bu sporcuların başarılarına, özellikle yılmadan nasıl bu işi devam ettirdiklerini örnek alırlar. Bunun çok önemli olduğunu düşünüyorum.

Son özel oturumumuz da biraz önce yapıldı. Futbol olunca, Kocaelispor olunca hepsinden çok bir kitle çekti. Mustafa Denizli, Bülent Özer, Kaan Dobro, Güvenç Kurtar. Onların da ortak söylediği bir şey vardı. Kocaelili olmak, kentin insanlara bir şey katması, borçlarını ödemek. Bu aslında hepimiz için de geçerli. Ben de bu kentte spor yapmış, bu kentte eğitimini almış. Bugünkü kariyerimin çoğunu bu kente borcuyum. Benim de bu kente borcum var. Bu bilince sahip olmak ve irili ufaklı ne kadar bu kentte bir tecrübe edinmiş kişi varsa, bunları kentle buluşturmak ayrı bir görev gibi çıkıyor. Bunlar böyle kısaca benim sizle paylaşacaklarım, aslında konuşmalarda daha çok şey çıkabilir deşifre ettiğimiz zaman, genel olarak da biz tabi akademisyenler, tez çalışması yaptığımız için şehir dışı çalışmaları da önümüze çok geliyor. Bursa'yı işte yaşadığı şehirle ilgili bir şeyi tez yapmak istiyor. Oradaki örneklem grubuna bir şey yapmak istiyor. O kentleri de takip etme fırsatı buluyoruz.

Kocaeli kenti birçok uygulamadaki sportif çalışmaları zaten örnek bir kent. Bu yaptığımız bu sempozyumla da Spor Tarihi Sempozyumu'yla da ben örnek olduğunu düşünüyorum. Tarihini toparlayacak bir yerden başlayacak. Bir şeyi tekrar yineliyorum. Bu işlerde önemli olan yanlış yapmamak. Tarihte eksik her zaman var. Çünkü tarih böyle bir şey. Eksiği ortaya çıkarıyorsunuz ve sizin söylediğinizin üzerine bir şey daha söyleme gereği hissediyor insanlar. Benim bir kitap çalışmam vardı bu kentle ilgili. Birisi çıktı geldi dedi ki burada dedi eksik var dedi, bunun için bu kitap yazıldı. Bu kitap olmasa siz bu eksiği söyleyemiyorsunuz. Bu sempozyumun da aslında öyle bir rolü var. Yapıldığı için, üstüne bir şey söyleme gereği hissedecek insanlar. Diyecek ki voleybolu da ekleyin, basketbolu da ekleyin, özel sporcuları da ekleyin. Şunu da yapın, bunu da yapın diyecekler ve bir ile başlayan şey iki olacak, üç olacak, dört olacak diye düşünüyorum. Teknik olarak söyleyeceklerim bunlar. Bir başka boyutta da ben Kocaeli Üniversitesi'nde çalışan bir öğretim üyesiyim. Özellikle bir yerel yönetim birim olarak Kocaeli Büyükşehir Belediyemizin böyle bir etkinliği destek değil her yönüyle yapıyor. Biz ona destek oluyoruz, paydaş oluyoruz. Bu yönüyle de teşekkür ediyorum. Böyle bir çalışmaya bütünüyle sahip çıktıkları için. Bize düşen de bu sahip çıkmayı daha çok parlatmak, öne çıkarmak, yeni çalışmalar elde etmek diye düşünüyorum. Teşekkür ederim.

Prof. Dr. Haluk SELVİ: Sempozyum Yürütme Kurulu Üyesi

Biz de Prof. Dr. Levet Atalı'ya bu süreçte sempozyumumuza vermiş olduğu destekten dolayı teşekkür ediyoruz. Bu şehrin spor hafızası onda, kime, nereden nasıl ulaşabileceğimizin bilgisi ondaydı. Tabi ki bizim bir taraftan da Kocaeli Büyükşehir Belediyesi'nin Kültür, Sanat ve Sosyal İşler Dairesi Başkanlığı var. Gençlik ve Spor Dairesi Başkanlığı var. Oradaki verilerin tamamı da bize açıldı ve onlardan istifade edebildik. Evet şimdi Kocaeli Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Kürşad Sertbaş hocayı dinleyeceğiz. Sempozyumumuza dair bir değerlendirmede bulunacak. Buyrun.

Prof. Dr. Kürşad SERTBAŞ: Sempozyum Yürütme Kurulu Üyesi

Teşekkürler başkanım. Sayın Genel Sekreter Yardımcımız, değerli akademisyenler, değerli katılımcılar ve bu etkinliğin başından sonuna kadar teknik anlamda hem yazılı hem de teknoloji yönetimi açısından destek veren değerli büyükşehir belediyemizin çalışanlarına teşekkür etmek isterim. Tabii Levent Hoca çok güzel özetledi. Biz de her çalışma alanımızda, uygulamada ya da teorikte talep edildiği anlarda her zaman büyükşehir belediyemizin himayesinde olan faaliyetlerde katkıda bulunmaya çabalıyoruz ve devam edeceğiz inşallah. Ben tabii farklı bir değerlendirme yapmak istiyorum. Özellikle benim bu etkinliğin yani bu organizasyonun yapılması bir akademisyen olarak, spor yönetimi ve organizasyonunun ya da spor bilimlerinin aslında disiplinler arası bir iş birliğine ne kadar açık olduğunun burada birçok yeni sima ile de yüzleşiyorum. Muhtemelen hep sizin çalışma arkadaşlarınız ya da spor tarih alanında çalışan hocalarımız. Bu anlamda bu faaliyetin Kocaeli'de ilk kez uygulanan yani spor tarihi temalı bu faaliyette disiplinler arası iş birliğinin ne kadar önemli olabileceği, yeni çalışmaların planlanabileceği, lisans ve lisansüstü araştırmalarda tarih, spor bilimleri ve diğer alanlarda çalışan hocalarımız da çok yeni, geleceğe dönük çalışmaların yapılabileceğinin işaretlerini aldık. Sizlerin de katkılarıyla zaten bu zenginleşti. Biz de buradan kendi payımıza düşen aldık. Kendi eğitim döneminde yani araştırma görevlisi döneminde ben yurtdışında da spor tarihiyle ilgili benim, ana çalışma alanım spor tarihi değil. Ama spor bilimleri kongreleri içerisinde her zaman spor tarihi vardı. Bazen özel oturumular, bazen özel toplantılar. Orada da gözlemlediğimiz aslında bizden çok farklı değil, sadece var olanlara göstermiş oldukları değerler ve o iş birliğiyle hem kent hem kendi toplumlarıyla ilgili olan faaliyetlerde öne çıkardıkları işte vaka analizleri, yenilikler, saha araştırmaları, işte arkeolojik kazılar ve bunlarla ilgili yapılan yorumlarla, bize de fikir vermişti. Öncelikle bunu belirtmek isterim. Bu anlamda da böyle multidisipliner bir organizasyonun olması noktasında bunu da tabii Kocaeli Büyükşehir Belediye'mizin vizyonu ve yönetim anlayışına bağlıyorum.

Bu birinci olarak bizi memnun eden bir konu. Biz de katkıda bulunduk, dersler de aldık. Yeni çalışmalarla ilgili fikirler de aldık. Bu çerçevede hem lisans ve lisansüstü öğrencilerimizden de grup grup katılımlar oldu. Burada söylediğimiz hem

kendi üniversitemizde hem de çevre üniversitelerimizde kurabileceğimiz ikili iş birlikleriyle lisansüstü araştırmalarda da yeni bir tema açtık. Ben en azından ben kendi arkadaşlarıma bu yönde telkinde bulunacağım. O anlamda önemli olduğunu düşünüyorum. Evet yeni bir konu.

Benim de gözlemlediğim bazı noktalarda; sunum yapan hocalarımızın bile konuları bazı noktalarda bazı sunumlarda toparlayamadığı ya da ağırlığını biraz düşürtmeye çalıştığı anlarını ben gözlemledim. Ama ilk kez şehirle ilgili bir tesis, bir kişi, derinlemesine incelenmiş, araştırılmış. Bu noktada ciddi bir etki yarattığını düşünüyorum ben. Katılım; burada küçük yaş çocuklar da vardı, büyük anneler babalar da vardı. Bu bir etki yarattı. Evet Kocaelispor bir faktör, kentin değeri. Ama bu binaya girildi, görüldü, konuşuldu, sohbetler edildi. Bu anlamda önemli olduğunu düşünüyorum. Yani sporun aslında sadece bir uygulama etkisi tabii ki var. Rekreasyon faaliyetlerinin ama toplumsal dinamikleri harekete geçirme noktasında, etki alanı noktasında yani dün de bugün öğlen iki saatleri arasındaki salonumuzun kalabalığı, katılımcı kitlesi, o demografik yapının çeşitliliği aslında sporun ne kadar değerli olduğunu gösteriyor. Sonrasında bunlarla ilgili bizde hem akademik anlamda hem de halkla bütünleşerek bu çalışmalarda yer almaya devam edeceğiz. Bu tespitler ışığında mutlaka ortaya çıkacak yazılı metinler, kalıcı eserler bırakacaktır. Biz de seçtik. Şu an programda olan bazı bildirileri bazı panel konuşmacılarını fakültemize, üniversitemize ayrıca tekrar davet etmek istiyoruz. Orada biz yine hocalarımızla Kocaeli Büyükşehir Belediye'mizle de irtibatta olup, öğrencilerle de buluşmak istiyoruz. Eğer onlar gelemediyse biz gideceğiz, anlatacağız, konuşacağız. Bu noktada umarım hem bu konuyla ilgili hem farklı konularla da artarak bu çalışmalar devam eder.

Bir kez daha hem Sayın Tahir Büyükakın Başkanımıza hem ekibine, Sayın Genel Sekreter Yardımcımızın liderliğinde yürüyen bu çalışmada biz de az ya da çok diyelim vermiş olduğumuz katkıyla sizlerin emeklerine destek vermek istedik. Hayırlı, uğurlu, başarılı, insanlarda küçük izler bırakan bir çalışma olması dileğiyle sonlanmıştır. Saygılarımı sunuyorum. Yeni çalışmalarda görüşmek üzere.

Prof. Dr. Haluk Selvi: Sempozyum Yürütme Kurulu Üyesi

Evet Kürşat Hoca'ya biz de teşekkür ediyoruz. Ne zaman arasak hocam şununla ilgili bir desteğe ihtiyacımız var, yardıma ihtiyacımız var, Sempozyumun şu konusunda kime ulaşabiliriz dediğimizde bize hemen karşılık verdiler, destek oldular. Sağ olsunlar. Evet sempozyumumuz özel bir oturumla başladı biliyorsunuz cuma günü ve açılış programıydı. Güreş Federasyonu Başkanını dinledik ve onun peşinden cumartesi sabah başladı bizim hem akademik oturumlarımız hem özel oturumlarımız özel paneller, paralel olarak yürüdü. Üç akademik oturum salonu ve bir de özel panellerin düzenlendiği salonda gerçekleştirildi programlarımız. Ve yaklaşık olarak, yüz farklı konuşma yapıldı bu iki gün içerisinde. Yüz farklı konuşma, yüz farklı veri. Bunlardan yaklaşık 70 tanesi akademik sunumlardı. Ve bugün hangi şehre dair şehrin spor tarihine dair bir çağrıya çıktığınızda, şu başlıklarla ilgili tebliğ alabilirsiniz. Yüzme, bisiklet, yelken, güreş, futbol, doğa

sporları. Biz Kocaeli'ye dair bir çağrıya çıktığımızda bu spor dalları ile ilgili sempozyum tebliğleri ve tarihe, geçmişe dair veriler toplayabildik. Bu Kocaeli'nin spora dair çeşitliliğini ortaya koyuyor. Ne kadar zengin bir geçmişi olduğunu, bir kültürü olduğunu ve bugüne dair de geleceğe dair de bu alanlarda çalışılması gerektiğini gösteriyor. Tarihi yazmadan geleceği inşa etmeniz mümkün olmuyor. Bisiklet dediğinizde acaba kimdi bu bisikletliler ve bu bisikletlilerden geleceğe dair neler yapılabilir? Biraz ikinci planda kaldı çünkü öyle görüyorum, yelken de ön planda. Diğer sporlar da ön planda gidiyor ve güçlendirilmesi gereken doğa sporları alanlarını görebiliyoruz.

Bu 100 farklı veriyi, akademik verileri tabi ki bir uluslararası kitap haline getireceğiz. Bir kitap bölümü haline gelecek bu sempozyum tebliğleri. 15 Aralık bizim son tarihimiz, 15 Aralık tarihine kadar size bir mail gelecek. Çalışmalar nasıl olacak, dipnotlar nasıl olacak, fontlar nasıl olacak? Cevap vermenizi geciktirmeden istirham ediyoruz. Çünkü biz çalışmanın bütün verilerini Aralık sonuna kadar toplamak ve bunun üzerine yürüyerek kısa süre içerisinde bunu bir kitap haline getirmek istiyoruz.

Tabi ki özel sunumlar çok önemliydi, özel paneller çok önemliydi. Özel panellerdeki konuşmaların kalitesi, içeriğine bakarak bunları zenginleştirme yoluna da gideceğiz. Bu özel oturumlarda su sporlarıyla uğraşan sporcuları dinledik. Ve ellerinde bir yazılı bir veri yoktu onların. Nasıl başladılar bu işe? Onların serüveni neydi? Kimlerden nasıl dersler aldılar? Onları bir yazılı metne aktarmak hedeflerimizden birisi olacak. Kadın sporcular otorumların önemli bir konusuydu. İlk çağlardan günümüze kadar çok çeşitli bir tarih aralığı vardı bu sunulan tebliğlerde. Nikomedya'dan başladık, Roma'yla devam ettik ve onun peşinden Osmanlı vardı tebliğlerde. Osmanlı Kocaelisi ve Cumhuriyet Dönemi Kocaelisi ve son yirmi yıla dair de bir perspektif inşa edildi. Çünkü bir kurum tarihi çalıştık bir yandan. O kurumun tarihi bugüne kadar da uzanıyordu. Mesela Kocaeli İl Spor Müdürlüğü bunlardan birisiydi. Sunulmuş olan bir tebliğ. Tabii ki biyografiler çok değerdi bizim için. Bu şehirde yetişecek olan yeni nesillere örnek olacak kişilikler vardı. Bu tebliğler içerisinde kişi hayatları ön plana çıktı biraz. Bunlar yine çok önemliydi. Bir taraftan da iki konuyu da bu sempozyumda birer oturum olarak ele aldık. Türk dünyasında spora dair 5 farklı tebliğ vardı. Ama diğer taraftan bu uluslararası sporun yanında bir de Türkiye'de sporun geleceğine dair iki tebliğimiz vardı. Önemliydi. Ve bir şehrin sporla ilişkileri ve şehir tarihinde sporun yeriyle ilgili önemli bir tebliğimiz vardı. Bu da bize bir pencere açacak. Bunlar bilinçli olarak seçilmiş olan konulardı. Bir plan çerçevesinde başladık. Ve o plan çerçevesinde sempozyumuzu inşa ettik.

Neticede geldiğimiz yerde başarılı bir üç gün geçirdik. Her şeyden evvel kıymetli akademisyenlerimiz size çok teşekkür ediyorum. Hem bu süreç içerisindeki altı aydır yaptığınız çalışmalar hem buraya gelerek sempozyumuza verdiğiniz destekler çok değerli ve önemli bizim için. Tabii ki Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Kültür, Sanat ve Sosyal İşler Dairesi Başkanlığı ve Murat Yavuz Bey'in ekibi özverili çalıştı, onlara teşekkür ediyorum. Ulaşımdan salondaki hizmetlere kadar Kocaeli Büyükşehir Belediyesi'nin "Tarih Kültür Sempozyumları" Türkiye'de en önemli

yeri ve birinciliği korumakta, nereye gitsek övgü ile karşılanmaktadır. Yine yüzünün akıyla bir işi gerçekleştirmeyi başardılar. Onlara teşekkür ediyorum. Çok sağ olun.

Evet, kent müzesini unutmamamız gerekiyor. Tabii ki bir kent spor müzesine ihtiyacımız var. Bir örneği orada karşımızda duruyor. Amatör ruhla biriktirilmiş olan malzemeleri profesyonel bir çevrede bu gelen gençlere buradaki o çocuklara tattırmak gerekiyor. Şehrin spora dair kültürü görsellerle bu müzelerde inşa edilebilir diye düşünüyorum ve bir temenniyle bu konuşmamı tamamlıyorum.

Doç. Dr. Ali YEŞİLDAL: KBB Genel Sekreter Yardımcısı

Hoş geldiniz. Katkılarınız için çok teşekkür ederiz. Güzel bir sempozyum. Hocalarımız spor üzerinde çok konuştular ama bu sempozyumlar gördüğünüz gibi yedincisi, yaklaşık üç cilt her biri, dört olan da var. Yirmi ciltlik bir şehir külliyatı oluştu. Herhalde bir üç cilte bu olur, yirmi üç olacak. Bunun dışında kent ansiklopedisini hocamlar sağ olsunlar üç cilt olarak yayınladılar. Yaklaşık 55'in üzerinde kültür yayını, Kocaeli Büyükşehir Belediyesi tarafından yapıldı. Biz bu işlere böyle kentin bir kimlik oluşum meselesi olarak bakıyoruz. Kentin kimliğinin oluşturulması gerekiyor. Buraya ilk geldiğimde 15 sene önce yaptığımız anketlerde Kocaeli'yi sorduk hep. Yerli, yabancı, ulusal, uluslararası turistlere. Sanayi bacalarından başka hiçbir şey hatırlamıyorlardı. İnsanların zihninde ilk beliren şey sanayi bacaları. Dolayısıyla bunun değişmesi gerekiyordu ve bu anlamda bu çalışmalar başladı.

Biz de bunların yanında birçok çalışma da yapıyoruz. Bir kent laboratuvarı oluşturuldu. Kent Araştırmaları Merkezi kuruldu. Burada kentin bütün alanları çalışılıyor. Şimdi yeni bir proje devreye soktuk. Bu kenti çalışan akademisyenlerin desteklenmesi projesi. Önemli çalışmalar yaptık. Yapmaya da devam ediyoruz. Yaptığımız çalışmaların en önemli özelliği şu değerli hocalarım; biz sadece böyle bunları bastık, rafa kaldırdık, işte dursun orada, bu yirmi tane kitabımız var filan. Bu değil tabii ki. Bu Kent Araştırmaları Merkezi'nde yaklaşık 40'a yakın uzman arkadaşımız çalışıyor. Bunlardan işte şimdi spor sempozyumu yapıldı. Buradan sporun geleceğini nasıl şekillendireceğiz? Hangi yatırımlar yapılacak? Büyükşehir Belediyesi'nin yönetimine biz buradan altlıklar hazırlıyoruz. Kenti ilgilendiren birçok konuda master planlar hazırlıyoruz. Onun için sizden ricam, tebliğlere son şeklini verirken lütfen, burada birçok şeyi dinlediniz, yöneticiler her zaman her şeyi bilmiyor, her şeyi düşünemiyor. Sizin önerileriniz proje anlamında, yapılması gereken yatırımlar anlamında çok önemli. Eğer önerilerinizi de eklerseniz çok mutlu oluruz. Bize de yön vermiş olursunuz. Tekrar çok teşekkür ediyorum. Sayın Başkanımızın özellikle selamlarını tekrar size iletiyorum. İnşallah bir sonraki sempozyumda buluşmak üzere diyorum.

ISBN: 978-625-90546-1-2

KOCAELİ
BÜYÜKŞEHİR
ÇALIŞINCA OLUYOR